

ЕЛИЗАБЕТ
АДЛЪР

ВСИЧКО
ИЛИ НИЩО

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР ВСИЧКО ИЛИ НИЩО

Превод: Силвия Вангелова

chitanka.info

Елизабет Адлър — авторката на световноизвестните бестселъри: „Собственост на една дама“, „Богатите ще наследят“, „Наследнички“, „Съдбата е жена“, „Сбъднати мечти“, „Наследство от тайни“.

Сексапилната адвокатка Марла Квищович търси повече емоции в неособено вълнуващото си ежедневиe и ги намира, когато съдбата я среща с частния детектив Ал Жиро.

Според вечерните новини местната агентка на недвижими имоти Лори Мартин е изчезнала безследно и най-вероятно е мъртва. Два дни преди отвлечането ѝ, Марла и Ал случайно я виждат да вечеря в компанията на привлекателен мъж. Това е Стив Малърд — предан съпруг, любящ баща и... главен заподозрян.

Марла не вярва на полицейската версия и решава да се довери на инстинкта си. Единственият начин да стори това е като разплете случая. Ал пък няма друг избор, освен да ѝ помогне въпреки нежеланието си, защото той много добре знае какви опасности крие преследването на един безмилостен престъпник из целите Съединени щати...

„Всичко или нищо“ — комбинация от романтика и трилър, оценена от критиката като „ХИПНОТИЗИРАЩА“.

ГЛАВА 1

Ал Жиро, частен детектив, седеше в бара на хотел „Риц Карлтън“, ядеше миниатюрни сандвичи и пиеше тъмна силна бира. В същото време размишляваше над живота и над факта, че не може да запали цигара, докато чака жената на живота си, която винаги закъсняваше.

Бяха минали девет месеца, откакто беше пушил за последен път. Достатъчно време, за да роди един пакет „Кемъл“ помисли си той с мрачен хумор и сдъвка поредната хапка сандвич. Така постъпваше Марла с него. Как беше станало това, как и беше позволил да добие такова влияние над него? Сведе поглед към старите си избелели дънки, към карираната си риза с къси ръкави, към протритите си ботуши и към колана от змийска кожа, на които подхождаше повече прилагателното „древен“, отколкото „стар“. Коланът имаше сребърна тока и беше купен преди десетилетия от магазин в родния му град в Ню Орлиънс. Ал се усмихна. Поне не беше успяла да промени стила му на обличане.

Ал беше станал частен детектив по принуда. Не му беше лесно. По-лесно щеше да му бъде да стане престъпник.

Беше отгледан от майка си в една от най-бедните части на града, заедно с другите нейни синове, петима на брой. По някакъв странен начин, тя успяваше да ги предпазва от бедни. По-късно той многократно се беше питал как ли беше ставало това. За него щеше наистина да бъде много лесно да кривне от правия път и да стане престъпник. Приятелите му наричаха незаконния начин на живот „лесен и приятен“ и непрекъснато го изкушаваха. Беше се спречквал няколко пъти със закона, но нищо особено. Беше завършил гимназия, след което веднага си беше намерил работа, за да подпомогне финансово семейството си. И тогава един от братята му беше убит в престрелка край шосето. Мъката и гневът на Ал бяха толкова силни, че му се прииска веднага да намери и убие младежа, който беше сторил това. Желаше отмъщението толкова силно, че изпитваше осезаема болка. Майка му

непрекъснато го разубеждаваше. „Две злини не правят една добрина, сине“, казваше му тя през сълзи. „Ако излезеш там, навън, поне се опитай да направиш нещо добро.“

Единственият известен на Ал начин да направи добро беше да стане или свещеник, или полицай. Той определено беше по-годен за ролята на полицай. Беше израснал на улицата, беше хитър, атлетично сложен, амбициозен и изпълнен с гняв, бърз с ритниците и юмруците. Беше успял да се издигне до поста детектив в отдел „Убийства“, женен, разведен.

Дойде обаче денят, в който Ал усети, че е преситен от живота на полицай: от безкрайните часове работа, от жестокостта и безчувствеността, от това непрекъснато да вижда само грозната страна на живота — трагедиите и травмите. Пенсионира се рано, опакова малкото си лични вещи в малка чанта, ушита от дебел и мъхест вълнен плат, целуна майка си за „довиждане“, даде буйно прощално парти за тримата си останали братя и съпругите им и замина за Лос Анджелис — „Земята на възможностите“.

Нае офис на втория етаж на булевард „Сънсет“ Офисът имаше стъклени врати, на които със златни букви беше изписано неговото име и думите „частен детектив“, а по-долу: „Работата се извършва при пълна дискретност“ с малки печатни букви. На балкона му имаше саксии с пурпурни бугенвиллии, а през отворения прозорец нахлуваше шумът от оживеното движение по „Сънсет“. По тротоарите потокът от хора също не стихваше: елегантно облечени бизнесмени, гости на града, проститутки, изпълнителни директори на звукозаписни студия, контета и пищни калифорнийски момичета. Достатъчно, за да отвличат ума му от работата.

Създаде си връзки в местната полиция, в офиса на главния прокурор на града, в две напълно легални фирми и работата му започна да нараства. Разводи, измами, злоупотреби. Жени, които искаха да знаят в какво са замесени съпрузите им. И мъже, които искаха да знаят дали не ги преследват и кой се опитва да ги убие. И тогава удари джакпота с онзи случай за добре известния на всички мъж, който беше обвинен, че се е опитал да убие жена си. Ал успя да докаже, че не е възможно човекът да е бил там по времето на убийството, и така го отърва. И изведнъж се оказа, че е много търсен.

Работата беше рискована, често опасна, но той беше израснал на улицата, беше играл с момчета като тези, когато беше дете. До деня, в който убиха брат му, той ги беше наричал „приятели“. А сега определено беше на страната на закона. На справедливостта.

Ал работеше упорито и се стараеше заради клиентите си. Някои от тях бяха виновни, някои — не. И в двата случая той просто си вършеше работата и представяше доказателствата.

Живееше сам в малка къща на хълма Холивуд, тоест, когато не беше в нейния апартамент на булевард „Уилшир“ с любимата си, Марла Квищович — руса, около трийсетте, със стил, много секси, много красива и въпреки че изглеждаше като филмова актриса — професор по правните науки в Пепърдайн.

Срещнаха се на грандиозно холивудско парти, дадено в чест доказване невинността на известен актьор, обвинен, че е удушил бившата си приятелка. Ал беше започнал с разследване миналото на актьора, както и на приятелката му. Просто за да бъде сигурен. С упоритостта на Шерлок Холмс, посети родните им градчета и беше възнаграден — откри втория баща на приятелката, който бил обвинен, че я е изнасилил, когато била дете. Откри също така доказателство, че въпросният втори баща е бил в Лос Анджелис в нощта на убийството. И свидетели, които се заклеха, че мъжът бил неестествено ревнив.

Защитата тръгна от тази отправна точка и направи на пух и прах обвинението. Съмнението беше прехвърлено върху втория баща. А при такива обстоятелства, нито един съд не би осъдил актьора.

Ал беше звездата на партито. Специално за случая, той беше облякъл сако над вечните си дънки и карирана риза, но се чувстваше крайно неудобно в мраморното фоайе на холивудския дом.

Стоеше до прозореца и гледаше залетите от лунна светлина фонтани и красивите терасовидни градини, като отпиваше бавно от втората си чаша уиски. В същото време се чудеше кога най-рано ще бъде удобно да се измъкне, когато кадифен глас каза зад гърба му:

— Здравейте, Ал Жиро.

Той се обърна и видя една от най-красивите жени на света. До този момент не беше виждал по-красива от нея.

— Чаках да ви бъда представена, но нямах късмет, така че ще се представя сама. Марла Квищович. Професор по правните науки в Пепърдайн и ваша голяма почитателка. И бивш областен прокурор.

Беше облечена в червена рокля. Къса, с презрамки, дълбоко изрязана и секси. И ако не бъркаше, много скъпа. Русата ѝ коса стигаше до раменете и нежно се полюшваше, когато тя накланяше глава на една страна и го гледаше със засмените си сиво-зелени очи. Устата ѝ беше удивителна — с пълни, чувствени устни, долната, от които по-пълна и по-чувствена.

— И така? Взех ли изпита?

Чак тогава той усети, че се е втренил в нея.

— Извинете ме, изненадахте ме. — Той ѝ протегна ръка и тя я взе в двете си длани.

— Както и вие — мен — добави шепнешком.

Оттогава двамата я караха чудесно, като се изключат непрекъснатите им дразги и моментите, също много на брой, когато тя настояваше да му стане партньор, а той отказваше. Представата на Марла за работата на детектива беше смешна. Никой не би могъл да я приеме на сериозно. Тя беше прекалено пищна. И от другата страна на живота. Богато семейство, скъпи училища, умна. Определено не беше дете на улицата. Неин плюс беше само това, че е била областен прокурор две години. А в Лос Анджелис да бъдеш областен прокурор означаваше да се сблъскаш с най-грозната страна на живота. И все пак Ал искаше да я държи настрана от подобни гледки.

— Какво, по дяволите, виждаш в мен? Необразован нехранимайко, бивше ченге? Какво може да намери красива жена като теб в задник като мен? — запита я той първия път, когато правиха любов.

Марла въздъхна и го погледна замислено. Лицето на Ал беше с остри черти, ъгловато: изпъкнали скули, гъсти черни вежди над дълбоко поставени сини очи, четвъртита челюст, издаваща побойника. Изглеждаше точно като детектив от детско серийно анимационно филмче. Добавете мека шапка на главата и вратовръзка и... пред вас ще застане Дик Трейси. В карираната риза и дънки, той щеше да изглежда съвсем на място, подпрян на тезгяха в някой евтин бар. А ако облечеше костюм, можеше да мине за шеф на отдел. Истински хамелеон, помисли си Марла, изведнъж заинтересувана от двойствената природа.

— Вълнение, възбуда — прошепна тя и ухапа ухото му. — Ти си различен. Точно на другия край. Обратната страна на това, което правя

аз. В моето царство е спокойно, цари безпристрастие. А в твоето викат: „Горе ръцете!“. Харесва ми контрастът, а освен това искам да ти помогна.

— Да ми помогнеш? — Той беше изумен.

— Нали знаеш, при разрешаването на случаите. Мисля, че ще бъде много добър детектив.

Той я изгледа подозрително.

— Марла, ако искаш да си намериш работа, има и по-лесни начини от този да спиш с някого.

Тя се усмихна.

— Освен това — прошепна, като го целуна леко по устните — ти си толкова добър в леглото...

В този момент, поне той мислеше така, Марла можеше да получи, която работа си пожелае...

ГЛАВА 2

Все още в бара на хотела, Ал гледаше с остро и вещо око на бивше ченге мъжа, седнал на масата срещу него, забил поглед в спортната страница на лосанджелиския „Таймс“ и хванал в ръка чаша с „Блъди Мери“. Завиждаше му за порцията храна, която го очакваше. Стомахът му вече къркореше, а сандвичите му бяха омръзнали. Защо Марла винаги закъсняваше? А уж планираха да вечерят рано.

Мъжът погледна към входа, после към часовника на китката си, след което продължи да чете спортната страница. Очевидно той също чакаше някого. Ал беше готов да се обзаложи, че е жена. Кой друг би могъл да закъснее? Като отпи голяма глътка от бирата си, той обърна внимание на консервативния сив делови костюм, първокласната бяла риза и синята копринена връзка. Обувките бяха грижливо лъснати, къдравата кестенява коса — гладко вчесана, лицето — избръснато само преди минути. Да, мъжът изглеждаше добре, но кого ли чакаше? Носеше брачна халка, но не приличаше на мъж, който чака съпругата си... Не изглеждаше достатъчно отегчен. Сигурно чакаше приятелката си. За да мине по-лесно времето, Ал започна да се пита как ли изглежда тя. Висока, тъмнокоса, секси? Или дребна крехка блондинка, но с пълен бюст, облечена небрежно? Или дългокрака и червенокоса? Или пък азиатска красавица?

Тъкмо се беше спрял на вероятността тя да е азиатска красавица, когато видя Марла да се приближава към него. Всички обръщаха глави след нея и той въздъхна тихо и доволно. Марла също лесно се преобразяваше, в която жена си пожелае. „Маскираната любовница“ я наричаше Жиро с онази сардонична усмивка, която понякога предизвикваше у нея желание да го удари.

От родителите си имигранти Марла беше наследила широките славянски скули, които хвърляха изящни светлосенки по бузите ѝ, както и тежката руса коса. Тя беше отчасти Грейс Кели, отчасти Мадона и играеше *par excellence* (просто отлично) всяка една роля: предвзета и благоприлична професорка в тъмен костюм с не прекалено

къса пола, със златна огърлица и обувки със скромни токчета. Беше също калифорнийско момиче в клин от ликра и маратонки, което се упражнява всяка сутрин заради формата си. Беше също и дама от висшето общество, елегантна в обсипана с пайети копринена рокля, и парти момиче в най-късата рокля, предлагана от „Версаче“. А в спалнята тя беше тази, която си избере. Единствената роля, която Марла не можеше да играе, беше тази на безличен и безинтересен човек. Независимо как беше облечена, дали беше обляна в пот, по клин и маратонки, с прибрана отзад коса, без грим, у Марла имаше нещо, което караше всички да извърщат глави.

— Заради походката ти — каза ѝ Ал примирено. — Не можеш да спреш да си въртиш дупето. И да флиртуваш.

Беше вярно и Марла го знаеше. Флиртуването беше за нея начин на живот, любимо занимание, с което да убива времето, нещо, на което не можеше да устои. Флиртуването озаряваше и най-мрачните ѝ дни, караше я да се усмихва щастливо.

Ал се наклони да я целуне леко по бузата, но такива не минаваха на Марла. Тя обгърна врата му с ръце и го целуна бавно и страстно.

— Здравей, мили — каза тя, все още само на милиметър от устните му. Сиво-зелените ѝ очи се усмихваха. Тя приличаше на малко игриво котенце, улисано в някоя дяволия.

— Нали знаеш колко мразя да правя представление на обществени места. — Той се измъкна от прегръдките ѝ и учтиво я изчака да седне.

Марла въздъхна дълбоко, при което гърдите ѝ едва не изскочиха от ниско изрязаното деколте на копринената и блуза.

— Никой не би могъл да се досети колко страстен и изобретателен си в леглото. — Тя отпи глътка от бирата му и отхапа предвзето скромна хапка от миниатюрния сандвич.

— Не е необходимо някой друг да знае. — Сега той се смееше с нея.

— Добре, радвам се да го чуя. Иначе можеше да заподозра, че има и друга жена в живота ти.

Той се наведе към нея и я целуна по ухото.

— Марла Квищович, няма никакви други жени. Не бих имал време за тях, да не говорим за сили. Спомни си, че съм на четирийсет и пет години...

— Ти си в разцвета на силите си, Жиро — каза тя твърдо, категорично. Но погледът на Ал беше фиксиран някъде над лявото ѝ рамо. Тя се извърна да види кого гледа той.

Младата жена беше висока, с права руса коса, с калифорнийски загар, привлекателна в кремавата си копринена пола и същия цвят сако, с високите сандали със златисти тънки каишки. Носеше портфолио под мишница и се здрависваше с мъжа от отсрещната маса. На ръката ѝ нямаше брачна халка, а златен пръстен във формата на змийска глава, обсипан с диаманти. Окоето на змията също беше един огромен диамант. Пръстенът се намираще на третия пръст на дясната ѝ ръка. Изглеждаше наистина скъп и Ал се запита как ли е могла да си го позволи.

— Жиро, защо винаги се захласваш по блондинките? — оплака се жалостиво Марла. А той все още продължаваше да гледа двойката.

— Просто съм любопитен, това е всичко. Обзалагах се сам със себе си кого ли чака тон — съпругата си или приятелка.

— Е, и? Спечели ли облога?

Тъмносините очи на Ал се спряха отново на лицето ѝ и той се усмихна.

— Промених го.

— А не шикалкавиш ли винаги?

Той все още се смееше, когато направи знак на келнера да ѝ донесе водка мартини.

— Бихте ли донесли и още малко сандвичи, моля? — добави Марла, като взе последния от сребърната табла. — А позна ли каква е професията ѝ? — Тя облиза трохите от устните си.

— Не бива да правиш това на обществени места. Крайно неприлично е.

Тя му се усмихна широко, с наслада.

— Нима мислиш, че не знам? Както и да е, повече от сигурно е, че е агент по недвижима собственост.

— И как стигна до това заключение, мис Частен Детектив?

— Портфолиото, ръкостискането. Готова съм да се обзаложа, че се срещат за първи път. Плюс външния вид на калифорнийски агент по недвижима собственост. Отчасти небрежен, отчасти делови — щастливата златна среда. Обзалагам се, че в тази минута тя му показва снимки на къщи.

Мартинито пристигна и тя отпи, отвори широко великолепните си очи и потръпна от удоволствие.

— Трябва да ме водиш по-често тук, харесва ми. — Погледът ѝ обгърна луксозната мебелировка, мраморния под, дебелия ориенталски килим, изгледа към океана. — Мисля, че мога да живея тук.

— Не бих могъл да си го позволя.

— Ако ме вземеш за партньор, скоро ще можеш.

— Винаги делова. — Той избухна в смях. Марла продължаваше да го убеждава да ѝ позволи да стане детектив.

— Не отклонявай предложението, докато не опиташ, Жиро. Аз ще се грижа за бизнеса. Таксите ти се покачват, а отсега нататък можеш да молиш за процент.

— Процент от какво по-точно?

Тя се усмихна и отпи пак от мартинито.

— От всичко, което аз получавам. Дръж се за мен и ти също ще караш „Мерцедес“.

— Само през трупа ми.

— О искрено се надявам, че няма да стане така. — Тя се наведе напред и взе ръката му в своята. — Луда съм по теб, Ал Жиро — прошепна. Очите ѝ блестяха като двойка звезди. Погледът ѝ проникна дълбоко в него. — Заведи ме на вечеря. А после — в леглото. Ще сключим сделката там. — Тя наклони глава на една страна, без да сваля очи от него.

Жиро си пое дълбоко дъх, за да успокои препускащото си сърце.

— Изпий мартинито и тръгваме.

Докато излизаха, хвърлиха любопитен поглед към двойката на съседната маса. Блондинката говореше оживено и размахваше ръце, докато мъжът изучаваше внимателно снимките и листовите подробности за къщите, обявени за продажба, разпилени по цялата маса.

— Пръстенът ѝ беше отвратително безвкусен — беше коментарът на Марла. — Но се оказах права, нали?

— Точно така, бейби. Сега всичко по реда си. Първо да хапнем, а?

Стив Малърд сигурно беше единственият мъж в бара, който не вдигна глава, за да проследи излизането на Марла. Беше прекалено зает да разглежда снимките на къщите и да слуша тирадата на Лори Мартин, която правеше огромни усилия да изложи подробно достойнствата на всяка една от тях.

Стив беше отчаян. Беше на трийсет и девет години и от седем години работеше за южнокалифорнийската компания за електроника. А ето че сега се готвеха да го преместят от филиала в Лос Анджелис в този в Сан Диего. Беше отседнал в хотел и Вики, неговата съпруга, му липсваше много, както и двете му малки дъщери. Семейството му щеше да остане в дома им в предградието в долината Сан Фернандо, докато не свърши учебната година. И докато той не намери подходяща къща — работа, в която не беше напреднал кой знае колко.

Лори Мартин беше последната му надежда. Беше видял нейната реклама в местния вестник, придружена от снимката на къща, която изглеждаше обещаваща и беше в нормалните рамки като цена, с далечен изглед към морето и само на няколко мили от Сан Диего — в малкия крайморски град Лагуна. Там му харесваше. Обичаше да се разхожда по брега на океана, да слуша шума от разбиването на вълните в скалите, обичаше чистите плажове, улиците, залесени от двете страни с дървета, и атмосферата на изтънченост и финес, която царуваше в малките градчета като това. Мястото щеше да бъде идеално за неговите момиченца. Прокара уморено ръка през кестенявата си коса. Просто трябваше да намери някоя къща, това е. Парите бяха много важна подробност, а къщата в Лагуна не беше от най-евтините.

Лори Мартин изучаваше умореното лице на своя клиент зад стъклата на слънчевите си очила. Беше привлекателен, с красиви кафяви очи, не много висок, слаб. Лори не можеше да понася мъже с коремчета и онези, които използват стандартните клишета, за да свалят някоя жена. Тя отметна кичур руса коса, който беше паднал над очите ѝ, и му се усмихна. Усмивката ѝ, както винаги, озари триъгълното ѝ лице, което приличаше на мила котешка муцунка.

Стив си помисли, че усмивката я преобразява. И изведнъж осъзна, че до него седи една много красива жена.

— Съжалявам — каза той с известна доза разкаяние, — умът ми е дотолкова зает с проблема за къщата, че забравих да ви попитам дали

не искате питие.

Тя бутна очилата нагоре, закрепил ги върху косата си и същевременно пооправи непослушните кичури с пръстите си с френски маникюр и дискретен лак.

— Ами... денят беше дълъг и уморителен, досаден. — Хвърли бърз поглед на часовника си. — Ако сте сигурен, че имате време...?

— О, сигурен съм. Както ви казах, тук съм сам.

— Добре тогава, едно martini би било чудесно.

Докато той даваше знак на келнера, Лори си помисли, че тази продажба ще се окаже лесна. Едно парче торта и тя ще успее да му продаде точно къщата, от която той имаше нужда. Единственият проблем беше цената.

ГЛАВА 3

Седмица по-късно Марла се връщаше от кратко гостуване в ранчото Ла Пуерта, курорт с минерални бани в Мексико, който тя понякога посещаваше, за да „възстанови душевното си равновесие“, както казваше на Ал.

Всъщност тя се изкачваше на стоп до върха Ручумая рано сутринта, преди горещината на деня да го е заляла. Там седнаше, заела стойката лотос от йогийското изкуство, с очи, отворени за красотата на заляния от слънчева светлина шубрак, с ум, напълно освободен от външните грижи, вдъхваща дълбоко от чистия въздух и спокойствието, обгърнало сякаш цялата вселена. След час тя се връщаше долу, пак на автостоп, бягаше няколко мили и после се гмурваше в плувния басейн.

С това приключваха всичките ѝ дейности и задължения за деня. Не бяха за нея курсът по аеробика, школата за танци, подводното гмуркаме, бягането в кръг, кросовете и игрите на волейбол във водата. Обядваше салатата, подправена с билки — всичко съвсем свежо, току-що откъснато от градината. После дремваше малко. Излежаваше се в хамака с книга в ръка, а по-късно през следобеда понякога отново се занимаваше с йога. После — нейното специално лечение — масаж на цялото тяло, от който се чувстваше отпусната и сънлива. Имаше сили само да вечеря и да се добере до леглото. И винаги сънуваше Ал Жиро.

Както и да е, след три дни беше възстановена и готова да си тръгне. Готова да се захване отново с Ал и онова, което той може да ѝ предложи. Усмихна се и завъртя кормилото — движение, при което големият сребристосив „Мерцедес S500“ премина границата близо до Тихуана. Щяха да се срещнат в хотел „Ла Валенсия“ в Ла Хола, където щяха да прекарат нощта. Нямаше търпение да го види.

Този път Ал закъсня. Марла се регистрира и без да разопакова багажа си, взе душ и излезе на терасата, където неспокойно закрачи напред-назад. Чудеше се къде, по дяволите, можеше да е той, когато телефонът иззвъня.

— Къде си, дявол да те вземе? — запита тя, без да си дава труд да го поздрави.

— Ами тук, на пистата в Дел Мар, с няколко приятели. Знаеш как е, Марла: два пъти заложихме на печеливш кон и решихме да се почерпим. А после решихме, че просто трябва да хванем и последното залагане...

— Хм. — Кракът ѝ, обут в червени велурени сандали, потропваше в бързия ритъм, диктуван от гнева. — Значи ме зарязваш заради някакви си коне, Жиро?!

— Никога. Пък и беше кобила, сива, и спечели при залагания десет към едно.

— Добре, че е спечелила, защото това щеше да ти струва много скъпо.

— Само си кажи цената, скъпа. Ще бъда при теб след половин час.

— Ще те чакам на терасата. Ще изпия едно питие, докато дойдеш.

По дяволите, беше шофирала през цялото време, а пътят от Текате дотук беше дълъг, за да дойде навреме. Но Ал много обичаше понитата. Тя въздъхна. Май наистина човек получаваше доброто наред с лошото. Не можеш да отделиш едното от другото. Но пък закъснение от час и половина?! Ще го убие! Само да дойде!

Седеше на терасата и пиеше водка-мартини, когато отново видя онзи мъж и русата агентка по недвижими имоти. Седяха на две маси от нея, точно както и преди. Само че този път личеше, че вече се познават малко по-добре.

Марла отпи от леденостуденото мартини и ги загледа над ръба на чашата. Русокосата нямаше вкус, но дрехите ѝ бяха скъпи и доста различни от деловия костюм, с който я беше видяла в бара на хотела. Яркосиня копринена рокля с много къса пола, която разкриваше доста голяма част от наистина красивите ѝ крака. Малко прекалено тясна и впита, малко прекалено очевидно. Но това, изглежда, се харесваше на мъжа, който не сваляше очи от нея. Беше готова да се обзаложи, че този път не говорят за бизнес. Този път на масата нямаше разхвърляни снимки на къщи, а само две чаши шампанско. Тя се запита дали той не е купил къща от нея и това да е почерпката по случая. Ако беше така,

той не изглеждаше много щастлив, какъвто трябваше да бъде. Вероятно мислеше за размера на новата си ипотека.

Усмихна се, когато видя Ал да върви към нея. „Да се носи“ беше по-точното описание. Той вървеше с характерната за каубоите полюшваща се походка, неустойимо сексапилна. Походката беше първото нещо, което тя забеляза у него на онова парти. Както и стройното му мускулесто тяло и абсолютната му безразличност към лъскавата холивудска сцена, която се разиграваше около него. Ах, беше си помислила тя тогава, този човек е свестен и последователен. Почтен човек тук, във Вавилон. Интригуващо! Дори сега, коленете ѝ омекваха само докато го видеше.

Марла беше облечена в бяло, за да подчертае току-що придобития в Текате слънчев загар: дълга до глезена копринена пола, цепната до средата на бедрото, и миниатюрна блузка от шифон, на която бяха избродирани бледозелени пеперуди. Блузата прилепваше плътно към тънката ѝ талия и закръглените ѝ гърди, нежна като морски бриз. Ал си помисли, че тя изглежда наистина страхотно, и веднага съжали, че е закъснял. Но пък обичаше да вижда как блестят очите ѝ, когато беше ядосана. Както сега.

— Копеле! — каза тя вместо поздрав.

Той повдигна леко едното си рамо и ѝ се усмихна.

— Веднага уцели, любима. Въпреки че мама не би ти благодарила за това описание.

Тя му подаде бузата си за целувка.

— Не съм виждала майка ти.

— Удоволствие, което все още ти предстои.

Тя го погледна въпросително, с любопитство.

— Шегуваш ли се? Или наистина го имаш предвид?

— Наистина. Мама е единствена по рода си. Няма друга като нея.

Отгледа сама шест момчета. И не само това, но успя да ни втълпи морални добродетели. Макар че, трябва да призная, при мен това си беше чиста случайност.

— Ето момче, което обича майка си. — Тя стисна ръката му с любов. — Нищо чудно, че те обичам.

— Обичаш ме? Мислех, че между нас има само сексуално привличане. — Тя вдигна ръка към устата си и силно я ухапа. Той се засмя. — Оу! Окей, окей, не исках да кажа това.

— Хайде, кажи ми, господин частен детектив, сексуално привличане или бизнес е онова, което е между нашата агентка по недвижимите имоти и бедния човек, който изглежда така, сякаш токущо е осъзнал, че е платил прекалено висока цена за къщата си?

Ал хвърли поглед към двойката на близката маса.

— Те да не би да ни преследват? — запита той, изненадан.

— Те сигурно се питат същото за нас. Може би трябва да ги поздравим. Чувствам се така, сякаш вече ги познавам.

Ал ги гледаше замислено. Те не забелязваха никого другого, потънали в разговор. Или, по-скоро, говореше само тя. Жената беше наистина оживена, да не кажем, възбудена. Усмиваше се, размахваше ръце, кръстосваше и прекръстосваше наистина забележителните си крака.

— Аха. Тя май го е набелязала. Няма нужда от нас.

— Мислиш ли, че и той се интересува от нея?

— Не бих се обзаложил за това. Той изглежда така, сякаш токущо е погълнал лъжица рициново масло, вместо глътка шампанско.

— Рициново масло? — Тя придоби озадачен вид и той се засмя.

— Едно от мамините старомодни лекарства за всички болки. Често ни го даваше, когато бяхме деца.

— Дори не искам да мисля за това. — Марла потръпна. — Поважно е къде ще ме заведеш на вечеря. И преди да ми отговориш, спомни си, че тази вечер ще те накарам да си платиш.

Ал извади от джоба си пачка долари, спечелени като награда на конните състезания, и прокара палец по тях.

— Само най-доброто за моето момиче тази вечер.

— Най-доброто е партньорство на равни начала.

— Шегуваш ли се? — Той се смееше и докато двамата се отдалечаваха от терасата на хотела, оставяйки двойката да празнува покупката на прекалено скъпата къща, която, бяха сигурни, той токущо беше купил.

И двамата грешаха. Стив Малърд не беше купил къща. Лори му беше показала дузина, но никоя от тях не беше подходяща за семейството му. Той имаше делова среща през следобед, която продължи по-дълго от очакваното. Стана много късно и той реши, че

не си струва да шофира до Лос Анджелис през натовареното движение по пътищата през уикенда. Импулсивно позвъни на Лори и я помоли да вечеря с него, когато приключи с лова на клиенти. Нямахме да вечерят заедно за първи път. Той разглеждаше къщите винаги вечер след работа и му се струваше, че да се отбие да вечеря някъде е винаги по-добре, когато има компания. Освен това тя беше много привлекателна жена.

Показа ѝ снимки на децата си и Лори каза, че са много сладки. А тя му показа снимка на кучето си — малко черно кученце смесена порода, облечено в червено поясче, с едно ухо вирнато нагоре, докато другото виси надолу.

— Казва се Клайд. — Тя се усмихна с любов на образа му от снимката. — И е истински пакостник. Но обичам всяка негова частичка.

— Каква прекрасна двойка сме! И двамата обичаме деца и кучета.

Тя побърза да се засмее с него на шегата. Още не беше осъществила тази продажба, но щеше да успее. А може би щеше да улови и мъжа, кой знае. Очите ѝ се усмихваха и не се отделяха от неговите. Тя вдигна чашата си с шампанско.

— За прекрасната къща, която, знам, ще открия за теб. — Чашите им се докоснаха и звъннаха. — И за повече вечери като тази. — Усмихна се лукаво, като видя изненадата, изписана на лицето му. — Искам само да кажа, че е хубаво да бъдеш в такива връзки с клиентите си. И в такава хармония. Такива случаи са много редки, уверявам те. И също така искам да ти кажа, че не вечерям с всички, на които показвам къщи.

Той също се засмя.

— Тогава ти благодаря, Лори, че ме спаси от още една самотна вечер.

— Удоволствието е мое.

Тя постави лакти на масата и се наведе по-близо към него. Стив нямаше как да не забележи извивката на гърдите ѝ, към които синята блуза толкова съблазнително прилепваше. Помисли си, че Лори Мартин е интригуваща комбинация от две жени: понякога извънредно скромна и делова, истинска професионалистка, а понякога толкова

откровено секси и съблазнителна, че го шокираше. В очите ѝ гореше трескава настоятелност и странно безпокойство, когато го погледнеше.

— Може би следващия път ще имаме по-добър късмет — каза той с надежда.

— Вярвай ми, Стив. Няма да те разочаровам.

Тя го погледна многозначително и Стив почувства как се сгорещява. Помисли си за съпругата си, която най-вероятно точно в тази минута вечеря заедно с децата. Странно, но му се струваше, че Вики е много, много далеч.

ГЛАВА 4

Две седмици по-късно Марла лежеше отпуснато във ваната, потънала чак до ушите в мехурчета. Беше запалила ароматична свещ, от която парата ставаше особено благоуханна. Русата ѝ коса беше навита на огромни розови дунапренени ролки, а зелена, почистваща порите, маска стягаше лицето ѝ. Тя искрено се надяваше, че стягането ще изправи всичките ѝ недостатъци, защото, в противен случай, просто не си заслужаваше мъчението.

Беше нощта, в която тя „си миеше косата“. Което означаваше, че тази единствена нощ в седмицата тя настоява да запази само за себе си и извършва всички онези малки грижи за външния вид, от които всяка жена има нужда, за да запази върховната си форма. В тази нощ тя обичаше също така да се размотава из жилището си в бялата си хавлиена роба и старите си чехли, украсени със зайча муцунка, които носеше, откакто беше четиринайсетгодишна и с които никога нямаше да се раздели. Те ѝ бяха по-любими дори от ролките за коса и четките за мигли, защото ѝ напомняха за партита и момичешки разговор след това в леглото. Говоренето беше нещо, което тя правеше след това по телефона, докато пиеше здравословната си чаша топло мляко вместо обичайното водка-мартини.

Тези вечери бяха особено задоволителни и приятни за нея, а освен това увеличаваха нетърпението на Ал Жиро да я види. Той вече се беше обадил няколко пъти, за да каже: а) че тя много му липсва, б) че ще изпие едно питие с клиент в „Шато Мармон“, с) че мисли да вечеря в заведението на мистър Чоу и да я пита дали е сигурна, че не иска да се присъедини към него и д) че е променил намерението си. Не му беше особено приятно при Чоу съвсем сам, затова щял да отиде в „Ла Скала“ на „Кениън Драйв“ в Бевърли Хилс — място, често посещавано от нейните родители преди години — и че ако реши, тя може да отиде да вечеря с него.

За разлика от Ал, който винаги слушаше гръмка музика, било то в колата или у дома си, Марла беше пристрастена към телевизионните

новини. Имаше по един телевизор във всяка стая, включително в банята, защото мразеше да пропуска нещо. Не че се случваха особено важни неща, просто обичайните престрелки, земетресения, наводнения, пожари, свличания и задръствания по магистралите. Понякога имаше сватба на някое величие, филмова премиера или особено пикантна клюка. Точно в този момент очите ѝ бяха приковани в снимката на жена, заемаща целия екран.

Изчезнала от дома си в Лагуна Бийч, говореше водещата, агентът по недвижими имоти Лори Мартин не е видяна от никого от миналия петък. Когато не се появила на работа и не могли да се свържат с нея в дома ѝ, шефът и се обадил в полицията. Колата и, металиковожълт „Лексус 400“, също е изчезнала. Полицията моли, ако сте видели тази жена или нейния автомобил, да се обадите на следния телефонен номер.

Лори Мартин била видяна за последен път, когато излязла от офиса си в петък вечерта, за да отиде на делова среща. Готвела се да покаже къща на клиент. Когато полицията отишла да провери в дома и, входната врата била отворена. Единствено мис Мартин имала ключове, така че, очевидно, е стигнала до дома си. Сега полицията разпитва клиента, на когото се предполага, че се е готвела да покаже къща.

Мехурчетата се разнесоха във въздуха, а после се спуснаха към тъмносивия мраморен под, когато Марла се изправи рязко във ваната. Излезе бързо от водата, обгърна в хавлия тялото си, по което все още имаше пяна, и грабна телефонната слушалка.

Ал дъвчеше телешкото месо, гарнирано със спагети и сос — превъзходна, стара като света, италианска храна, особено добра, когато мъжът е сам на вечеря — когато мобифонът му иззвъня. Гневни погледи се отправиха към него и той, малко виновно, отговори на обаждането.

— Да, Ал Жиро.

— Ал Жиро — гласът на Марла звучеше приглушено, защото беше забравила да свали зелената маска от лицето си и устните ѝ бяха почти циментирани една за друга, — слушай, тя е. По телевизията... Тя е изчезнала. Трябва да е той...

Ал веднага долови силното ѝ вълнение, но от това не му ставаше по-ясно за кого говори.

— Успокой се, Марла, и говори последователно. Какво не е наред при теб, между другото? Звучиш така, сякаш ченето ти е заключено.

— Почти така е. Заради маската за стягане порите на лицето е. Слушай, човече, съобщиха по телевизията. Жената, агентът по недвижими имоти от „Риц“ и „Ла Хола“, спомни ли си? Да, ами, изчезнала е. Полицията я търси и разпитва мъжа, с когото последно е имала среща. Преди да изчезне, нали разбираш? Можеш ли да се обзаложиш, че е той?

Ал прокара длан през косата си и нададе тих стон. Марла, детективът, отново беше по горещите следи на случая.

— Марла, по средата на вечерята съм. За какво ми говориш? — Доста разгневен, той нави спагети около вилицата си, със слушалка, все още долепена до ухото му.

— Но нали току-що ти казах всичко! Онази агентка по недвижими имоти, която видяхме в Лагуна. Изчезнала е.

Той преглътна спагетите.

— Искаш да кажеш, че е избягала с клиента?

Изпълнената с раздражение въздишка на Марла проглуши ухото му.

— И ти се наричаш детектив?! Не, ти си глупак. Тя е изчезнала, а също и колата ѝ. Полицията разпитва последния ѝ клиент. Предполага се, че се е готвела да му покаже къща.

— Интересно. — Той внимателно си отрязва хапка от телешкото месо и я сложи в устата си. — Какво искаш да направя, Марла?

— О! — възкликна тя, защото си помисли, че той би трябвало да знае. Та нали беше частен детектив, все пак. — Ами... Да отидем в полицията, например, или нещо такова. Да им кажем, каквото знаем...

— И какво точно знаем, мила?

Тя съвсем сериозно се замисли, без да се смути от въпроса му.

— Само това, че сме ги видели заедно на първата им среща. И че ги видяхме още един път, след две седмици. И че тогава те определено не разглеждаха снимки на къщи. Беше си чиста любовна среща.

— Бедният човек сигурно няма нищо общо с това. И искаш от мен да му създам проблеми с полицията?

— Ал! Жената е изчезнала. Била е отвлечена, може би дори убита — Гласът ѝ трепна леко при произнасянето на тази дума. — Мисля, че трябва да кажем нещо на полицията.

Той предположи, че тя може би е права.

— Знаеш ли какво, познавам един детектив от Лагуна. Ще му се обадя, за да разбере как точно стоят нещата, и тогава ще решим как да постъпим.

— Ал?

— Да? — Отпи от леденостудената „Перони“, любимата му италианска бира.

— И ще ми се обадиш веднага, нали? Най-много след десет минути, нали?

Той въздъхна. Марла беше твърда жена.

— Да, мила.

— Ал?

— Да?

— Защо ли не ти вярвам, скъпи?

Той се усмихна.

— Може би това има нещо общо с инстинкта, сладката ми. Това обръщение повече ли ти харесва?

Той все още се смееше, когато тя му затвори телефона. След това набра номера на детектив Лайънъл Балуърт от полицията в Сан Диего.

Детектив Балуърт беше едър мъж, висок шест фута и осем инча, с толкова здраво телосложение, че приличаше на млад бик. Носеше обувки номер седемнайсети, риза петдесети номер и полицейска униформа. Имаше двайсетгодишен опит в професията, беше жизнерадостен и мил винаги, освен в случаите, когато имаше работа с престъпници. Тогава беше най-лошият човек на света.

Той самият отговори на обаждането на Ал.

— Как я караш, Ал? — Огромното му стъпало беше подпряно на бюрото, а той се беше облегал удобно назад на двата задни крака на стола и се люлееше лекичко — трик, който беше довел до съвършенство в течение на годините.

— Добре, Лайънъл. Как са жената и децата? — Ал беше ходил няколко пъти на барбекюто на семейството през уикенда и затова се

смяташе почти за член на семейството.

— И те са добре. На Зак му предстои дипломиране, Джил носи халка на носа си, а Тод... Е, Тод е още много малък. Като се изключи това, всичко си е наред. А при теб? Все още ли си със сексапилната Марла?

— Да, все още съм с нея. Не мисля, че ще ми позволи да се освободя от куката толкова бързо, нали знаеш какво имам предвид? Проблемът е в това, че не знам какво преследва тя — тялото ми или работата ми.

Ал направи недоволна гримаса, когато гръмкият смях на Балуърт проглуши ухото му.

— Още ли е решена да стане детектив?

— Никога няма да се откаже. И слушай каква следа е надушила сега. Току-що чула съобщение по местната телевизия за изчезнала жена от Лагуна. Лори Мартин. Работата е там, че ние почти я познаваме... Не точно познаваме, но сме я виждали два пъти. И двата пъти с един и същи мъж.

Балуърт знаеше за Лори Мартин. Всички знаеха. В Лагуна, град, където местата и къщите струваха скъпо, а обществото беше отбрано, не изчезваха много жени. Това място не беше територия на младите и на опасните. По-скоро на пенсионираните и улегналите.

Той си нахвърли няколко бележки, докато Ал му разказваше за срещите на Лори с клиента ѝ.

— Как изглежда човекът?

— Среден на ръст, със светлокестенява коса, кафяви очи, може би в края на трийсетте си години. Слаб. Изглежда уморен, така мисля. Или по-скоро „изцеден“, разтревожен.

— Жиро, току-що описа нашия главен заподозрян.

— Е, проклет да бъда, ако Марла не се окажа права. Може би ще трябва все пак да ѝ дам работата.

— Може би трябва да го направиш. Клиентът, Стив Малърд, ни се обади. Историята, която му служи за прикритие, е, че Лори търсела къща за него. Обадила му се в петък следобед и му каза, че намерила идеалната къща. Каза му още, че е спешно, че някой друг също се интересувал и трябва да се действа бързо. Уредили си среща там, в пет и трийсет, след работа. Когато отишъл, тя не се виждала наоколо. Нямало и следа от колата ѝ. Изчакал половин час и после опитал

вратата. Открил, че е отключена. Огледал, къщата му харесала и затова се опитал да ѝ се обади от телефона в колата си. Свързал се обаче с телефонния ѝ секретар. Обадил се на пейджъра ѝ, но също нямал късмет. Такава е, приятелю, историята на Стив Малърд.

— И подозирате нечестна игра?

— Попадна точно в целта, приятелю. И Стив Малърд е нашият главен заподозрян.

ГЛАВА 5

Вики Малърд, дребна и изящна жена, беше висока само пет фута и два инча, когато беше с маратонките си, които нямаха абсолютно никаква височина на подметката. „Малката ми“ я наричаше с обич съпругът ѝ. Тъмната ѝ коса беше късо подстригана, с изтънен бретон, а предаността и обичта ѝ към местния фитнес център личеше в добре оформените мускули на ръцете ѝ и красивото ѝ тяло. Беше облечена в сиво потниче и сервираше пиле и картофено пюре за вечеря. Момичетата бяха горе в стаята си, довършваха домашните си, или поне тя се надяваше да е така, защото беше взела видеокасета на „Уолт Дисни“ от видеотеката на Блокбастър, с която да ги забавлява след вечеря. Но телевизията предаваха местните новини.

Металната купа с картофеното пюре падна и сместа се разнесе по безупречно чистия бял теракотен под на кухнята. Пристрастената към чистотата Вики този път дори не забеляза бъркотията.

— Стив? — каза тя на глас. — Да не би да говорят за моя Стив?

— Мамо, говориш си сама. И има картофено пюре по целия под.

Десетгодишната и дъщеря, Тейлър, я гледаше втренчено, укорително.

— Баща ти, по телевизията — каза Вики, все още зашеметена.

— О, господи! Татко по телевизията! Хайде пък сега! — Тейлър побърза да седне на един от столовете и нетърпеливо загледа кухненския плот, върху който беше подредена готовата храна.

— Не, не него показват по телевизията. Но току-що говореха за него. Възможно ли е да е нашият Стив Малърд? Изпълнителен директор в компания за електроника, така казаха... И още, че го разпитват по повод някаква изчезнала жена.

— Разпитват татко за изчезнала жена? О, хайде пък сега! — Тейлър май започваше да се повтаря, а Вики — да се изнервя. Искаше ѝ се поне речникът на дъщеря ѝ да беше по-различен.

Телефонът звънна и Тейлър грабна слушалката.

— Здравейте! — каза тя весело. — О, здравей, татко. Мама каза, че току-що са говорили за теб по телевизията. Да, добре, ще я извикам. Хайде пък и ти, татко...

Вики изтръгна слушалката от ръцете ѝ.

— Стив, какво става? — Лицето ѝ изразяваше и тревога, и нетърпение.

Свали очилата, които беше забравила да свали до този момент, и разтри очите си. Изведнъж, докато Стив ѝ разказваше историята, изпита силен, непреодолим страх.

— Но нали ти въобще не си се видял с нея онази вечер?! — Гласът ѝ се извиси в края на изречението.

— Вики, това въпрос ли беше? Разбира се, че не се видях с нея. Точно това казах и на ченгетата. И е истина.

— Разбира се, че си казал истината — побърза да каже тя — Просто се чудех. Искам да кажа, какво ли може да ѝ се е случило? Къде ли е отишла?

— Откъде, по дяволите, бих могъл да знам? Но знам, Вики, че имам нужда от адвокат.

Сбогува се с нея, като ѝ каза, че ще се обади по-късно, след като говори със семейния им адвокат. Каза ѝ още, че не бива да се тревожи, и я посъветва да не казва на децата. Вики бавно постави телефонната слушалка на мястото ѝ. По навик, някак автоматично, посегна към хартиените салфетки, коленичи и започна да почиства разпиляното картофено пюре. Лекото съмнение, което се породило у нея, стана по-силно и започна да я гризе отвътре. И изведнъж пилето, приготвено за вечеря, вече не изглеждаше толкова вкусно.

Нахрани децата, а на себе си наля само чаша „Шардоне“, с която седна близо до телефона в кухнята. Гледаше всяко включване на новините и чакаше Стив да се обади.

ГЛАВА 6

Червеният „Корвет Роудстър“ пълзеше нагоре по хълма заедно с другите автомобили, също толкова затруднени от натовареното улично движение по булевард „Ла Синега“ и ръмжеше недоволено, също като собственика си, когато се налагаше да спира на червен светофар. Успя да се промъкне в дясното платно, като отрязва пътя на едно нахално „БМВ“ свърна рязко вдясно и се спусна надолу по „Сънсет“, задминавайки по-бавните превозни средства. После отново навлезе в лявото платно, за да се влее в движението по „Куинс Роуд“.

Ал се усмихна, докато шофираше по криволичещия път. Плъзгам се плавно, все едно съм върху коприна, поздрави се той мислено, или по-скоро, поздрави автомобила. Намери „Корвета“ — тогава абсолютна развалина и очевидно годен само за боклука — в задния двор на един търговец преди десет години. И веднага се беше влюбил в него. Купи го само за петстотин долара в брой, защото повечето от още годните му части вече липсваха и го закара с товарна кола у дома си, където започна да се грижи за него внимателно като за инвалид. И автомобилът блесна отново в цялото си великолепие. Поддръжката през всичките тези години вероятно му беше струвала десет пъти повече от продажната цена от пет хиляди долара на автомобила през 1970 — годината, в която беше произведен автомобилът, но той беше негово творение, неговият Франкенщайн. Беше го възстановил с любов до първоначалния му вид и нито следа не беше останала по него, нито дори петънце по боята. „Корсетът“ имаше двигател, чиято мощ беше увеличена чрез свръхподхранване и който Жиро беше възстановил със собствени усилия, прекарвайки дълги часове в гаража, целият изцапан в масло. Търпеливо го беше поправил, излъскал и накрая погалил с любов. Четирискоростната скоростна кутия, свръхмощна и предназначена за тежък режим на работа, все още беше най-добрата. Наклоненият, съставен от части, които влизат една в друга, кормилен вал, беше все още първият от този вид. Той и новият дизайн на седалките му позволяваха да се настани удобно, въпреки височината

си от шест фута и четири инча. Като се добави красивата нова тапицерия и подновеният корниз от орехово дърво, то това беше един много специален автомобил.

Детската мечта на Ал, зародила се в киносалоните, беше да притежава „Корсет“. Червен, естествено. И сега нищо, нито дори скъпият сребрист „Мерцедес“ на Марла, нито чисто ново „Порше Карера“, нито дори, обзаложи се той сам със себе си, „Ферари“ или „Ламборгини“, ако въобще можеше да си ги позволи, което беше спорно — нищо не би могло да бъде по-добро за него от първата му любов.

„Верен съм до гроб, това ми е недостатъкът“, каза той на Марла с усмивка, когато тя му се оплака от ниските седалки и рева на мотора „След като веднъж се влюбя, то е завинаги“. Тя му хвърли поглед, който сякаш казваше: „Искаш ли да се обзаложим?“. Но надеждата грееше в красивите и сиво-зелени очи, обрамчени от дълги мигли. Може би наистина беше такъв. И не само по отношение на колите.

Домът на Ал беше дори от по-ранен холивудски период от автомобила му. Къща в испански стил от 1930 година, с циментова замазка, високи извини прозорци, дървени подове, тавани от греди и с железни извити решетки на вратата и прозорците, което, като се има предвид близостта ѝ до „Сънсет“, беше още един плюс. Човек трябва да се грижи за безопасността си в тези рисковани времена, мислеше си Ал. От предната страна на къщата имаше четвъртит вътрешен двор, покрит с теракотени плочки. В левия край на двора имаше гараж. Редица високи кестени заемаха цялата дясна страна. Те служеха за своеобразна връзка между Ал и съседите му и бяха единствената им тема за разговор. Съседите искаха да ги изрежат, докато Ал искаше да ги запази, а с тях и чувството за уединение, което те му създаваха. Красив вътрешен двор с фонтан имаше и от задната страна на къщата.

Пръстът на Ал беше вече върху дистанционното управление, когато колата навлезе в страничната уличка „Куинс“ и почти веднага след това се плъзна почти безшумно във вътрешния двор. Вратите на гаража се отвориха плавно. Той поседя миг-два в хладния мрак, заслушан в гальовното мъркане на двигателя — също толкова скъпо и важно за него, колкото и биенето на собственото му сърце. Погали с любов тапицерията на седалката до себе си и избърса една прашинка от таблото. Почти не му се искаше да излезе от колата.

Помисли си, че е приятно да постигнеш поне една от мечтите си. Този червен „Корвет“ беше наистина непостижима мечта за бедното момче от Ню Орлиънс, което без малко да поеме по грешния път. Момчето, което неудържимо мечтаеше в киносалона преди толкова много години. А ето че сега автомобилът беше негов и той можеше да му се радва всеки миг от живота си.

Мобифонът му звънна и той вдигна слушалката.

— Да?

— Обзалагам се на петдесет долара, че седиш в твоя проклет „Корвет“ и се поздравяваш за това, колко далеч си стигнал от онзи ден, в който си бил бедно момче, мечтаещо в киното.

Той въздъхна.

— Марла, защо не можеш да приемеш моя „Корвет“? Държиш се така, сякаш съм с друга жена.

— Но ти точно така се държиш с проклетата кола — като че ли тя е жена.

— О, хайде, Марла, дай ми да си отдъхна, не можеш ли...?

— Знам, знам, тя е твоята гордост и радостта на живота ти. Знам къде ми е мястото и колко ме обичаш, Жиро. Определено съм на второ място.

Дълбокият смях на Жиро зазвуча в слушалката.

— Не казват ли хората, че всеки сам определя мястото си в живота?

— И аз съм намерила своето, това ли искаш да кажеш?

Въздишката на Марла беше дълбока и звучна и той си я представи, слушалката втъкната между рамото и ухото ѝ, седнала на дивана по бельо да лакира ноктите си в яркочервено — като цвета на неговия „Корвет“ — макар че обикновено тя ги лакираше в малиновочервено или небесносиньо, в зависимост от настроението си през деня.

— Всъщност аз съм на работа — каза Марла безгрижно и приглади една гънка на сивата си фланелена пола и дискретно закопча сакото си над бялата блуза, която носеше отдолу. Косата ѝ беше строго прибрана на тила от шнола, изработена от черупката на костенурка. Носеше още очила, чийто рамки също бяха от черупката на костенурка, не защото имаше нужда от тях, а защото днес играеше

ролята на Интелектуалната Дама Професор. — Имам лекция след две минути. И така... Какво ти каза Балуърт?

Ал се усмихна. Толкова за лакирането на ноктите и съблазнителното бельо — Марла отново беше по дирите на така желаната работа на частен детектив.

— Точно както мислехме. Няма съмнение, че Лори Мартин е отвлечена. И е много вероятно вече да е мъртва. И Стив Малърд вероятно е последният човек, който я е видял. Макар той да твърди, че тя не отишла на срещата. Той е главният заподозрян номер едно.

— Не може така, Жиро. Той е или главният заподозрян, или номер едно, не и двете. — Марла се придържаше строго към семантиката, когато упражняваше закона.

— Да, добре, но този човек е и двете. Няма труп, няма доказателства и, следователно, няма арест. Все още има работата си в Сан Диего. А съпругата и децата му са в семейния им дом в Енкино.

Марла смръщи вежди. Мислеше усилено.

— Аз нямам лоши впечатления за него. Искам да кажа, двата пъти, когато го видяхме, той ми се стори съвсем нормален, дори симпатичен...

— Не са ли те всички такива? — Ал знаеше как изглеждат в обществото и какви са всъщност изнасилваните, мъжете, които бият жените си, крадците на деца и убийците. — Но на мен ми се стори, че той изневеряваше на съпругата си с Лори.

— Ммм, отсъствието на любимия не се отразява добре на любовта. Поне в този случай — призна Марла. — Но повече от сигурно е, че известно съмнение ще падне върху него.

Ал поклати глава. Сега май говореше Марла адвокатът.

— Да, точно сега той е под съмнение. Докато не намерят трупа. Това е.

— Или докато не намерят живата Лора Мартин, отседнала в някой от мексиканските курорти.

Ал се предаде.

— Както искаш, скъпа.

— Между другото, какво ще направим ние за бедната жена?

— Коя жена, мила? — Ал погледна часовника си. Имаше среща с клиент след десет минути в офиса си на „Сънсет“.

— Вики Малърд. Съпругата.

— Слушай... Трябва да тръгвам. Чака ме клиент. Ще говорим по-късно, Марла, окей?

— Окей. — Марла също погледна часовника си. Господи, тя също закъсняваше, а онези проклети деца никога нямаше да ѝ го простят. Забърза надолу по огрения от слънцето коридор към класа си, без да забелязва дори извърнатите към нея глави и погледите, изпълнени с възхищение. Дори сивата фланелена пола и очилата не можеха да намалят сексапила на Марла.

Умът ѝ обаче всъщност не беше съсредоточен върху класа ѝ и работата ѝ. Непознатата Вики Малърд непрестанно присъстваше в мислите ѝ. Тя просто не можеше да престане да мисли за нея и за децата ѝ. Беше ли Стив Малърд донжуан? Може би. Беше ли убиец? Може би. Но Марла не мислеше така.

Веднага щом разпусна класа, тя отиде до телефона и се обади в полицейското управление на Сан Диего. Потърси детектив Балуърт. След няколко минути вече разполагаше с номера на адвоката на Стив Малърд и без да губи време, го набра.

— Мистър Зукерман говори по телефона, мадам. Да ви се обади ли по-късно? — Секретарката ѝ говореше с любезния напевен тон, с който трябваше да говори на всички. С изключение на главните клиенти, помисли си Марла и изпита раздражение.

— Не, той не може да ми се обади — каза тя рязко. — И името ми е Квищович. Мис Марла Квищович. Адвокат. Кажете на Зукерман, че му се обаждам във връзка със Стив Малърд.

От другата страна на линията настъпи тишина, която говореше за силна изненада. Тишината продължи две секунди, след което се чуха шумове и после гласът на Джо Зукерман.

— Мис Квищович? Искате да разговаряме за Стив Малърд?

— Да, за вашия клиент. Истината е, мистър Зукерман, че аз го видях. Два пъти. С Лори Мартин. — Тя дочу как мистър Зукерман затаи дъх и си го представи като застаряващ сивокос мъж, адвокат по недвижимите имоти, несвикнал да се занимава с криминални дела. Вероятно приятел на семейството, който от години се занимава с делата им.

— Всъщност, мистър Зукерман, аз съм не само адвокат, но и частен детектив. — Като изричаше лъжата, тя кръстоса пръсти и отправи поглед към небето. Беше почти вярно, нали така? Или поне

щеше да бъде още преди денят да е свършил. — С партньора ми, Ал Жиро, случайно бяхме в бара на „Риц Карлтън“ в Лагуна, когато клиентът ви и Лори Мартин се срещнаха за първи път...

Тя описа срещата им, както и втория път, когато бяха видели двойката да пие шампанско в хотел „Ла Валенсия“ в Ла Хола.

— Искях просто да ви кажа, като на адвокат на мистър Малърд, че въпреки шампанското, на мен срещата ми се стори делова. Искам да кажа, те не се докосваха, не се държаха за ръце, погледите им не се срещаха над масата...

— Разбрах ви — каза търпеливо Зукерман. — Но как това ще помогне на клиента ми, мис Квищович?

— Може и да не му помогне много, но може да помогне на съпругата му — каза малко остро Марла. — През цялото време мисля за нея.

Тя му остави домашния си телефон и този на Ал, в случай че Зукерман пожелае да се свърже с тях, и се сбогува, като се питаше, със съмнение, дали беше постъпила правилно и дали Вики Малърд се интересува кой е видял съпруга ѝ с Лори Мартин. Вероятно вече половината свят твърди, че ги е виждал заедно.

Като сви рамене, тя напъха нещата в голямата си черна кожена чанта и подкара бавно колата към дома си. Вики Малърд и нейните дъщери все още не ѝ излизаха от ума.

Намираше се в Брентууд и си проправяше път през обичайното натоварено движение по неизвестната на никого „Бънди Драйв“, която обаче беше сцена на убийствата на О. Дж., когато ѝ хрумна обезпокоителна мисъл. Ами ако грешеше? Какво, ако Стив Малърд, беше наистина виновен?

ГЛАВА 7

Седмица по-късно все още нямаше и следа от Лори Мартин. Детектив Балуърт мислеше, че този случай ще го подлуди.

— Триста дяволи! — каза той — или, дори да не бяха точно тези, думите му имаха същото значение — докато крачеше раздражено по белия килим в жилището на Лори Мартин, което оглеждаха поне за стотен път, и оставяше кални следи седемнайсети размер. — Доказателствата срещу Стив Малърд са все повече. Имаме всичко, с изключение на тялото.

Помощникът му, детектив Памела Пауърс — наричана с любов Пами от приятелите си, Пау!, с интонация, включваща удивителния знак, от колегите си от полицейското управление в Ла Хола или Нахаканата заради начина, по който се издигаше в службата — смръщи вежди.

— Искаш да кажеш, че това е дело на някой извратен крадец на трупове? — Устните ѝ се свиха и изразиха презрение. — Не, не съм съгласна. Сър — добави тя, за да отдаде дължимото на факта, че Балуърт беше по-старши от нея. Решително намести червената си коса под шапката и изправи широките си рамене. — Онзи е виновен, стопроцентово виновен.

Балуърт я изгледа замислено. Понякога типичното женско мислене пречеше на Пами да разсъждава трезво.

— Четеш прекалено много детективски романи, Пауърс — каза той остро и малко кисело. — И все пак, къде остава малкият проблем с трупа?

— Ще го намерим, можеш да се обзаложиш на това. Той ще направи грешка и ще ни заведе при него. Нервен е като плъх, хванат в капан. Имай ми доверие... Сър.

Балуърт въздъхна. Екипът му беше претършувал апартамента на Лори толкова старателно, все едно беше минал с гъст гребен навсякъде — всеки косъм, всяко парченце тъкан, всеки отпечатък бяха събрани. Нищо. Освен онова, което принадлежеше на самата Лори Мартин.

Можеше да се предположи, че не е канила никого вкъщи. Със сигурност не беше канила Стив Малърд в дома си. Но Балуърт искаше да провери още един път всичко сам. Обикновено правеше така, когато беше много ядосан и много разочарован едновременно. Просто не можеше да повярва, че ще си останат с празни ръце. Че няма нищо тук, дори може би толкова очевидно, че търсецото око го пропуска незабелязано. Но нямаха такъв късмет.

Лори Мартин е живяла тихо и спокойно. Очевидно работата ѝ е била добра. В неделя винаги посещавала местната църква.

Но Балуърт вече разполагаше с доста дебело досие както за Лори, така и за Стив Малърд. Бяха се намерили свидетели, които твърдяха, че са ги видели да пият заедно и да вечерят в различни ресторанти, както и да се возят в нейния автомобил. Имаше съобщения от Стив на телефонния секретар в дома на Лори, който беше от стария вид с обикновена лента, но който явно не е искала да изхвърли. Всъщност изглеждаше, че Лори е нямала личен живот — единствените съобщения бяха от Стив Малърд. Невинни съобщения като: „Ще се видим утре в шест“. И: „Започвам да ставам нетърпелив, моля те, върни се при мен“. И: „Ще бъда там в седем, по-добре тази вечер аз да те изведа“.

Тези съобщения можеха да бъдат интерпретирани по два различни начина. На Балуърт му звучаха заплашително. Имаше достатъчно обстоятелства и съвпадения, за да бъде заведено дело срещу Стив. Изглеждаше, че той е тичал след нея, а тя го е отблъснала. Също като помощника си, Балуърт вярваше, че Стив Малърд е убил Лори Мартин в пристъп на ревност.

Но не можеха да направят нищо, докато не намерят трупа.

ГЛАВА 8

На сто и трийсет мили оттам, в долината Сан Фернандо в района на Лос Анджелис, Стив Малърд шофираше толкова бавно, колкото и останалите автомобили в почти задръстената от улично движение магистрала към дома си в Енкино. Не бързаше да се изправи лице в лице със съпругата си, Вики. Нямаше добри новини.

Току-що беше излязъл от поредното разпитване в полицейското отделение на Лагуна. Стискаше челюсти само при спомена за неумолимото лице на детектив Балуърт и за втренчения поглед на детектив Пауърс. Тази жена изглеждаше така, сякаш можеше само с една ръка да го повдигне и да го накълца на кайма. И, още повече дори, имаше вид на човек, комуто се иска да направи точно това.

Стив беше гледал достатъчно филми, беше чел достатъчно романи за „издръжливи и неумолими ченгета“ и знаеше какво може да очаква. Знаеше също така, че трябва да се придържа към собствената си история. Да не отстъпва нито на йота. Защото, ако дадеше на тези копелета дори един инч от територията си, те за минута щяха да заемат цяла миля. Господи, а той си мислеше, че полицията ще бъде на негова страна. Но вече — не. Не. Вече не.

Взетият под наем черен „Форд Таунус“ се закашля при преминаването на по-ниска скорост и неохотно запълзя към дома. Не искаше да се види със съпругата си. Не искаше да ѝ казва онова, което се налагаше. Но нямаше избор.

За стотен път си спомни всяка една подробност от разпита. Беше признал, че е бил при къщата по времето, когато се предполагаше, че и Лори е била там. Беше им казал, че я е чакал отвън. Те му казаха, че входната врата не била заключена. А той им отвърна, че това му е известно. Че той дори влязъл в къщата, за да я разгледа, докато я чака. Тя му харесала и той се надявал, че ще може да си я позволи. А те настояваха, че Лори сигурно е била там. Как иначе вратата би могла да се окаже отключена.

— Може би някой друг агент също е показвал къщата на клиент — каза той, след като внимателно обмисли думите си. Успя да запази самообладание и способността да разсъждава трезво, защото знаеше, че това е много важно...

А те го изгледаха недоверчиво. И с нетърпението, с което очаква рибата да се закачи на кукичката.

— Но Лори единствена е имала ключове. А и никой не ви е видял, след като веднъж сте излезли от работа онзи следобед... Били сте при къщата. Къде отидохте след това?

— Върнах се в стаята си в хотела — отговори им той. Което беше истината. — Прекарах нощта съвсем сам в хотелската си стая.

— Какво доказателство имате за това? По кое време стигнахте там? Кой ви видя?

Питаха го отново и отново. Все същите въпроси. И отново, и отново, той им отговаряше все същото. А те продължаваха да настояват, че няма доказателства за думите му. И той се почувства уморен, с опънати нерви, с изчерпано търпение. Разбира се, накрая те се видяха принудени да го пуснат. Нямаха преки доказателства, нищо, което да го свързва определено и безвъзвратно с изчезването на Лори Мартин. Все още не бяха намерили тялото ѝ.

И тогава се беше случило нещо толкова неочаквано, че свари всички неподготвени и ги слица. И сега той трябваше да разкаже на Вики за него.

Красивото предградие, където той живееше, изглеждаше някак си ново. Спретнати градинки пред къщите, баскетболни кошчета над вратите на гаражите, нови коли в алеите пред входните врати. Искаше му се да не беше го напуснал.

Паркира взетата под наем кола в алеята и си отключи входната врата.

Вики седеше на тапицирания в синьо разглобяем диван във всекидневната стая. Телевизорът беше включен. Тя, както обикновено напоследък, гледеше новините. Скочи рязко на крака, когато чу шума от отварянето на входната врата, и притисна трепереща длан към бясно биещото си сърце.

— Кой е?

— Само аз. — Стив застана на прага на всекидневната и сърцето ѝ отново прескочи един удар. Той изглеждаше ужасно. Имаше сенки

под очите, не беше се бръснал няколко дни, косата му беше рошава — все едно че беше карал бясно открит автомобил по магистралата. Изглеждаше толкова различен от мъжа, с когото беше делила живота си в продължение на осемнайсет години, че тя беше шокирана. Не, това не беше вярно. Изведнъж, доста нелогично, в паметта ѝ изплува спомена за това, как изглеждаше той онзи първи път, когато тя го видя: див, луд, като машина, готова да бъде пусната в действие...

— Какво се случи? Защо си у дома? — Предполагаше се, че той трябва да работи...

Той остави куфарчето си и уморено съблече сакото си.

— Къде са момичетата?

— В къщата на Шана Лайънс. Играят с нейните деца. Защото журналистите не ни оставят на мира — добави тя мрачно — Но май се умориха да дебнат и се разкараха, а сега ще съжаляват, че са те изпуснали. Защото имаха само мен — домакиня от предградията, която ходи до супермаркета и води децата на училище.

— Вики. — Той стоеше с ръце, безпомощно отпуснати край тялото. Като отломка от някога величествен кораб. Като човек, който някак си е влязъл в кошмара, който сънува. — Компанията ме освободи, докато случаят не се разреши.

Тя си пое рязко дъх.

— Казаха, че за мен ще е по-добре, ако отсъствам малко — докато всичко приключи... Взеха си обратно колата, офиса, всичко...

Коленете на Вики поддадоха. Тя падна на дивана и зарови глава в ръцете си. Животът ѝ се разпадаше. Изведнъж хората започнаха да я избягват. Хората, които тя наричаше свои приятели преди. А онези, които все още ѝ бяха верни, я съветваха да се погрижи за себе си и за момичетата... да го напусне...

— Не съм я убил аз, Вики. — Гласът на Стив беше студен, безжизнен. Като че ли всичките му чувства бяха вече изцедени и у него беше останал само вакуум. Празно място там, където трябваше да има чувства... Той се приближи до нея, повдигна брадичката ѝ, накара я насила да го погледне. Погледът му гореше, сякаш я прониза. — Вярваш ли ми?

— Да... — отговори Вики, но гласът ѝ трепна.

— Не се тревожи, не бих те обвинявал, ако не ми вярваш — каза Стив горчиво. — Та нали никой не ми вярва, защо ти да ми вярваш?

Той я пусна, прекоси стаята и втренчи поглед в тюркоазеносиния басейн. Водата блестеше на слънчевата светлина. После погледът му се премести върху розите, които беше посадил, когато се бяха нанесли тук. И по калните следи от крачетата на дъщерите му по плочките. Следи от нормален живот.

— Всичко, което мога да ти кажа, е, че не съм убил Лори Мартин. Дори не я видях онази нощ. Едва я познавах. Срецахме се само по работа. Тя беше приятна жена, мила, работеше упорито. Искаше да намери идеалния дом за нас...

Вики втренчи поглед в съпруга си. Така отчаяно искаше да му вярва. Да, тя му вярваше. Той беше мъжът, когото обичаше още от колежа, бащата на децата ѝ. Тя го познаваше по-добре от всеки друг на света. Но все същият въпрос звънеше в главата ѝ, скрит дълбоко в подсъзнанието ѝ.

Щом Стив не го е направил, тогава — кой?

ГЛАВА 9

Тази вечер Стив беше образец за добър баща и предан съпруг. Изкъпа се, вчеса грижливо косата си назад, облече си тениска и шорти и започна да приготвя хамбургери и хотдог за децата. После седнаха около масата във вътрешния двор, до басейна, и започнаха оживено да разговарят.

— Изглеждаш уморен, татко — отбеляза десетгодишната му дъщеря Тейлър, която дъвчеше доста вяло хамбургера си със сирене — любимата ѝ вечеря в други случаи.

Той побутна купата със салатата към нея.

— Трябва да ядеш и зеленчуци — каза той, след което изсипа част от салатата в чинията ѝ. — Ами ти, Мели? Искаш ли?

По-малката му дъщеря, на шест години, дребничка и слабичка като майка си, но с топлите кафяви очи на баща си, го погледна неуверено над хотдога си.

— Не, благодаря — отказа учтиво тя. — Но Тейлър е права, татко, наистина изглеждаш малко смешно.

Вики си наля още една чаша „Шардоне“. Не поглеждаше нито към съпруга си, нито към момичетата си.

— Заради изчезналата жена е, нали? — продължи Тейлър. — Всички говорят за теб, татко. И по телевизията също. Непрекъснато.

— Знам, знам. — Ръката му трепереше, докато си сипваше от салатата, която всъщност не искаше.

— Отначало си помислих, че е страотно, че говорят за татко ми по телевизията. Но сега... — В очите на Тейлър се събраха сълзи и тя остави бургера си, за да не се задави.

— Съжалявам, Тейлър. Наистина съжалявам за всичко това. — Дланите на Стив се свиха в стегнати юмруци. Той гледаше с нежност дъщеря си през масата. „Мили боже, о, мили боже, какво направих?“, помисли си той... „Как можа това да се случи на мен... на нас...“.

— Всичко е наред, татко. — Мели се плъзна от стола си на земята и побърза да застане до него. Обгърна го със слабичките си

ръце и го стисна толкова силно, колкото сили имаше в крехкото ѝ телце. — Няма значение какво говорят хората, татко, ние те обичаме.

— И аз ви обичам, момиченцето ми. — Той погали косите ѝ, а погледът му срещна този на Вики над масата.

— Не мога да го понеса — каза той внезапно. — Трябва да се махна оттук, да остана сам, да премисля нещата...

— Но къде ще отидеш? — Вики не добави нищо повече, но той разбра какво иска да каже. Че полицията го държи под око, за да е сигурна, че няма да напусне страната, да избяга в Мексико... може би да убие някого другиго...

— Ще отида в колибата до езерото Ероухед. Горе в планината е тихо и спокойно, ще мога да се махна от всичко това... Да си отпочина от напрежението. Ти не бива да се тревожиш — добави той, отново доловил мислите ѝ. — Ще съобщя на Джо Зукерман къде съм.

— Ероухед? — Тейлър много обичаше колибата в планината Сан Бернардино. — Ние можем ли да дойдем с теб? О, моля те, татко, само за няколко дни... Ще бъде толкова забавно...

Тя изтича към него и също се притисна в тялото му от другата му страна. Стив прегърна кокалестите им раменца и направи усилие, за да не заплаче.

— Всичко, което има значение за мен, е тук, в нашия дом — каза той тихо на Вики. — Искам да запомниш това.

Тя го гледеше втренчено, с широко отворени очи, как целува подред меките косици на момичетата, как нежно ги прибира назад от личицата им.

— Съжалявам, сладките ми — каза той с фалшива бодрост, но не можете да дойдете до Ероухед. Може би по-късно, следващия месец вероятно... Но този път татко ще лови риба съвсем сам.

Вдигна рязко глава, изненадан от силния вик на Вики. Тя гледеше зад него, над рамото му. И тогава блесна светкавицата на камерата.

— Махайте се! — изкрещя Вики. Изправи се на крака и затича, стиснала бутилката вино в ръка. Запрати я по двамата мъже, които пълзяха в храстите. — Махайте се, копелета такива... Вън! Вън от къщата ми!...

Момичетата също пицяха, уплашени от странните мъже и гнева на майка си...

— Мамо, мамо, какво става, какво не е наред, кои са тези...? — Притискаха се силно в тялото на татко си, а Стив стоеше, все така прегърнал ги през раменете. Вдигна лице към небето, за да не видят те измъченото му изражение, което го превръщаше от обичния татко, който приготвя вечеря в задния си двор, в преследвано животно. В измъчен човек.

Вики все още стоеше до храстите, в които се бяха скрили папараците, и гледаше красивите цветове така, сякаш бяха заразени с отрова. Той отиде при нея и взе ръката ѝ в своята.

— По-добре ще е, ако замина. Щом узнаят, че не съм тук, папараците ще те оставят на спокойствие. За теб ще е по-добре така. И за момичетата.

Тя кимна, все още, без да го поглежда.

— Ще ти помогна да си приготвиш багажа.

— Няма да ми трябват много дрехи...

— По-добре си вземи връхна дреха. Става студено в планината нощем.

Говореха спокойно, все едно че това беше обикновен разговор, защото се тревожеха за момичетата. Тейлър и Мели се държаха за ръце и преглъщаха с мъка сълзите си. Гледаха, все още уплашено, двамата си родители.

— Какво става, мамо? Татко убил ли е онази жена, заради нея ли е всичко това...? — Тейлър вече не беше нахакано, а уплашено малко момиченце.

— Никого не съм убивал, малката ми. — Стив я обгърна с ръцете си и зашепна в ухото ѝ: — Ще видиш, след две седмици всичко ще е свършило. Ченгетата ще намерят Лори Мартин и всичко отново ще бъде наред.

— Обещаваш ли, татко? — Долната устна на Тейлър трепереше и на него му ставаше тъжно.

— Обещавам, мъничката ми. Ще видиш, животът отново ще стане нормален.

По-късно същата вечер, след като съпругът ѝ беше заминал с взетия под наем „Форд Таунус“, а момичетата си бяха легнали и

плакали, докато заспят, Вики разговаряше по телефона със семейния адвокат, Джо Зукерман.

— Аз като че ли вече не познавам Стив — проплака тя, защото знаеше, че може да се довери на този стар приятел на баща си, без да се страхува, че той може да сподели тайните ѝ с друг. — Гледам на него различно, виждам го с различни очи... Разбираш ли, гледам го как прегръща момичетата, а в същото време си мисля дали той не е намушкарал онази жена. Дали не я е удушил? Какво е направил с тялото? После си казвам, че съм луда, че съм го обичала през всичките тези години, че съм женена за него вече дванайсет от тях... Че той винаги е бил нормален човек, добър съпруг, добър баща... Как въобще е възможно да се съмнявам в него...?

— Разбираемо е, Вики. — Гласът на Зукерман беше спокоен, успокояващ и неясен. Той изчака, докато тя преглътне сълзите си. — Слушай, момичето ми, познавам те, откакто си се родила. А Стив познавам почти от толкова време, отколкото го познаваш и ти. И никога не съм имал повод да се съмнявам в неговата почтеност.

— Нито пък аз. Досега.

Той въздъхна. Можеше да я разбере.

— Медиите те подлагат на допълнително напрежение, мила, затова става така.

— Но дали той е имал любовна връзка с Лори Мартин? — Сърцето на Вики сякаш беше заседнало като бучка в гърлото ѝ. Досега не се беше осмелила да зададе този въпрос на глас. — Искам да кажа, защо иначе биха се отбивали заедно в различни заведения? Защо да я извежда на вечеря? А не започват ли обикновено така любовните връзки?

Зукерман беше принуден да признае, че подобни срещи обикновено са само прелюдия. После си спомни за обаждането на Марла Квищович.

— Слушай, Вики, днес ми се обади една жена. Адвокатка, която работи и като частен детектив. Обади се, защото се тревожела за теб.

— За мен? Но аз не я познавам.

— Не, не я познаваш. Но мис Квищович ми каза, че е виждала Стив в компанията на Лори два пъти. Съвсем случайно, така каза. Първият път в „Риц“ в Лагуна. Изпили по едно питие и било очевидно, че това е първата им среща, и още, че тя му показвала снимки на къщи.

Видяла ги за втори път след седмица в друг хотел, в Ла Хола. Седели на терасата и пиели шампанско... — Отдалечи слушалката от ухото си при приглушения вик на Вики. — Не, чакай, Вики. Тя искаше да ми каже, всъщност, да каже на теб, че по нейно мнение тяхната връзка била напълно делова. „Не се докоснаха, не се държаха за ръце, погледите им не се срещаха над масата...“ Точно това бяха думите ѝ.

— А шампанското? — Гласът на Вики беше пълен с горчицина.

— В днешно време всички пият шампанско, момичето ми, то не се отваря само на сватби вече. Както и да е, тя пожела да ти предам думите ѝ. Надяваше се, че те могат да ти помогнат.

— Но коя е Марла Квищович?

— Преподава право в Пепърдайн. Твърди, че са партньори с Ал Жиро. Проверих и него. Той е регистриран частен детектив. Свършил е няколко добри работи. Добре известен е в областта си.

Умът на Вики препускаше.

— Имаш ли номера на Жиро, Джо? Бих искала да му се обадя.

Марла вземаше внимателно завоите по „Куинс Роуд“ с големия „Мерцедес“. Беше тъмно. В лявата си ръка държеше пластмасова чашка с кафе „Коста Рика“, без сметана, с две захарчета. Кое то, преведено от езика на университета, означаваше голяма чаша силно кафе. Между дясното ѝ ухо и дясното ѝ рамо беше втъкнат мобифон. Всъщност само два пръста на дясната ѝ ръка бяха върху кормилото. Освен в случаите, когато тя добавяше още малко червило на устните си, оглеждайки се в огледалото за обратно виждане. Тя тъкмо се смееше на описанието, което приятелката ѝ беше дала за връзката ѝ с Ал Жиро — „само секс и никакво пазаруване“. Но на нея така ѝ харесваше.

Зави наляво и голямата кола влезе в улицата на Ал, а после, все едно че беше на автопилот, и в неговия покрит с плочки вътрешен двор. Тя каза „дочуване“ на приятелката си, изключи двигателя и само за секунда излезе от колата, с чантичка под мишница и чаша кафе в лявата си ръка.

За разлика от Ал, тя не обичаше много автомобилата си. Никога не е била малко бедно дете, което мечтае в киносалона да притежава могъщ сребрист звяр, който да я отведе в различен, по-добър, по-

бляскав свят. Марла си беше родена направо тук, в Бевърли Хилс. Не познаваше по-бляскави светове от този. Холивуд беше мястото, към което всички тичаха. Никой не бягаше оттам.

Също и родителите ми, помисли си Марла. Макс и Ирина Квищович бяха намерили рая в Бевърли Хилс, далеко от войната на Балканите — живота, какъвто те го познаваха дотогава. И далеко от онова, което беше останало от семействата им. Прекалено много хора загиваха в битките, изгубваха се под бомбардираните сгради или пък биваха разпилени по света от годините безкрайна война. Когато Русия се настани на Балканите след Втората световна война, те бяха още деца — бездомни, без пари и без бащи. Майките им се бяха сприятелили и споделяха мизерното жилище в мазето на разрушената от бомбите църква. Когато децата им пораснаха, те ги накараха да избягат и да започнат нов, по-добър живот, в някоя свободна страна.

Макс и Ирина се ожениха тайно, без церемония, но и двете майки бяха щастливи въпреки това. После поеха по опасния път през железната завеса с ясното съзнание, че никога вече няма да видят милите си майчици. Изминаха дълъг и наистина мъчителен път, преди Америка да разтвори вратите си за тях и да им даде гражданство. И преди предприемчивия Макс да натрупа богатство и да стане, след десет години, истински магнат.

Макс Квищович беше продал поне половината от къщите в Бевърли Хилс. Притежаваше голяма част от акциите на „Бея Еър“ и „Брентууд“. Беше в бизнеса от четирийсет години и богатството, което беше успял да натрупа, наистина беше значително. Надеждата му беше, че единственото му дете Марла, ще поеме бизнеса от неговите ръце. „Квищович и дъщеря“ звучеше наистина добре, макар и малко необичайно. Но още откакто се роди, Марла си имаше винаги собствено мнение. Повечето родители трябваше да записват насила децата си в училищата по право, а Марла направо застави своите да я изпратят там. И беше завършила с отличие, после бе придобила магистърска степен по право. Сега се готвеше да защити докторат и преподаваше в „Пепърдайн“.

А ето че сега искаше — повече от всичко — да стане частен детектив. Желаше го толкова силно, че чак я болеше.

Отвори входната врата на Ал със собствения си ключ и извика:

— Здравей, скъпи, у дома съм! — изкикоти се весело и отпи от кафето: „Коста Рика“ — обаче не беше чак толкова вкусно, когато беше студено. Тя направи недоволна гримаса и влезе в кухнята, остави пластмасовата чашка на плотта и отиде да търси Ал.

Домът на Ал беше оскъдно мебелиран. Навсякъде се усещаше спартанският дух. Никакви възглавнички, никакви цветя върху желязната масичка за кафе, покрита със стъкло, никакви килимчета по излъскания дървен под. Беше обаче много чисто. Поне това трябваше да му се признае. Веднъж седмично идваше екип от фирмата на Мануел Варгас и след тях къщата изглеждаше така, сякаш никой не живее в нея. Нито една захвърлена хавлия, нито една смачкана възглавница, нито една чиния в мивката. Прозорците блестяха, подовете — също и кувертюрата на леглото нямаше нито една гънчица.

Ал не си беше у дома и Марла се излегна на безупречно опънатата покривка на леглото и се протегна, с ръце над главата. Зачуди се къде ли може да е отишъл. Изрита обувките от краката си, после седна и съблече самото си, свали ципа на полата си и я хвърли на пода. Най-накрая съблече тениската си и влезе в банята с черни плочки и хромирани повърхности, взе набързо един студен душ и се загърна в сивия фланелен халат на Ал. Искаше той да не харесва чак толкова много сивия цвят и да не носи сиви дрехи — освен когато работи — макар точно този цвят да беше моден тази година. Сивото не подходеше на нито една жена и не се отразяваше добре на цвета на кожата. Особено ако жената не използва грим. Марла въздъхна и тушира миглите си с черен туш, намаза скулите си с пудра в прасковен цвят, сложи същия цвят сенки на клепачите си, после начерви обилно пълните си устни в нежно розово. Сложи от любимия си парфюм „Хермес 24 Фабурже“ и въздъхна от удоволствие. После отиде в кухнята, взе бутилка вино „Евиан“ и чаша и се върна в спалнята на господаря на къщата. Всъщност къщата разполагаше само с две спални, а Ал използваше по-малката за офис.

Включи телевизора и започна да превключва програмите. Най-сетне намери КТЛА, местния канал, където предаваха новини от десет до единайсет всяка вечер. Облегна се удобно на сивите възглавници на Ал, отпи от изстуденото вино и зачака той да се прибере у дома си.

Беше почти единайсет часа, когато чу рева на мотора на „Корвета“. Той заглуши гласа на Роулънд Галвън, който представяше прогнозата за времето, което утре щеше да бъде в общи линии същото. Е, такъв си беше Лос Анджелис. После чу шума от отварянето на вратата и леките, бързи стъпки на Ал по дървения под. Ал се движеше винаги бързо, той беше човек, който вечно е в движение. *Като че ли, беше се оплакала веднъж тя, винаги мислиш, че може да пропуснеш нещо.* Той се беше усмихнал с онази усмивка на Макиавели, която повдигаше ъгълчетата на устата му и лявата му вежда по начин, който го правеше много сексапилен, поне според Марла, и беше казал: „Животът е много кратък, скъпа, затова не мога да си позволя нищо да пропусна. Особено когато ти си до мен“. Беше я вдигнал със силните си ръце и — също като в някой от романтичните романи — я беше занесъл до леглото в спалнята.

Господи, колко много го обичаше! Сега тя го дари с лъчезарна усмивка, която озари цялото ѝ лице. Прословутите ѝ сиво-зелени очи също грейнаха.

— Е, е, виж кой спи в моето легло, бабо — каза той и се облегна на рамката на вратата с ръце в джобовете на дънките си и с усмивка на лицето. Носеше стара и поизносена бяла тениска с реклама на университета „Пепърдайн“, която тя му беше дала толкова отдавна, че буквите се бяха размазали в неясно сиво петно. Но на него така му харесваш.

— Смесваш „Червената шапчица“ със „Златокоска и трите мечки“. — Изглежда го от горе до долу. Какво се е случило с детектива, който изглеждаше като Дон Джонсън? Нали го знаеш, онзи в костюм от „Армани“ в пастелни тонове? Онзи, чиято реч вървеше гладко и водеше момичето си на вечеря в някое бляскаво заведение и поръчваше водка мартини, преди да я отведе в леглото си?

Ал сви рамене.

— Едно на нула за теб. Предполагам, че времената просто са се променили, това е всичко.

Въздишката на Марла беше толкова силна, че раздвижи сивия фланелен халат. Той отиде до леглото и я целуна силно по устата, след което тръгна към банята и започна да съблича дрехите си в движение.

Марла го чу да пуска душа. Започна отново да превключва програмите, докато намери любимата си — CD, което означаваше

„Синатра и Джобим“. Излегна се, затвори очи и зачака.

Не го чу да се приближава и не разбра, че е до нея, докато не долови уханието на „Исей Мияки“ — одеколон, който тя му беше подарила, примесен с неговата естествена мъжка, толкова приятна, миризма.

Тя прокара длани по гладкия му, стегнат гръб и почувства мускулите да играят под пръстите ѝ. После зарови ръце в гъстата му тъмна коса и дръпна главата му към себе си. Устата му покри нейната.

И точно в този миг телефонът звънна Ал вдигна глава и погледна аппарата. После — нея.

— Ал Жиро, няма да отговориш на това обаждане — каза тя и поклати глава, за да изрази съмнението си, че той има желание да вдигне слушалката.

— Човек никога не знае. Може би ще пропусна нещо — каза той, изплъзна се от прегръдките ѝ и протегна ръка към телефона. — Да — каза и загледа как Марла надменно загръща красивото си тяло в неговия сив фланелен халат. Остана да лежи, скръстила гневно ръце на гърдите си, втренчила поглед в тавана.

Но все пак тя, макар и с половин ухо, слушаше разговора. Погледът ѝ се спря върху него, когато той каза:

— О, добър вечер, мисис Малърд. Да, аз съм човекът, когото търсите. Аз съм Ал Жиро. С какво мога да ви бъда полезен?

Очите на Марла бяха широко отворени от учудване. Тя не отместваше поглед от него. Ал седна, напълно гол, на ръба на леглото. Лицето му беше съвсем сериозно, докато слушаше Вики Малърд.

— Мистър Жиро — тъкмо казваше тя с треперещ глас и Ал усети, че е накрая на силите си, готова всеки момент да се прекърши, — искам да разследвате съпруга ми. За онзи случай с изчезналата жена. Лори Мартин.

— Знам за случая.

Ал обърна глава към Марла и смръщи вежди. Вики Малърд нямаше откъде да получи номера му, освен от нея. Погледът на Марла беше все така фиксиран върху него, докато той се уговаряше с Вики Малърд да се срещнат на следващия ден в дома ѝ. Когато остави слушалката, тя се изправи до седнало положение и сграбчи ръката му.

— Каж ми какво каза тя — запита го настоятелно. — Да не би да е изгонила съпруга си? Защо ще ходиш там?

— Иска от мен да докажа невинността на съпруга ѝ. Или пък вината му.

Марла си пое дълбоко дъх. Беше шокирана.

— Искаш да кажеш, че тя мисли, че той го е извършил? Че е убил Лори Мартин?

Ал отиде, гол, до прозореца. Дръпна завесите и се загледа в шадравана, който птичките настояваха да използват като вана и затова все му се налагаше да го почиства.

— Не бих казал, че тя самата е наясно с това, какво мисли. Медиите са се добрали до нея. Те оказват натиск... Все пак, сигурно не е лесно, когато съпругът ти е обвинен в убийство.

Марла беше вече станала от леглото. Застана до него пред прозореца. Ето че ѝ се удаваше възможност, и тя беше готова да я сграбчи.

— Добре де, аз бях тази, която се обади на адвоката на семейство Малърд, за да му каже, че сме ги видели два пъти заедно. Дадох му твоя номер. Бях с теб онази нощ в бара на „Риц“. Жиро. Знам за този случай толкова, колкото и ти. А това ми дава законно право да бъда твой партньор в разследването.

— Законно? — Тя се опитваше да се наложи и той го знаеше. Не наричаше, както винаги, нещата с точните имена. — Дори ти няма да можеш да убедиш съдията в това.

Устните на Марла бяха свити в тънка линия, която той добре познаваше и която показваше твърдата ѝ решимост да постигне своето.

— О, хайде, Жиро. Да престанем, какво ще кажеш? Този път наистина мога да ти помогна. Бива ме да се справям с жените. Остави ме аз да говоря с Вики Малърд. Готова съм да се обзаложа, че ще сподели с мен неща, които никога не би споделила с теб.

— Нямах шанс, Марла. Вече ти казах, че нямам нужда от партньор.

Тя го изгледа гневно със зеленикавите си очи. Приличаше на побесняла котка. После се отдалечи от него, отиде до леглото и остави сивия халат да падне върху него. Ал се усмихна.

— Казах ти и преди, няма нужда да преспиваш с мъжете, за да получиш каквото и да било.

Но Марла не му обърна никакво внимание. Облече се с бързина и с пестеливост на движенията, които го изненадаха. Само за няколко

минути беше напълно облечена. Обърна се към него и го изгледа презрително.

Беше облечена в черна пола, бяла ленена блуза и обувки от черен лак. Тъкмо намяташе на раменете си черна кашмирена жилетка. Завърза на тила си дългата си руса коса с черна панделка, без да сваля поглед от него.

— Ти си шовинистично прасе! — каза тя с извънредно учтив тон.

Ал си помисли, че тя може би е права. Може би Вики Малърд ще предпочете да разговаря с жена, особено ако Марла изглежда така... като спретнатата ученичка, добре възпитана, много любезна.

— Добре — каза той, макар и не особено доволен. — В играта си.

Беше ред на Марла да се усмихне.

— Ти също нямаш нужда да спиш с жените, за да получиш каквато и да е работа, Жиро — каза тя победоносно, вече съблякла полата си. — Но може да преспиш с мен. Мисля, че това ще помогне.

ГЛАВА 10

Когато на следващата сутрин Вики отвори вратата на дома си за Ал Жиро, тя си помисли, че той не прилича на нито един от нейните познати. Никога не беше срещала мъж като него. Облеклото му — дънки и тениска — беше нестандартно и той приличаше повече на известна рокзвезда, отколкото на преуспяващия частен детектив, когото тя очакваше.

— Добро утро, мисис Малърд. — Той ѝ подаде ръка и тя неохотно я пое. Като че ли, помисли си Ал с едва скрита усмивка, той можеше да я зарази.

Седнаха във всекидневната, където обикновено се събираше семейството. Тя — на дивана, тапициран в синьо, а той — в стария люлеещ се стол, любимото място на Стив. И започнаха разговор. Жиро беше учтив, любезен, говореше тихо и спокойно. Сега си пролича колко привлекателен мъж е той, но Вики, с известна нервност, реши, че у него има нещо заплашително. После се опита да си придаде повече увереност и кураж с мисълта, че може би точно това се очаква от един частен детектив.

— Кафе? — предложи тя, внезапно сетила се за задълженията си на домакиня — Или нещо газирано? Кола? Бира?

Ал поклати глава.

— Не, мадам, но ви благодаря. Какво бихте искали да ми разкажете за съпруга си?

Тя си пое дълбоко дъх. Очакваше, че въпросите ще задава тя, а накрая ще му каже какво иска от него. Та нали, все пак, тя плащаше.

— Няма много за разказване — каза тя мрачно. — Освен онова, което вие вече знаете.

Ал поглади наболата си синкава брада и я погледна. Марла отново се оказа права, тя нямаше да му разкрие много неща за съпруга си и за техния съвместен живот.

— Тогава ми кажете какво искате от мен, мисис Малърд.

— Не знам нищо за работата на частния детектив — каза тя нервно. — Искам да кажа, не знам какво ще правите вие, какво трябва да се направи. Дори не знам кой сте — добави тя искрено, като се наведе напред със здраво стиснати длани.

— Добре тогава, защо пък аз да не ви разкажа за себе си. — Ал беше отпуснат, явно се чувстваше удобно и правеше всичко възможно и тя да се отпусне. Разказа ѝ за произхода си, за семейството си, макар и без да споменава имена.

— Поверителността е задължителна за моя бизнес, мисис Малърд — добави той, — така че не бива да се тревожите за това. Вие сте тази, която ще ми плаща, а аз ще ви се отчитам за свършената работа. Само на вас и на никого друго. — Тя въздъхна облекчено и той добави: — Гордея се с факта, че досега съм вършил работата си деветдесет на сто успешно.

Внезапно погледът ѝ блесна.

— А какво е станало с останалите десет процента?

— Те бяха виновни.

На Вики ѝ се прииска да не беше питала.

— И така значи, Лори Мартин е изчезнала, господ знае къде? — Ал разпери широко ръце, за да изрази възможността тя да е вече във всяка една точка на света. — Дали е била убита? Все още не знаем. И все пак трябва да признаем, че има и такава вероятност. И, ако е така, кой я е убил?

— Точно това искам вие да откриете — каза Вики, натъртвайки думите. Беше започнала да става раздражителна и ѝ се искаше да не бе започвала това. Защо той просто не се заеме с разследването?

А Ал всъщност ѝ казваше, че ако съпругът ѝ е виновен, той няма да скрие този факт. Че ще открие истината за Стив Малърд. Както и за Лори Мартин. И че точно сега иска да узнае нещо за миналото на Стив. И че за настоящето ще се погрижи Марла.

— Трябва да говоря със съпруга ви — каза той. Тя беше очаквала това и му каза, че той е в Ероухед, за да избегне от вниманието на медиите.

— Както и за да избяга от себе си — добави тя мрачно. — Стив май вече не може да живее със себе си, мистър Жиро.

Ал кимна съчувствено, докато си записваше адреса и слушаше напътствията ѝ.

— Точно сега на него му е много трудно. Мога да се обзаложа, че няма търпение да свърши всичко това.

„По един или друг начин“, помисли си той, и остави настрана бележника си. Убийците си бяха такива. За тях признанието беше пречистване, то можеше дори да върне усмивката върху лицето на убиеца...

Двамата обсъдиха неговата такса, след което той ѝ подаде ръка за довиждане. Вики я стисна и дори разтърси този път. Дланта му беше изненадващо топла и твърда. Ръкостискането му беше силно. „Дали това означава нещо?“, запита се тя, изведнъж изпълнена с надежда.

Ал каза:

— Моят помощник, Марла Квищович, ще ви се обади. И тя ще иска да ви зададе няколко въпроса. От по-личен характер — добави той, когато видя на лицето ѝ да се изписва изненада.

— Нямам какво да крия.

Но Ал видя паниката в очите ѝ. Тя наистина беше на ръба на нервна криза. Той я съжали. Положението ѝ наистина не беше за завиждане. Сигурно не е лесно, когато се питаш дали съпругът ти не е убиец.

— Всичко е наред, мила — каза той. — Извинете ме — побърза да се поправи, — мисис Малърд. Аз съм от Юга и наричам всички жени така. Не исках да покажа неуважение и въобще — да ви обидя.

Но Вики дори не беше забелязала обръщението. Когато затвори вратата след него, тя неочаквано изпита чувство за загуба. Като че ли с него си тръгна и надеждата.

Тя се отпусна на дивана и, за първи път от толкова време насам, заплака.

ГЛАВА 11

За срещата се Вики Малърд, Марла се беше облякла така, както според нея трябваше да бъде облечена жена детектив. Черно поло, къса черна кожена пола, черни велурени боти с токчета от четири инча, огромен и много скъп, изработен от стомана, часовник, който показваше колко е часът в три континента, и огромна черна чанта, в която имаше жълта регистрационна карта, малък касетофон, най-новия роман на Джон Гришам и пакетче ментови бонбони. Към двете последни неща Марла беше пристрастена.

Русата ѝ коса беше вдигната и закрепена с черна шнола, обиците ѝ бяха сиви перли, а червилото ѝ — тъмно и блестящо. Докато шофираше своя сребрист „Мерцедес“, тя победоносно си помисли, че изглежда като олицетворение на преуспяващ частен детектив. Жалко, че Жиро, с неговите тениски и дънки, с протритите си ботуши и направо дъвен „Корвет“, не създаваше същото впечатление. Тя мразеше онази кола, знаеше точно колко часове той е прекарал в ремонт по нея. Но пък негова заслуга беше, че винаги, както и в този случай, той стигаше до съвършенство, когато пожелаеше. Дори тя трябваше да признае, че понякога той се нуждаеше от това съвършенство, особено по отношение на автомобила си — когато изпаднеше в опасност.

Марла предпочиташе да не мисли затова. Знаеше, че животът на Жиро невинаги е лесен и безопасен. Нейната работа щеше да е различна. Тя щеше само да пресява разказите на неговите клиенти и по-точно — да преценява кога те лъжат и кога казват истината. Да открива истината, като гледа на думите от друг, женски, ъгъл. Тя щеше да работи с ума си, да бъде логична и последователна. А Жиро щеше да поема риска, опасността, да действа. Точно в това беше и разликата между тях.

Домът на семейство Малърд беше нова разновидност на красивите къщи с три или четири спални, компактни, разположени на минимална площ. Всяка една такава къщичка си имаше своята собствена, макар и малка, градинка, в средата на която имаше по едно наскоро засадено дръвче, правоъгълник затревена площ пред входната врата. Всички те имаха също така високи двойни врати и „средиземноморска“ фасада. Тази на семейство Малърд не беше различна от останалите. Като се изключат журналистите и папараците, които чакаха отпред.

Марла паркира колата малко по-надолу в улицата и отиде пеш до къщата. Усети как всички глави се завъртяха към нея, чу въртенето на ролките в камерите, но въпреки това спокойно изкачи стъпалата до входната врата и натисна звънеца.

— Кой е — Гласът на Вики Малърд стигна приглушен до нея.

— Марла Квищович, мисис Малърд. Партньорът на Жиро.

— Отидете до страничната врата, моля ви, ще ви пусна през кухнята. Не искам да отварям входната врата.

Марла хвърли поглед към прозорците. Всички щори бяха спуснати. Къщата приличаше на такава, в която оплакват покойник. Тя прекоси полянката и се шмугна през страничната врата. Струваше ѝ се, че камерите изгарят врата ѝ, затова я затръшна доста силно след себе си.

— Бедната жена! — прошепна тя сама на себе си. — С какво, по дяволите, е заслужила това?!

Вики Малърд беше облечена в бели къси панталонки и червена блуза, която подчертаваше бледнината на лицето ѝ. Не беше гримирана. Под очите ѝ имаше сенки. Клепачите ѝ бяха зачервени и подути.

— Съжалявам — Думата, която беше ключът към разбирателството между двете, се изтръгна неволно от устата на Марла. Просто защото Вики изглеждаше толкова зле, направо съсипана. Жена на ръба.

— Благодаря ви. — Вики огледа красиво подредената стая, без да спира погледа си върху нещо определено. Марла отбеляза, че тя дори не видя отдавна повехналите цветя в кристалната ваза.

— Моля ви, седнете — каза Вики. — Мога ли да ви предложа изстудена напитка? Или може би кафе?

— Не си правете труда. Няма да се бавя дълго. Виждам, че сте уморена.

— Уморена? — Вики се засмя. Ако краткият, приличен на лай, звук можеше да се нарече смях. — Не мисля, че някога ще мога отново да спя спокойно.

Тя седна уморено на дивана срещу Марла, която седеше с крака, скромно кръстосани при глезените. Когато погледът на Вики обхваща всички подробности във външния ѝ вид, на лицето ѝ се изписа озадачение.

— Вие и Ал Жиро... Вие сте партньори?!

Марла се усмихна на нейната изненада.

— Противоположностите работят добре заедно — обясни тя, без да се запъва. — Аз попълвам празнините, които Ал оставя. Занимавам се с това, с което той не иска. Ние сме добър екип.

Вики кимна.

— Какво означава това, че той не иска да се занимава с определени неща?

— Независимо дали вярвате или не, Ал е джентълмен. — Марла ѝ показва картата си, след което извади от чантата си бележник и писалка „Юнибол Делукс Макро“ — единствения вид, който никога не я разочароваше. — Той, например, никога не би посмял да запита как са вървели нещата между вас и Стив, сексуално, имам предвид.

Гореща червенина плъзна по лицето на Вики и тя изведнъж заприлича на объркана тийнейджърка.

— А защо вие бихте искали да знаете това? — запита тя сковано.

— Защото това е едно от нещата, за които полицията вече е разпитала Стив. И нещо, за което ще го запита и прокурорът. Трябва да знаем за вашите сексуални взаимоотношения, Вики. Той добър ли беше в леглото? Преследваше ли момичетата? Висеше ли с други мъже по баровете? Какъв, по-точно, беше вашият личен живот? — Марла седеше, а писалката заплашително висеше над белия лист. — Истината още отсега, Вики. Тя е важна за вас, както и за Стив.

Вики беше така объркана. Сякаш беше затънала в пряспа. Това не беше като да говори, например, пред своя гинеколог... Тя едва познаваше тази жена, която изглеждаше като второстепенна холивудска звезда, копие на пресъздадения от киното герой частен детектив на Реймънд Чандлър.

— Не обичам този род въпроси, мис Цитович.

— Квищович — поправи я Марла.

— Мис Квищович.

— Мисис... Ако нямате нищо против.

Вики гневно отметна късата си тъмна коса от челото си.

— В какво, по дяволите, се забърквам сега? — запита тя, скочи на крака и закри из стаята. — Коя, по дяволите, сте вие? Мислех, че наемам частен детектив, а се оказа, че съм попаднала на двойка, излязла като че ли от страниците на лосанджелиския „Конфиденшъл“^[1]. Това не е роман за работата на частния детектив, мисис Квищович, а моят живот.

— Точно така. А сега ми разкажете какъв е той.

Вики се облегна назад на дивана. В очите ѝ отново се четеше мъка и нещо като примирение.

— Добре де, добър е. Сексът. — Тя отново се изчерви. — Той е мил, нежен, внимателен. Не би наранил никого...

— Какъв е той всъщност, Вики, истината? Искам да знам откъде е, какъв е бил като малко момче, семейството му, как сте се срещнали... Всичко.

— Той е от Хобокън в Ню Джърси. Никога не съм се срещала със семейството му. Той се е отчуждил от тях, а от онова, което стига до нас, преценяваме, че загубата не е голяма. Той има научна степен от университета в Калифорния. Точно там се и срещнахме. Той обаче също така работеше, опитваше се да свърже двата края. Влюбихме се. А останалото е вече история. Това стана — добави тя, — след като приключи битката в семейството, породена от факта, че Стив не е евреин и следователно не е достоен за дъщерята на Залцман. Но времето и търпението разрешиха този проблем и родителите ми го приеха с радост за свой зет. А Стив прие тяхната вяра и ги дари с две красиви внучки. Остана само да ги дари и с внук. Те не очакват нищо повече от бъдещето. А аз съм калифорнийско момиче — каза тя простичко. Родена съм и съм отраснала в долината Сан Фернандо. Баща ми е зъболекар. Винаги съм била близка със семейството си. Когато бях бременна с Тейлър, напуснах работа и се посветих на радостта да бъдеш предана майка. Не исках никой друг да отгледа децата ми, дори това да беше Стив. После дойде Мели. Правех обичайните неща — посещавах плувния басейн и гимнастическия

салон, след това се срещам с приятелки, за да изпием по чаша кафе и да побъбрим. Ходех на гости на майка си, уреждах празненства по случай рождените дни на децата, шиех костюми за празника на Все светии и раздавах подаръци за Ханука. Ваканциите прекарвахме на Хаваите с моите родители, сестрите ми и техните съпрузи и деца. Бяхме щастливо семейство.

— Докато не започна кошмарът — каза тихо Марла.

[1] Конфиденшъл — поверителен — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Детектив Балуюрт беше на обяд в заведението на Джак, което беше точно зад ъгъла и което той удостояваше с присъствието си всеки ден. Ядеше всичко, което предложат, без да мисли за холестерола, съдържащ се в храната, и за възможността да напълнее.

Както и да е, точно защото той беше в заведението на Джак, обаждането прие Памела Пауърс. Тя беше затънала до гуша в канцеларска работа — множество хартийки, информацията, от които трябваше да въведе в компютъра, затова не изпита особено задоволство, когато телефонът звънна.

— Какво? — запита тя, като притисна слушалката към ухото си и продължи глупаво да гледа към екрана на компютъра. Кога щяха да направят тези проклети неща лесни за употреба, както обещаваха? Не можеше проблемът да е в нея. Всички имаха проблеми с компютрите. Може би можеше да се каже по някоя добра дума за старите пишещи машини и за факса. А тази интернет поща...

— Какво? — запита отново тя. Само че вече не гледаше към компютъра. Сграбчи слушалката така, като че ли се страхуваше, че тя може да ѝ избяга, и стисна химикала с широката си силна длан.

— Добре, къде? — Тя започна бързо да записва. — Кога? Добре, добре, да. Ще бъдем там, захарче. — Тя се засмя на отговора, който получи. — Добре, не си моето захарче, разбрах. Сега поне знам истината. Да бе, ако ти си секс символ, аз съм Клеопатра... Приличаш повече на Марк Антоний, а? Е, да си кажа правичката, винаги съм смятала, че той изглежда по-добре от старата Клео...

Усмиваше се, докато поставяше слушалката на мястото ѝ.

— Бинго! — извика тя достатъчно високо, за да подскочат шефовете ѝ, докато си седят спокойно по местата. — Трябва да бъда там. — Тя грабна шапката си и излезе бързо през вратата. — Аз и Балуюрт имаме работа, която трябва да свършим на всяка цена.

Балуърт я видя да се приближава към него. Шапката едва покриваше буйната ѝ червена коса, лактите ѝ бяха широко разперени, широките ѝ рамене се полюляваха в такт с крачките ѝ... Човек не можеше да не я забележи. Той потъна в дълбоката кожена седалка с надеждата, че тя няма да го забележи.

— Сър.

Нямаше обаче такъв късмет. Вдигна поглед от чинията със супа топчета от пилешка кайма. По дяволите, дори не беше стигнал още до главното блюдо.

— Какво има, Пауърс?

Тя седна до него, без дори да го поздрави. Знаеше как да накара мъжа да се почувства пренебрегнат...

— Намерили са колата — каза, останала без дъх от бързането. — Изоставена в един страничен път, който води до отдалечен каньон. Видели са я от хеликоптер преди малко. Залагам и ботушите си, че е нейната.

— Но защо някой би искал твоите ботуши, Пауърс? — отговори мрачно Балуърт. — Пък и каква кола, в края на краищата, са открили?

— Металиковожълта. И съм готова да се обзаложа, че е „Лексус“.

Балуърт остави лъжицата си и загледа със съжаление недокоснатото пиле. После даде знак на сервитьорката.

— Зачеркнете поръчката, мила. — Изправи се на крака. — Но все пак запишете доставеното на сметката ми. Много бърза ме.

Докато стигнат до колата, той вече беше успял да даде нареждания по телефона на „момчетата си“: детективи, юридически лица, фотографи, специалисти по отпечатьци, лекар — макар още да не знаеха дали ще бъде намерено и тяло. Той обаче беше готов да се обзаложи, че ще намерят труп. Както и доказателства, които да сочат кой е извършителят.

Полицейският конвой напредваше бавно по изоставените пътища, които се извиваха змиеобразно и водеха нагоре към върха на хълмовете, където екипажът на хеликоптера беше видял изоставения автомобил. Пътят беше тесен, теренът — стръмен и неудобен. Затова хеликоптерът не беше успял да кацне и чакаше на две мили оттам за инструкции. Минаха покрай него по пътя нагоре и Балуърт слезе от колата, за да говори с двамата полицаи. Казаха му, че е било невъзможно да се види автомобилът, защото бил скрит под надвиснали

клони и гъсти храсти, и те просто са имали късмет. Слънчев лъч попаднал върху предното стъкло и то го отразило доста ярко. Те се запитали какво ли е това и се спуснали възможно най-ниско, за да открият. И видели превозното средство.

— Предполагам, че сме намерили Лори Мартин — каза пилотът на хеликоптера.

— И аз така предполагам. — Балуърт се усмихна и го потупа весело по рамото. — Добра работа, момчета. Ще се върнем при вас след малко.

Той почувства как адреналинът му се вдига още преди да са взели следващия завой. И ето го. Там си беше. Металиковожълтият „Лексус 400“ на Лори Мартин. И четирите му врати бяха широко отворени. В дълбоката тишина, която цареше над каньона, той долавяше дори бръмченето на насекомите. Знаеше какво означава това.

Опита се да разгледа по-отблизо пращия слой, който покриваше земята около каньона, но не успя, защото вятърът без никакво усилие повдигаше прахта и я разпиляваше. И да е имало отпечатъци от стъпки, те отдавна са били заличени. Знаеше го. Въпреки това момчетата му веднага излязоха от колите и незабавно коленичиха, започнаха да мерят, да поръсват със специални смеси, да снимат.

Пауърс крачеше насам-натам, но Балуърт чакаше спокойно, облегал огромното си тяло на полицейския автомобил, марка „Краун Виктория“. Пушеше тънка кафява цигара. „Моят собствен порок“, обичаше да казва той, макар съпругата му да казваше, че само миризмата на тези цигари е повече от всички други пороци, които би могъл да измисли.

Огледа внимателно колата. Доколкото можеше да види, по нея нямаше нито една драскотина, но може би слоят мръсотия, който я покриваше, скриваше всичко. По-късно, сложил ръкавици, той внимателно бутна вратата на шофьора и надникна вътре. Не намери онова, което очакваше, затова въздъхна, когато отново извади главата си навън.

— Тя не е вътре — каза той, изпълнен със съжаление. — Обзалагам се, че тялото е било хвърлено вътре в каньона.

— Но тогава защо убиецът не е взел колата? — Пауърс дишаше буквално във врата му и това не му харесваше.

— Вероятно е шофирал в собствената си кола. Дошли са тук заедно. Предполагам, че срещата им е била уж любовна. Не би могъл да шофира две коли едновременно на връщане надолу по хълмовете, нали?

— Не, сър. — Пауърс беше наполовина вътре, наполовина вън от превозното средство, затова гласът ѝ беше приглушен. — Проклети мухи! — чу я той да мърмори. После: — Онова, което ги привлича, е кръвта. Погледнете това, детектив Балуърт. Има кръв по задната седалка.

Той погледна. Тя беше права, разбира се. Но можеше и да почака, той самият щеше да я открие след известно време. И все пак, той беше старшият детектив. Но пък сигурно не я наричат Нахаканата напразно...

— Ключовете са все още на таблото — каза той, влязъл отново в ролята си. — И извадете главата си оттам, за бога, Пауърс. Нека и съдебните лекари погледнат.

Тя се отдръпна. Лицето ѝ се беше силно зачервило от удоволствие и изразяваше триумф.

— Сега вече го пипнахме копелето! Сър — добави тя весело.

Той я погледна скептично, с вдигнати вежди.

— Да, детективе. Сега онова, от което имаме нужда, е само трупът на Лори Мартин.

ГЛАВА 13

Стив Малърд очакваше Ал. Вики му се беше обадила и му беше казала, че той е на път към него.

— Той е единствената ни надежда — бяха точно думите й. Но когато Стив видя Жиро да идва към него по пътеката, наполовина скрита от дърветата, към колибата, той се надяваше да не е точно така. Реши, че Жиро изглежда като неудачник — човек, който винаги губи. И все пак беше учтив с него. Двамата си стиснаха ръцете, Стив го покани да влезе и му предложи кафе. Току-що си беше сварил едно цяло джезве.

Ал отказа. Беше застанал до прозореца, от който се разкриваше живописната гледка на езерото, и наблюдаваше Стив, който си сипваше кафе в жълта пластмасова чаша с картина на жаба. По навик забеляза, че Стив пие кафето си черно, без захар. Подробностите, Ал знаеше това от опит, придобит не толкова лесно, бяха от съществено значение, ако искаш да заловиш престъпника. Нещо съвсем дребно, да речем походката му, или пък фактът, че си служи с лявата или дясната ръка, начина, по който пие кафето си, може да се окаже единственото, което да го сложи зад решетките до края на живота му.

Този човек изглеждаше уморен. По-точното описание би било „изтощен от грижи“. Имаше вид на човек, който носи света на плещите си. Или пък товара на вината.

Все още до прозореца, с палци, пъхнати в джобовете на дънките както обикновено, Ал каза:

— Защо не ми разкажете за себе си?

Стив го изгледа спокойно. Погледът му не трепваше, не се отместваше. Отпи голяма глътка от кафето си.

— Няма много за разказване — каза той, като сви красноречиво рамене. — Аз съм обикновен човек от предградията, който работи упорито и много. Една съпруга, две деца, ипотека... — Засмя се горчиво. — Или поне такъв бях.

— Интересувам се от това, какъв сте били, преди да станете обикновен съпруг от предградията. Например, откъде сте? Какво е семейството ви?

Стив се подпря на лакът върху каменната камина и втренчи поглед в решетката ѝ.

— Нима Вики не ви разказа всичко това?

— Не съм я питал.

Погледът му се спря върху лицето на Ал.

— Защо?

— Предпочитам да получавам информацията си от първа ръка.

Настъпи дълго мълчание, докато двамата се измерваха с погледи. Накрая Стив каза:

— Аз съм от източното крайбрежие. Хобокън, Ню Джърси. Баща ми караше камион. Пътуваше дълго, защото кръстосваше страната надлъж и нашир. Май нямаше град, до който да не е ходил. Отсъстваше дълго и не го виждах много-много, защото, дори когато си беше у дома, обикновено беше в бара с приятелите си. Вечеряше с тях, после се забавляваше пак с тях. Не беше от мъжете, които са предани на семейството си.

— Може би затова вие сте избрали тази роля — порядъчният съпруг от предградията, семейният мъж.

— Може би. — Стив започва да става предпазлив. Отново отпи от кафето си и пак втренчи поглед в празната камина. — Майка ми също работеше. В магазин за облекло в долен Манхатън Излизаше от дома рано и се връщаше късно. Бях единствено дете. Носех ключ на връв около врата си, откакто навърших седем години. За да компенсирам липсата на родителите си, предполагам, учех усилено и получавах само отлични оценки. Но май не е трябвало да си правя този труд, защото нито един от двамата ми родители не забелязваше това.

Ал се облегна на перваза на прозореца и скръсти ръце на гърдите си. Погледът му беше фиксиран твърдо в Стив.

— Поради финансови съображения, както и по традиция, трябваше да бъда записан в местния колеж в Ню Джърси — каза Стив. — Но аз исках да се махна оттам. Исках да стана личност, да се изградя сам. — Той отново сви рамене. — Моите родители със сигурност не се интересуваха къде ще отида, щом не те щяха да плащат. Западното крайбрежие беше възможно най-далечната точка.

Подадох документи в няколко университета. Калифорнийският беше първият, откъдето получих отговор. Те ми предлагаха научна степен, пълно обучение, отчасти покриваха разносните за храна и квартира. Бях прекалено уплашен, че мога да изгърва предложението, ако се забавя и чакам други отговори, затова приех незабавно. Беше ми много трудно, но като работех упорито през лятото и нощем, успях да завърша. Справях се добре и получих научна степен по електроника. Вече знаех, че никога няма да мога да се върна на изток. Освен това, нямаше нищо, което да ме тегли нататък — нищо, заради което да се върна. Мама нито веднъж не ми писа, не се обади. — Помисли една минута, преди тихо да добави: — А и много, много силно обикнах Калифорния. Обичах това, че слънцето грее топло и силно през по-голямата част от годината, обичах да гледам върховете Арарат и Ноа през блестящите дъждовни капки. И за първи път в живота си имах приятели. Както и момичета, които знаеха, че не мога да ги заведа никъде другаде, освен на плажа или на кино. — Той потисна една въздишка.

— И тогава срещнахте Вики Залцман.

— Срещнах Вики. — Той отново отиде до малката кухничка и си наля още кафе, без да бърза.

Ал се запита какво ли е онова, което той избягва да му каже.

— А останалото е история — каза Стив по начин, който подчерта, че смята въпроса за приключен.

Само че за Ал разговорът едва сега започваше.

— А сега ми разкажете за Лори Мартин.

Стив се обърна с гръб към него и закрачи из кухничката. Ръката му неспокойно си играеше с чашата за кафе.

— Вече разказах на полицията всичко, което знам.

Жиро кимна.

— Да. А сега разкажете и на мен.

В очите на Стив блесна гняв и Ал мислено отбеляза, че той лесно се ядосва. Дали винаги беше така? Или това беше плод на сегашните обстоятелства?

— И защо, по дяволите, да го правя?

— Защото съпругата ви ме нае да ви помогна. Няма друга причина. — Отпусна ръце покрай тялото си и сви рамене. — Но щом вие не искате помощ, всичко е наред — Отиде до вратата, като се

питаше дали Стив Малърд ще го остави да си отиде, като знае, че той е може би единствената му надежда... Ако Стив беше от хората, които обичат да залагат, за него тази игра би била фатална, а залогът — всичко или нищо.

— Добре, добре, ще ви кажа. Вече знаете от Вики, че ме преместиха. Търсех къща. Искахме да имаме изглед към морето, но не ми беше лесно да намеря къща, която да отговаря на изискванията ни. На немного висока цена, имам предвид. Имаше много, но доста поскъпи, къщи, които биха били идеален дом, но не можех да си ги позволя с моята заплата. Видях снимката и рекламата на Лори Мартин в местния вестник и ѝ се обадох. Попитах я дали има нещо, което бих могъл да разгледам. Щяхме да се срещнем същата вечер.

— В бара на „Риц“ в Лагуна Нигел?

Стив го изглежда остро.

— Вие знаете това?

— Бях там онази вечер. Видях ви да чакате на бара. Видях Лори да идва, забелязах, че има много красиви крака. Казахте, че сте видели снимката и във вестника. Чудя се, дали сте се обадили на Лори Мартин само защото е агент по недвижимите имоти? Или защото имаше красива външност?

— По дяволите! — Стив остави с трясък чашата на кухненския плот и кафето се разплиска. — Какво искате да кажете с това?

Това не направи никакво впечатление на Ал. Беше виждал и преди мъже да полудяват. Доста често.

— Точно онова, което казах. Може би харесвате блондинки. — Повдигна едното си рамо. — Много мъже харесват русокоси. Включително и женените мъже.

— Е, но не и аз, дяволите да го вземат! — Стив удари с юмрук по кухненския плот толкова силно този път, че пластмасовата чаша подскочи. Отново се поддаваше на гнева си. Лицето му се беше силно зачервило, очите му блестяха, ръцете му трепереха. — Мисля, предполага се, че вие ще бъдете на моя страна. Нима не ви плащам?

— Вашата съпруга ми плаща. Но не ме разбирайте погрешно, аз съм на ваша страна. И точно поради тази причина трябва да знам истината. Така че, защо просто не ми разкажете какво се случи?

Стив закрачи неспокойно. Лицето му беше изкривено от силна мъка — или може би от гняв? Ал знаеше, че защитата му ще се

пропука. Беше настъпило времето на изповедите. Ако имаше нещо, което този човек трябва да признае...

— Лори беше мила, говореше ентузиазирано по телефона — каза Стив най-накрая. — Каза, че знае от какво точно имам нужда, и беше сигурна, че ще успее да го намери. Уговорихме се да се срещнем, след като изтече работното ми време, в бара на хотел „Риц Карлтън“. И без това имах делова среща там по-рано през следобеда, а тя трябвало да огледа нещо в същия район. Беше се заела с поръчката ми, показа ми множество снимки. Отделих половин дузина от тях и се уговорихме да се срещнем на следващата вечер, за да ми покаже. Когато обаче ги разгледахме, се почувствах още по-потиснат. Нито една от къщите не беше толкова добра, колкото изглеждаше на снимката. Нито една не ставаше. Денят ми беше дълъг, бях уморен... Поканих Лори да вечеряме заедно в едно близко заведение. Разговаряхме... Нали знаете как става, когато двама души говорят, за да се опознаят по-добре. Тя знаеше, че съм женен, разбира се, и аз ѝ показах снимки на съпругата си и двете си деца. Тя каза много комплименти по техен адрес — колко хубави били и други такива... А тя ми показа снимка на кучето си — малко черно кученце улична порода, което се казвало Клайд.

Стив направи пауза и Ал каза:

— Е, как беше?

— Как беше кое?

— Вечерята. Приятно ли прекарахте двамата заедно?

— Да, приятно беше. Предполагам, че се разбирахме добре. Но аз все още нямах къща. Спомням си, че когато тя влезе в колата си, ѝ казах: „Надявам се, че следващия път ще имаме по-голям късмет“ А тя ми отговори: „Имай ми доверие, Стив. Няма да те разочаровам“.

— И след това я виждахте често? — каза Ал, с което го подтикна да продължи да разказва.

— Разгледахме много къщи.

— И вечеряхте много пъти заедно?

— Да, разбира се, вечеряхме, понякога изпивахме по едно питие — наполовина бизнес, наполовина удоволствие. Тя беше привлекателна, добра компания. Говорехме предимно за Калифорния, за бизнеса с недвижими имоти, за възможните къщи...

— И Лори успя да ви намери идеалната къща? — Ал закрачи из тясната колиба. Умираще за една цигара. Защо ли беше оставил Марла

да го уговори да престане пушенето...

— На възможно най-идеалната цена. — Стив се отпусна на един от столовете край празната камина. Изглеждаше изтощен.

— А... бяхте ли двамата интимни? — Ал не беше директен като Марла.

Стив го изгледа.

— Ако искате да вярвате в това, нищо, което бих могъл да кажа, не би променило нещата. О, разбира се, може би не трябваше да я каня на вечеря, нито на обяд, но бях самотен, а тя беше там. Но това е наистина всичко.

— Никакъв секс?

— Никакъв секс. — Тонът му беше категоричен. Беше отговарял на този въпрос поне стотина пъти досега.

— А как бяха нещата при вас с Вики?

Стив скочи моментално на крака и се приближи само на сантиметър от него, полудял от гняв. Ал дори не трепна.

— Ще трябва да отговориш ясно на въпроса ми, човече — каза той тихо. — Аз работя за теб, ако си спомняш. Ако не казваш истината, няма да стигнем доникъде.

Стив изстена и затвори очи.

— Просто ме оставете сам, защо не го направите? Уморен съм. И вече ми омръзна да отричам.

— Тогава може би не трябва вече да го правите.

Тихият глас, провлеченият южняшки говор, съдържаха решението, изкушението, облекчението — да признаеш истината...

Погледите им се срещнаха.

— Вървете в пъкъла, Жиро. Аз не съм го направил!

В мълчанието, в тишината между тях, беше стаено насилието. Жиро отстъпи. Отиде до вратата, обърна се на прага и го загледа.

— А съпругата ти, Стив? — повтори той въпроса си.

— Вики е чудесна.

Гласът на Стив беше примирен. Той се обърна, отиде до стола пред празната камина и отново се отпусна на него. Изглеждаше като човек, който вече не храни надежда. Или може би като човек, който не би могъл да намери изкупление.

— Нещата между нас бяха добри. Не беше като първоначалната страст — бяхме женени вече от дванайсет години — но сексът беше

все още добър. Подхождахме си.

Ал отбеляза употребата на минало време. Стив правеше впечатление на приятен, сговорчив човек. Но историята на престъпленията доказваше, че такова първо впечатление правеха и повечето убийци. Беше ли той виновен? Ал не изпитваше онова усещане дълбоко в стомаха, което да му подсказва „да“, но само времето щеше да покаже. По един или друг начин.

— Жалко за къщата — каза той. — Звучеше така, сякаш е била идеалната за вас.

Стив сви рамене.

— На кого му пука, по дяволите! Вероятно нямаше да я получим и без това. Лори каза, че и някой друг се интересува, затова трябва да действате бързо.

Ал наостри уши.

— Някой друг? Например кой?

Стив уморено поклати глава.

— Не ми каза. Реших, че това е просто стандартна практика, за да повдигне цената...

Острото извънпяване на телефона разцепи тишината. Стив Малърд подскочи, като да беше застрелян, просто остана на мястото си, втренчил поглед в апарата. На петото извънпяване Ал вдигна слушалката.

— Да. О, здравейте, мисис Малърд. Аз съм Жиро. Да, съпругът ви е тук. Искате ли да говорите с него? — Канеше се да подаде слушалката на Стив, когато Вики Малърд каза нещо. Той си пое дълбоко дъх; като все още гледаше Стив. — Да, разбира се, ще му го кажа, мисис Малърд. Искате ли сама да го направите? Не? Окей, ще му предам съобщението.

Остави слушалката.

— Намерили са колата на Лори Мартин на някакъв отдалечен път, край който имало каньон. Имало кръв на задната седалка. Полицайте били повече от сигурни, че ще намерят тялото ѝ в каньона. Вече били изпратили хрътките да претърсват района.

Не сваляше погледа си от Стив. Ако той му беше изглеждал ужасно преди, сега, ако това беше възможно, изглеждаше още по-зле. Ал забеляза, че вената на слепоочието му пулсира, отбеляза изпъкналите му очи, стиснатите юмруци. Стив приличаше на човек на

ръба на... може би на ръба на отдалечен каньон, преживявайки отново случилото се, което е същински ад за него.

— Сигурен ли си, че не искаш да ми разкажеш за това? — каза тихо той. — Аз съм на твоя страна, човече, спомняш ли си?

Стив се отпусна на стола, като че ли краката вече не го държаха. Очите му се напълниха със сълзи и той скри лице в дланите си.

— Няма нищо за разказване — каза той между пристъпите на плача. — Нищо...

Ал се доближи до него, но стоеше мълчаливо и го гледаше.

— Ще имаш нужда от друг адвокат — каза най-после — Зукерман няма да се справи с обвинение в убийство. Има някой, когото мога да ви препоръчам. Казва се Листър. Бен Листър. — Той записа името и телефонния номер, скъса листа и го остави на масичката до Стив. — Ще се обадя и на съпругата ти, за да ѝ кажа за Листър. Той е добър човек. Ако въобще някой може да ти помогне, това е той.

Стив вдигна глава.

— Тръгвате ли си?

— Страхувам се, че да. Трябва да се върна в реалния свят. Не се тревожи. Не мисля, че ще бъдеш сам за дълго. Досещам се, че до един час ще имаш компания.

— Компания? — Лицето на Стив не изразяваше нищо.

— Полицайте, човече. Детектив Балуърт и неговите хора. Без съмнение те ще искат да те разпитат в съответствие с последните разкрития.

— Но те не могат... Не можете да ме оставите тук сам...

Той изпадаше в паника. Беше като риба, увиснала на въдицата. Жиро изпита съжаление към него. Освен това наистина не искаше той да извърши нещо глупаво — например да се опита да избяга. Или пък да се самоубие...

— Добре, ще чакам с теб. Няма да мине много време. Може би вече ще изпия чаша кафе. — И отново му се прииска да изпуши една цигара.

Балуърт въобще не си губеше времето. Измина по-голямата част от пътя до колибата с хеликоптер, а последната отсечка — с колата на местния шериф.

— Стивън Фредерик Малърд, отвеждаме те за разпит. Обвинен си в отвличането и изчезването на Лори Мартин, вече знаеш това. Имаш право да не говориш, както и правото през цялото време да те представя адвокат.

Стив Малърд просто си стоеше там с приведени рамене и безжизнено отпуснати ръце, като че ли вече беше изправен пред своя екзекутор.

— Можеше и сам да се досетя, че ще те заваря тук — обърна се Балуърт към Жиро. — Не, тялото още не е намерено. Но ще го намерим. Скоро.

Но Ал вече говореше по телефона с Бен Листър, обясняваше му положението, както и собствената си роля в събитията. Адвокатът обеща да се срещне с тях, а Ал му обеща, че Стив няма да обели и дума до неговото пристигане.

Ал знаеше, че трябва да работи в тясна връзка с Листър, за да има достъп до доказателствата, които ще бъдат открити. В офиса на Листър имаше компютър, в който можеше да намери всички възможни данни за Стив и Малърд. Адвокатът можеше също така да му осигури достъп до дома и офиса на Лори. Трябваше да провери и нейния компютър, да види файла ѝ за Стив, макар да знаеше, че полицаите са направили това преди него. Но, ако имаше късмет, можеше да попадне на нещо, което те не са забелязали.

Докато отвеждаха Стив с ръце, стегнати в белезници, Ал се питаше дали той я е убил.

ГЛАВА 14

Марла вече го чакаше, когато той се върна от Ероухед.

— Ти беше там — каза тя, като че ли го обвиняваше в нещо. — Видях всичко по телевизията. Балуърт прилича на пълнен омар, толкова е доволен от себе си, че е успял да залови човека... Стив Малърд е арестуван...

— Не е арестуван. Отведоха го за разпит.

— Това означава, че още не са намерили тялото.

Ал се усмихна.

— А ти как си, любима. Благодаря, че ме попита, денят беше много тежък...

— Не ме баламосвай, Жиро. Защо не ми се обади, за да ми кажеш, че ще отидеш до Ероухед? Исках да дойда с теб. Можеше да ти бъда от полза.

Ал съблече ризата си и я хвърли върху дивана, тапициран с кафява кожа.

— Не, този път нямаше да ми бъдеш от полза. — Изрита маратонките от краката си, без да се навежда, и започна да събува дънките си.

Марла не свалеше поглед от него. Прехапа леко пълната си долна устна и изпусна лека въздишка.

— Защо не си със слиповете, които ти купих?

— Аз съм си просто старомоден, Марла. Човек от отминалите дни.

— Може би трябва да се опиташ да се променяш в крак с времето.

Той ѝ се усмихна и направи опит да мине покрай нея, но тя го улови отзад за гащетата.

— Почакай, къде си мислиш, че отиваш?

Погледът му беше толкова непритворен, колкото и усмивката му.

— Какво друго би могъл да направи човек, чийто ден е бил тежък, освен да вземе душ?

— Не още... — Ръцете ѝ се пъгнаха вътре в гащетата му. — О, господи, Жиро! — нададе стон тя. — Защо трябва да имаш члена на тийнейджър?

— А ти какво знаеш за тийнейджърите? — Той се обърна, за да може тя да го обгърне по-плътно, и я прегърна.

— Някога бях тийнейджърка... — Сега тя го целуваше, като впиваше жадно устни в неговите.

— Доста отдавна е било... — Той я хвана за косите, отдалечи лицето ѝ от своето и се засмя.

— Не си играй на детектив с мен — каза Марла. — Пък и не беше толкова отдавна. За теб е било по-отдавна.

Той въздъхна.

— Печелиш, скъпа — И я целуна. Силно, настоятелно. Така, както мъжът целува жената, по която е луд, помисли си щастливо Марла, която вече събличаше късата си синя рокличка.

— Исусе! — Той я погледна, силно изненадан. — Не мога да повярвам, че не носиш бельо!

— Идвах специално при теб. Така е по-бързо...

— Тя беше в ръцете му, корем до корем, възбудените зърна на гърдите ѝ опираха в широкия му гръден кош, възбудата се засилваше. Тя го ухапа леко по ухото. — Искаш ли да вземеш душ? — прошепна тя.

— Може и една студена бира.

— Копеле! — извика тя, а той се засмя, взе я на ръце и я понесе към банята.

В банята, облицована с черни плочки, беше приятно хладно, водата беше топла, а не неприятно гореща, а силната светлина от луминесцентната лампа определено не подпомагаше романтичните настроения.

— Чувствам се така, сякаш съм звезда в порнофилм — каза задъхано Марла и отметна дългата си мокра коса от очите си. — О, господи, о, господи, Жиро, направи го отново, да, о, да, направи го отново...

Гърбът ѝ беше плътно прилепнал към стената, бедрата ѝ обгръщаха талията му, дупето ѝ беше здраво стегнато в неговата хватка. Той влизаше дълбоко в нея.

— О, Жиро, Жиро — стенеше тя, — ти си най-добрият, просто най-добрият... — И тя потъна в онова усещане, което беше като да изпаднеш в блажено безсъзнание, да се откъснеш от реалността. Усещане, с което нищо на този свят не може да се сравни.

Ал все още я притискаше към себе си, краката му трепереха, потта им се смесваше с водата, струяща от душа.

— Ставам прекалено стар за това.

Тя отпусна глава на рамото му.

— Нямаш шанс, бейби. Все още можеш да се мериш с най-добрите. Поне — добави дяволито тя — доколкото мога да отсъдя от моя опит.

— Кучка! — Той целуна устните ѝ, после обсипа с целувки шията ѝ. Нададе могъщ стон и каза: — Не мога да продължавам така. Трябва да ме оставиш да си отида.

Марла се засмя, плъзна краката си по неговите и стъпи на пода, отново притиснала корем в неговия.

— Мисля, че те обичам, тебе, немощни старецо — прошепна тя.

Силният смях на Ал щеше да им проглуши ушите, отразен от черните плочки.

— Да, скъпа. Почакай, докато не видиш порнофилма. Мисля, че ще изглеждаш страхотно.

— Знаех си, че има нещо в ъгъла, под който е разположена тази луминесцентна лампа. Не е необходимо светлината ѝ да е насочена право под душа, нали? И, като си помисля, че ти имам доверие! — Тя сапунисваше гърба му сега и се правеше на много заета с гъбата.

— По-добре внимавай какви ги вършиш, защото може отново да изпаднеш в беда.

— Искаш ли да се обзаложим? — Тя се смееше, когато той отново я взе в прегръдките си.

— Къде отиваш? — Марла се протягаше доволно на сивата ленена кувертюра на леглото, вече силно нагъната, и гледаше Жиро, който си обуваше чисти гащета и в момента подскачаше на един, космат и силно мускулист, крак като щъркел, на когото му е трудно да запази равновесие. — Мислех да си поръчаме пица. С много пипер върху едната половина. Твоята половина — добави тя с усмивка.

— Съжалявам, бейб, но трябва да тръгвам. Ще поръчам една за теб.

Тя скочи на крака с блеснали очи.

— Какво означава това? Закъде трябва да тръгваш?

— За Сан Диего, скъпа. По-точно за Лагуна. Имам среща със съдбата на Стив Малърд.

Тя се отпусна на възглавниците с мрачно изражение на лицето.

— Трябваше да се досетя. Целуваш и бягаш, винаги така правиш.

— Поне не говоря неприятни неща, след като съм те целунал. Искаш ли пица?

— Разбира се, че не. Аз дори не обичам пица. Ям я само за да правя компания.

Той спря да закопчава ризата си и я погледна.

— Ха, тогава кой изяжда половината ми пица всеки път, когато си поръчам? Сигурно в леглото ми има и някоя друга жена.

— О, добре — каза тя кисело и отметна косата си от прекрасните си, блеснали гневно, сиво-зелени очи. — Но обичам пица само след секс.

— С мен, предполагам? — Той май я вземаше на подбив. — Съжалявам, миличка, няма нищо, което да обичам повече от това да ям пица в леглото заедно с теб. Дори ще ти наляя чаша италианско вино, за да преглъщаш по-лесно. Прекрасно „Кианти“, което съвсем случайно се намира в доста добре заредената ми изба.

— Твоята изба се помещава под кухненския плот и аз случайно знам, че там има само две бутилки евтино италианско червено вино, една бутилка доброкачествено калифорнийско „Шардоне“, което вероятно някой друг ти е дал, защото е повече от сигурно, че ти не би платил шейсет долара за бутилка вино, и няколко големи бутилки японска бира „Асахи“. О, и две бутилки „Перне“, макар да се озадачавам защо те не са в хладилника.

— Окей, не съм познавач и ценител на виното. Никога не мога да отделя време, за да науча всичко това. Налей ми една чаша и вече съм щастлив. — Той дръпна нагоре ципа на дънките си и пъхна босите си ходила в маратонките. Наведе се, за да завърже връзките им. — Искаш ли да дойдеш с мен?

— Какво? — Само за секунда тя беше вече във леглото и намъкваше синята минирокличка през главата си.

Той я погледна.

— Току-що промених решението си.

— Какво искаш да кажеш? — Тя обу кремавите си кожени сандали, подръпна рокличката си надолу и му се усмихна лъчезарно.
— Готова съм.

— Наистина ли мислиш, че ще ти позволя да излезеш оттук, облечена в това? И без бельо?

Тя отново дръпна рокличката си надолу.

— О, не бъди чак толкова старомодно превзет, Жиро. Обещавам да държа коленете си плътно едно до друго.

— Ха! Няма начин, лейди. Няма начин да влезеш в полицейското управление на Сан Диего, облечена така. Или, по-скоро, разсъблечена така.

— О... — Тя прекоси стаята, отвори едно от чекмеджетата на сивия метален шкаф, в който Ал държеше бельото си. — Ето! — каза тя и издърпа чифт от неговите слипове. — Това ще покрие всичко, което е необходимо да бъде покрито.

Те висяха около стройните ѝ бедра, но още по-свободни бяха на дупето ѝ. Въпреки нежеланието си, Ал се засмя.

— Трябва да ти се признае, Марла, че винаги имаш отговор на всичко.

— Заради практиката в упражняването на законите. Не можеш да завършиш университет по правни науки, без да знаеш отговорите на всичко. — Тя дръпна нагоре ципа на панталонките и каза: — И точно затова трябва да съм с теб, когато Балуърт разпитва клиента ти. Аз ще го спра, когато се опита да го вкара в капана. А ти ще се грижиш той да не каже нещо, което да го zlepостави.

— Дадено, бейби. — Той я хвана за лакътя и така влязоха в гаража, където той отвори вратата на „Корвета“ за нея.

— Господи, защо да не отидем с моята кола? — Тя го погледна умолително.

— Не, но ще ти кажа какво мога да направя за теб. Ще сваля покрива, така косата ти ще изсъхне само за минути по магистралата.

— Глупости. — Тя се качи с мрачно изражение на лицето и той затръшна вратата след нея.

— Щом обичаш мен, трябва да обичаш и колата ми.

Той се засмя, докато излизаха шумно от гаража. Смееше се и когато се носеха по „Куинс Роуд“ и „Сънсет“, откъдето щяха да излязат на шосе — 405 юг. Но след малко мислите му се върнаха отново към Стив Малърд и делото срещу него, което набираше скорост.

ГЛАВА 15

Балуърт не желаше да разговаря с Жиро на този етап. Широкото му пълно лице беше затворено и мрачно, погледът му беше твърд и неумолим. Беше олицетворение на ченгето, което е пипнало убиеца и няма намерение да му позволи да се измъкне. Той със сигурност нямаше да даде достъп на Жиро до заподозрения въобще, камо ли по време на разпит. Можеха да присъстват само адвокатите на Малърд.

— И това е добре — каза Жиро безгрижно, дори весело. — Мисис Квищович ще работи заедно с мистър Листър по делото.

Балуърт го изгледа подозрително.

— Май че вече сте цял отбор, а, Жиро?

— Дяволски си прав, човече. А мисис Квищович на всичкото отгоре има всички необходими квалификационни документи.

— Обзалагам се, че е така. — Той хвърли поглед на Марла. В тази премяна, с коса, прибрана в опашка на тила, и без грим, тя изглеждаше на шестнайсет години. — Тя не прилича на достатъчно голяма, за да си поръча питие в бара, да не говорим да представя заподозрян в убийство.

— Заподозрян е правилната дума, детектив — каза Марла със сладък гласец. — А аз наистина имам диплома и документи, ако желаете да ги видите.

Балуърт въздъхна, с което се обяви за победен.

— Не, предполагам, че не бихте лъгали за такова нещо.

Марла закопча светлосинята си кашмирена жилетка чак до врата си и подръпна роклята си надолу, преди да го последва в стаята за разпит. Надяваше се, че мъжките слипове не се очертават прекалено ясно под тънкия плат на роклята.

Стив Малърд вече седеше на стол до масата, върху която имаше мръсен пепелник и чаша с вода. Не пушеше. От лявата му страна беше Бен Листър — дребен мъж с кръгла плешивина на темето. Дълбоките му сини очи бяха увеличени от стъклата на очилата. Марла го познаваше, защото се бяха срещали няколко пъти в съда. Тя се

представи, като в същото време даде ясно да се разбере каква е нейната роля във всичко това и какво е положението ѝ, след което седна отдясно на Стив.

Хвърли му поглед с крайчеца на окото си. Изглеждаше не дотам зле. Спокоен, макар и да имаше уморен вид. Но брадата му беше набола, а, макар и странно, но небръснатият мъж винаги изглеждаше виновен.

Остави на масата жълтата си карта, даваща ѝ право да упражнява закона, и поизправи гръб, готова да чуе онова, което щеше да последва.

Жиро не беше много изненадан, когато тримата излязоха само след половин час, последвани от детектив Балуърт и неговия помощник Пауърс, които имаха доста разочарован вид.

— Е, как мина? — Пиеше диетична кола от кутийка.

— Добре — отговори с горчивина в гласа Балуърт. — Направо чудесно. Клиентът ви е на свобода засега, но няма да е за дълго. Вече му го казах.

— Великолепно. Значи той знае много точно какво е положението му. Благодаря ви, детективе. — Вече беше сложил ръка на лакътя на Стив, за да го изведе от това място. Стив вървеше така, сякаш краката му бяха натезали от олово. — Предай поздрави от мен на съпругата и децата си, Балуърт. Трябва някой път отново да се съберем на барбекю.

— Да. — Балуърт въздъхна. — Скоро, надявам се. — Гледа след заподозрения, докато той излезе от отделението. — Скоро ще изясня тази каша и ще пратя това копеле в затвора — бяха последните му думи.

Седяха в кафе-бара на Дани, който се намираше точно на изхода на магистралата северно от Лагуна. Бен Листър си беше поръчал бургер и пържени картофи, Жиро — две яйца с наденички и пържени картофи, а Марла — кифличка със сусам. Стив жадно поглъщаше чаша кафе, вече третата до този момент. Нищо чудно, че е напрегнат, помнели си Марла.

— Наистина трябва да хапнете нещо — каза тя, макар всъщност да не се чувстваше особено предразположена към него. Не беше се справил много добре с разпита. Беше държал устата си здраво стисната, докато не получи разрешението на Листър да говори, а когато това стана, отговорите му бяха оскъдни, в повечето случаи само „да“ и „не“.

— Ето, отчупете си малко от кифличката. — Тя побутна чинийката към него и за секунда погледите им се срещнаха. „Очите му са кафяви и красиви“, помисли си тя. „Но уплашени.“

— Благодаря. Благодаря ви... — Той си отчупи половината кифличка и, изведнъж почувствал глад си, я изгълта.

Жиро извика сервитьорката.

— Още една препечена кифличка, още две яйца на очи, този път за приятеля ми. Моля ви, скъпа.

Сервитьорката, на средна възраст и вече предвкушаваща края на дългия работен ден, го изгледа многозначително. Марла ѝ се усмихна.

— Не му обръщайте внимание, той е южняк. Към всички се обръща със „скъпа“ — каза тя.

— Не и към мъжете, надявам се — изстреля в отговор сервитьорката и се отдалечи.

— Трябва да вземаш уроци по завързване на приятелства, Жиро. Не е зле да се научиш и как се оказва влияние върху хората. — Марла въздъхна. — Никога не се знае кога тези умения ще ти бъдат от полза. И, между другото, в правото онова, което правиш, се нарича „сексуален тормоз“.

— Така ли? — Той повдигна дяволито едната си вежда. — А през цялото това време аз съм си мислел, че това е джентълменско изразено възхищение от външния вид на жената.

Листър се засмя. Дори Стив си позволи една полуусмивка.

— Окей, значи, положението е следното. — Листър говореше в паузите, когато не отхапваше от бургера си и не дъвчеше. — Няма тяло. Но има петна от кръв в колата. На задната седалка. Започват да правят тестове за кръвната група. За да видят дали кръвта има нещо общо с тази на Стив.

— Няма. Искам да кажа, че не може да има. Никога не съм се качвал в колата — каза Стив.

— Никога? — Въпросът беше зададен от Жиро.

— Ами, добре, два пъти, когато отивахме да разглеждаме къщи. Шофираше Лори, защото тя знаеше пътя. Та нали такава е работата на агентите по недвижими имоти. Но онази нощ не съм се качвал в колата.

— Нощта, в която тя изчезна — каза сериозно Листър.

Стив нещастно оброни глава, точно в мига, в който сервитьорката донесе кифличката и двете яйца.

— Окей, без тялото не могат да проверят дали кръвта на Лори е същата като онази, намерена в „Лексуса“ — каза Листър. — И така, ако кръвта не е твоя, Стив, то те също така не могат да докажат, че е на Лори. Междувременно, докато ние тук си говорим, полицейски хеликоптери кръжат над каньона, хрътки обикалят района, полицаите също работят. Трябва да сме готови за факта, че, рано или късно, ще открият тялото ѝ.

Стив втренчи поглед в кифличката и яйцата. Приличаше на болен. Марла си взе половината от кифличката му.

— Нещо като размяна — обясни тя и гладно я захапа, като в същото време гледаше Стив и слушаше Листър.

— Вече са снели отпечатъци на Стив от „Лексуса“, но, както току-що каза Стив, има логично обяснение за това. Намерили са също така други, все още неидентифицирани, отпечатъци, вероятно на други от клиентите на Лори. Полицаите работят над тях в този момент.

— Докато ние тук разговаряме — прошепна присмехулно Марла и хвърли крадешком поглед към Жиро. Той и отвърна.

— Действаш подмолно — отвърна ѝ също шепнешком той и измести поглед. Тя се усмихна и се зачуди дали той си спомня, че под синята рокличка тя е обува в неговите слипове. Но не. Жиро май беше изцяло отдаден на работата.

— Провериха сметките на Стив, огледаха старателно всяко местенце, където той е ходил с нея — ресторанти, барове на хотели и други подобни. Стив вече призна, че по това време е бил с нея на тези места. Той никога не е пазил в тайна това.

— И колко пъти е било това? — запита Марла.

Листър погледна въпросително Стив.

— Шест, може би седем. Това е всичко. — Той изгълта до последна капка кафето, без да ги поглежда.

— Окей. — Листър преглътна и последната хапка с помощта на пепси-колата си. — Така че, няма начин да задържат Стив. Няма в какво да го обвинят. Всички трябва да чакаме да бъде намерено тялото на Лори Мартин.

— И тогава ще се развони — каза тихо Жиро.

— И тогава ще поемем делото оттам, приятелю мой. — Листър му се усмихна. — Стив, предлагам да си отидеш у дома при съпругата си. Успокой се. Имай ми доверие, аз ще работя по случая. А ти си почини, виж се с децата си и други подобни неща. Окей?

Стив кимна, но изражението на лицето му беше застинало като вкаменено. Като че ли, помисли си Марла, той нищо не усеща.

— Ето домашния ми номер, както и този в колата ми — добави Листър. — Чувствай се свободен да ми се обаждаш по всяко време, Стив. По всяко време. Наистина го имам предвид. Окей?

— Окей — повтори Стив като човек, изпаднал в транс.

Той остави недокоснатите половин кифла и две яйца на масата, а Ал остави щедър бакшиш.

— Чао, скъпи — извика присмехулно сервитьорката след Ал, докато той излизаше от заведението.

Той още се усмихваше, когато се настаниха в колата и по шосе 405 поеха към Лос Анджелис. Марла не беше особено щастлива от факта, че ѝ се наложи да пътува на онова, което със смях наричаше „задна седалка на «Корвета»“. Обаче Стив беше едър мъж и, освен това, тя не желаше особено да седи през цялото време до човек, заподозрян в убийство.

— Ще те закараме до вас за нула време, Стив — каза весело Ал.

Само дете Стив въобще не беше сигурен, че иска да се прибере у дома.

ГЛАВА 16

От убийството на Джон Бенет Рамзи насам не беше имало такъв отзвук. Името на Стив Малърд стана синоним на „убиец“. Беше направено проучване колко хора го смятат за виновен. Петдесет и шест процента смятаха, че е виновен, а двайсет и три процента — че е невинен. Останалите не можеха да преценят. Ривера, Лари Кинг, Мат Люър... Вероятната вина на Стив за изчезването и убийството на Лори Мартин беше разисквана по телевизията, разчепквана всекидневно в жълтата преса, по радиото, човек можеше да прочете за това във всяко списание... За това се говореше в Англия, във Франция, в Австралия... И крайният резултат беше винаги същият. „Кои знае къде е Лори Мартин?“ На този въпрос нямаше отговор, но посланието, което той съдържаше, беше ясно на всички.

Мина още една седмица, а тялото на Лори Мартин още не беше намерено.

Вики Малърд прекрати всекидневните си посещения в гимнастическия салон, защото не можеше да понася чуждите погледи, коментарите, произнесени шепнешком, въпросите. Навсякъде, където отидеше, тя се чувстваше така, като че ли хората непрекъснато я гледаха и говореха за нея. Престана да пазарува в местния магазин и й се наложи да шофира на дълги разстояния, за да си купува зеленчуци и други хранителни продукти в магазини, където беше анонимен клиент. Но дори тогава я следяха папараци. Те я следваха дори когато караше децата на училище. После видя снимка на дъщерите си в един жълт вестник. Под снимката пишеше: „Децата на убиеца“.

Отиде си направо вкъщи и влезе с гръм и трясък в кухнята, остави кафявите книжни торби с хранителните продукти на плота до мивката и изтича на горния етаж, за да се оплаче на съпруга си.

Той лежеше на леглото, както обикновено тези дни. На тяхното огромно легло, произведено в Калифорния, със завивките, изработени по технологията пачуърк от нечия баба, която живееше в Апалачите, и които бяха купили по време на една от ваканциите си. Леглото, където

бяха заченали децата си — същите деца, които сега бяха отхвърлени от обществото. Мразеше го...

— Не издържам повече!

Гласът ѝ беше висок, истеричен. Стив уморено надигна глава. Гледа я дълго време.

— Знам.

И легна отново по гръб. Затвори очи.

— Започвам да полудявам! Видя ли какво пишат за децата ми? — Тя го замери с вестника. Той падна на гърдите му. — Прочети го! — изкрещя. — Прочети го, по дяволите! Наричат ги „децата на убиеца“. — Сълзите я задавиха и тя седна, хлипайки, в края на леглото. — Не мога повече, просто не мога... Не мога да продължавам така... без да знам... За тях е още по-трудно в училище. О, разбира се, на всички деца е казано да се държат нормално, но просто не е същото. Те са презрени от всички. Аз — също. Какво стана, Стив? Какво стана с живота ни?

Стив се изправи и застана до нея. Протегна ръка да я докосне, после я отдръпна. Когато и да погалеше Вики напоследък, тя винаги се напрягаше още повече, като че ли той щеше да я нарани.

— Аз съм под обсада в собствения си дом — продължи да плаче тя — Преследват ме фотографии, когато отивам да пазарувам, мъже на мотоциклети и с камери в ръце преследват децата...

Но Стив не беше пропуснал край ушите си фразата: „Не мога да продължавам така... без да знам...“. Разбра, че всичко е свършено. Трябваше да направи нещо.

— Ще е по-добре и много по-просто, ако те напусна — каза той тихо. — Ще си тръгна, когато се стъмни.

Тя го погледна. В очите ѝ още блестяха сълзи, но не изрази дори слаб протест.

— Къде ще отидеш?

— В Ероухед, предполагам.

Вики не каза нищо, защото усещаше, че повече не може да понася присъствието му в къщата. Той наистина трябваше да си тръгне.

— Ще изпратя момичетата при сестра си — каза тя вече малко по-спокойно. — Тук животът им е направо невъзможен и не е честно спрямо тях да ги карам да понасят всичко това.

— Но това означава, че ще бъдеш съвсем сама тук.

Той инстинктивно протегна ръка към нея, постави ръка на рамото ѝ и почувства как тя се стяга. Направи крачка назад с рамене, отпуснати уморено надолу.

— Не знам какво друго бих могъл да направя, Вики. И какво друго бих могъл да кажа.

Тя дори не го погледна. Мислеше си за техния равин, който беше силен и устойчив като скала, и ѝ помагаше, както и с каквото можеше. И за баща си, който обичаше Стив като свой роден син. „Господ не признава вината на човека дотогава, докато не се докаже, че той е виновен“, беше казал баща ѝ, но тя четеше съмнението в очите му.

Точно това съмнение я беше убило. Когато се гледаше в огледалото, тя виждаше в собствените си очи същото съмнение и се мразеше заради това.

— Ще ти помогна с багажа — беше всичко, което каза.

ГЛАВА 17

— Трябва да се запиташ защо тази жена — млада, привлекателна, умна — е била толкова самотна.

Беше следващата сутрин, неделя сутринта. Ал седеше на дивана, натъпкан с дреб и тапициран с тъмносиво кадифе, в дома на Марла Краката му, все в същите износени ботуши, бяха подпрени на нейната извънредно скъпа масичка за кафе, изработена изцяло от стъкло. И бяха оставили прашни следи по нейната повърхност, безупречна до този момент. Беше облечен все така в дънки и тениска — днес черна за разнообразие, макар че беше толкова избеляла от носене и пране, че изглеждаше сива. Той упорито претърсваше каналите на телевизора, за да намери поне един футболен мач, докато Марла, в бял хавлиен халат, под който не носеше нищо, лежеше с глава в скута му и преглеждаше лосанджелиския „Таймс“. От време на време тя повдигаше глава, за да отпие поредната глътка студено кафе.

Неделя беше любимият им ден от седмицата. Бяха си обещали никога да не помрачават настроението си в този ден с разговори за работа.

— Може би е имало нещо, което е искала да скрие от целия свят? — Логичният ум на Марла лесно се справяше с разговора, докато в същото време тя четеше хороскопа си. — Сидни Омар казва, че трябва да се пазя от хора, които носят фалшиви маски. Какво ли означава това? Лицемери, може би?

— Какво пише в моя хороскоп? — Ал протегна ръка към нейната чаша кафе, като в същото време я целуна по рошавата все още коса.

— За скорпиона пише само хубави неща — каза тя. — Пази си гърба. Истинската любов може би не е толкова истинска, колкото изглежда.

— Този човек лъже. — Той изгълта до последно кафето ѝ и остави празната чашка на масичката. — Облечи си дрехите, скъпа. Ще излизаме.

Марла простена, когато отново хвърли поглед към дъжда. Навън валеше толкова силно, че се стичаше на потоци по прозорците, които, предполагаше се, трябваше да откриват гледка към Тихия океан, а не към потопа.

Апартаментът ѝ беше толкова скъп и елегантен, колкото беше и самата Марла. Беше голям — 3400 квадратни фута, с изглед към океана и се намираше на единайсетия етаж на бляскава сграда от бял мрамор. Подовете на всички стаи бяха от светъл варовик, кухнята беше изцяло изградена от черен гранит и стомана, баните — три на брой — бяха от жълт мрамор и стъкло. От огромните прозорци се виждаше крайбрежната магистрала, край която се намираше блокът, а отвъд нея — плажът и вълните, на чиито гребени през ловенето дни се забелязваха сърфисти.

Беше почти толкова оскъдно обзаведен, колкото и жилището на Ал, с тази разлика, че Марла наричаше този стил „удобна минималност“. Диваните бяха прекалено натъпкани, ориенталските килими бяха в пастелни цветове, в хола имаше масичка, която буквално се люлееше на тънките си крачета, а върху нея — една-единствена кристална ваза, висока три фута. Във вазата имаше букет от върбови клонки. В спалнята имаше китайско легло, което беше ценна антика, шкаф от японски лак в червено и златно, които беше толкова голям, че приличаше на малка стая.

Според Ал домът на Марла беше точно като нея — място, което има много аспекти, много настроения. Онова, което не разбираше, беше как е могла тя да си позволи всичко това. Ал не беше човек, който си блъска напразно главата над нещо. Когато искаше да узнае нещо, питаше направо. „Татко, разбира се“ беше му отговорила тя. „Купи го като добра инвестиция преди две години, когато блокът беше само още планове и скици. Понякога е полезно, човек да се занимава с недвижима собственост.“

Кое и сега върна мислите на Ал към изчезналата Лори Мартин.

— Но навън вали — каза Марла. — Освен това мислех, че това е нашият ден. Денят, в който няма да се обличаме за никого, няма да се виждаме с никого и няма да говорим за работа.

— Скъпа, ти си, или не си мой партньор? Ще ми помагаш ли, или не в работата? Имам случай на убийство, а убиецът е още на свобода някъде наоколо. Как можеш да прекараш неделата мързеливо

излегната на дивана, да четеш вестник и да гледаш телевизия, като знаеш, че Вики Малърд и семейството ѝ преминават през пъкъла?

Марла рязко се изправи до седнало положение, когато си спомни, че в момента е помощник на известен частен детектив.

— Ти си студенокръвно копеле! Дори ченгетата имат свободни дни. А и вече работих четири дни без прекъсване на другата си работа. Освен това трябва да подготвя един тест за утре. — Според плана трябваше да изненада студентите по право с теста, за да види колко са научили през последните две седмици. Получените по-ниски оценки трябваше да стреснат дори най-мързеливите от тях. Защото тя беше сигурна, че някои от студентите всъщност спят по време на лекции.

— Не, наистина трябва да си зададеш този въпрос, Марла. Имаме Лори Мартин, самотна жена, която живее в прекрасно жилище, което си е купила преди две години. Кара „Лексус 400“, който е закупила от местен дилър. Плаща редовно вноските си, кредитните ѝ карти са валидни, както и сметките, които има разкрити в два големи магазина. Няма заеми към нито една банка. Знаем, че е доста общителна. Но няма истински приятели. По-скоро познати. Познанства, които завързва във връзка с работата си. Посещава редовно местната баптистка църква. Доколкото знаем, няма други членове от нейното семейство. Никога не се е омъжвала. Лори е била, във всеки един аспект, самотница. Да. И това е нещо, което наистина ме озадачава. Лори имаше доста ефектна външност. Как така никога не е имала приятел? Никога не е ходила на партита? Как така не е прекарала дори една-единствена вечер въвн от дома си, пък било то и с момичетата от офиса?

— Печелиш — Марла също се замисли, смръщила силно вежди. — И мен ме озадачава. Мислиш ли, че е искала да скрие нещо?

Ал ѝ се усмихна.

— Точно това си мисля, скъпа. Сега всичко, което трябва да направя, е да открия какво е то.

— Ние трябва да открием — поправи го тя. Той повдигна озадачено едната си вежда. — Не помниш ли? Аз съм твоят помощник.

Той отново ѝ се усмихна.

— Как бих могъл да забравя?

Жилището на Лори Мартин беше близо до плажа в Лагуна — приятно малко градче, отчасти артистично, отчасти туристическо. В него имаше много художествени галерии, магазини, в които се продаваха различни джунджурийки, скъпи бутици. Добрите хотели, както и плажовете, привличаха туристи, както и сърфисти. По съседните хълмове бяха разпръснати множество къщи и пансиони, където се предлагаха стаи под наем.

Едва сега, за първи път, Жиро получи достъп до дома на Лори Мартин. За това бяха нужни усилията и на Листър, и на Марла като адвокати на Стив. Балуърт трудно даде съгласието си.

— Благодаря ти, че ме изкара навън в този дъждовен неделен следобед — прозина се детективът, който се срещна с тях пред дома на Лори. — Наслаждавах се на така редките спокойни следобеди в моя район, докато ти не ми се обади.

Апартаментът беше по-скоро светъл и компактен, отколкото просторен.

— Около хиляда и шестстотин квадратни фута — прецени Марла, която беше истинска дъщеря на човек, преуспял благодарение на недвижимата собственост. — Предостатъчно за един човек.

— Освен ако не е като теб — каза Ал. — Защото, в такъв случай, ще му е необходимо два пъти повече пространство. — Той се загледа в декора, издържан в пастелни цветове: бяло, розово, тюркоазено. — Искала е да му придаде тропически вид. Мисля, че е родена в Тексас.

— На мен ми се струва, че е от Флорида. — Марла гледаше снимката в рамка, поставена на лавицата над камината. Беше на куче — черно, неопределена порода, с червена панделка на врата. — Хубаво е — прошепна тя, защото лесно се разнежваше. — Чудя се какво ли е станало с него?

Ал разгледа кухнята и банята. Нямахше кошница за куче, нито купички, нито пък други неща, необходими за гледането на куче вкъщи.

— Кой се е погрижил за кучето? — запита той детектив Балуърт.

— Няма куче. Никога не е имало. В тази сграда не се допускат кучета.

Детективът излезе на остъклената тераса, за да изпуши една цигара, а Ал погледна замислено Марла.

— Стив каза, че когато показал на Лори снимка на децата си, тя му показала снимка на Клайд. Говорила за кучето, като че ли то наистина живеело тук с нея. Както Стив живеел с децата си. Разбираш ли за какво говоря? И забелязваш ли, че тук няма снимка на нито един човек?

— Може би тя просто е обичала много малкото си кученце. — Марла взе снимката на кучето от лавицата и я извади от рамката, за да потърси някаква информация на гърба ѝ. Обаче там нямаше нищо.

Ал преглеждаше рафтовете, запълнени с книги. Втренчи поглед в най-долния рафт, а после погледна през рамо детектива, който продължаваше да стои на терасата.

— Марла, отиди да си поприказваш мило с детектива — каза ѝ шепнешком той. — Отвличай му вниманието.

— О! Но как?

Той я изгледа смразяващо.

— Що за частен детектив си ти? Питаш мен как една жена може да задържи вниманието на мъжа върху разговора, който водят?

— О! Окей... — Марла тръгна към терасата.

— Искате ли да изпусим заедно още по една, детективе? — чу я Ал да казва с възможно най-милият си глас. Тя дори не пушеше. Разбра, че ще трябва по-късно да си плати за това.

Протегна ръка към най-долния рафт и извади един том, подвързан с кожа. Както си беше и помислил, беше албум със снимки. Прелисти набързо страниците му. Повечето снимки бяха на къщи, които Лори сигурно беше продала. На друга част от тях бяха заснети курорти и местности, където човек би могъл да прекара отпуската си. После стигна до страница, запълнена изцяло със снимки на малко черно кученце. На една то беше застанало върху капака на кола. Ал не можа да разчете номера, защото беше много размазан, но му се стори, че не е калифорнийски. Бързо плъзна снимката в джоба си и остави албума на рафта.

Чу как Марла се закашля на терасата и ѝ извика да се прибере.

— Радвам се, че така и не се изкуших да пропуша — измърмори тя. — Устата ми има дъх на кофа за боклук.

— И то само за един ден работа. В днешно време всички детективи, които познавам, пушат.

Той въздъхна с копнеж.

— Нямах представа какъв прекрасен вкус има този боклук понякога.

Сега те бяха в спалнята.

— Прекалено по момичешки, направо превзето — беше коментарът на Марла, която само с един поглед обгърна дебелия бял килим, огромното легло, издържано в стил Луи-еди-кой-си, по което имаше разпръснати множество възглавнички с къдрички, кръглите масички, покрити с покривчици в тюркоазени цветове и с къдрички, столовете, тапицирани с розово кадифе, както и колекцията от кукли, нощните лампи, чиито абажури бяха обсипани с мъниста. — Значи ето каква е същността на нашата жена.

— Надникни в гардероба, хайде, скъпа. Провери всичките й дрехи. Мисля, че ще можеш да ми бъдеш полезна.

Гардеробът беше толкова голям, че човек спокойно можеше да влезе и да се преоблече в него. Беше натъпкан с дрехи, които се сториха на Марла подходящи единствено за работа. Къси рокли и копринени костюмчета с къси поли, отделно поли и сака. Прилични дрехи, но не и скъпи.

— Точно това, което млада жена с нейното положение би могла да си позволи — каза тя на Ал. — Освен, уоу! Само погледни това!

Тя извади около половин дузина рокли и задържа така, че той да може да ги огледа.

— Мммм, мама би нарекла тези „пеньоари“ — каза Ал, като огледа критично басмата с щамповани цветчета, дългите ръкави и малките бели якички. — Защо жена като Лори би носила подобни рокли? Освен ако не живее два различни живота.

— Три! — каза Марла като се гмурна в задната част на гардероба и излезе с цял куп дантелени и копринени дрехи: къси поли, бюстиета, черни шалове, както и светлосиния тоалет, с който тя беше видяла Лори в нощта, когато двамата със Стив пиеха шампанско на терасата на хотел „Ла Валенсия“. Нямахше нужда да поглежда етикети, за да разбере колко струват.

— Откъде би могла да вземе пари за дрехи като тези? — Тя отдели от купа едно сако висша мода, закупено от бутик на „Родео Драйв“.

— И, докато говорим за това, откъде е взела парите, за да си купи жилище като това? — Ал огледа отново апартамента, очевидно

обзаведен от скъпо платен дизайнер, скъпите килими, гранатовите и мраморни повърхности. — Освен това, тя караше много скъпа кола. Нашата Лори трябва да се е сдобила неочаквано с пари преди около две години.

— Наследила ги е — предположи Марла. — Умряла е майка ѝ и тя е получила семейните бижута.

— Няма начин. Готов съм да се обзаложа, че в домакинството, в което е отраснала, е нямало бижута въобще. Където и да е било това — добави той, смръщил вежди. Загледа се мрачно в дъжда навън и прокара длани през косата си, продължавайки да си задава въпроси за Лори Мартин. Коя, по дяволите, бе тя? Вече умираше за една цигара. Взе си шепя желирани бонбони от купата, която стоеше върху масичката за кафе.

— Това са доказателствата, които толкова много искаше да видиш, човече — каза с усмивка полицейският детектив — Чух, че си отказал пушенето. Започна ли вече да наддаваш по малко, ха-ха-ха?

— Той обработва напълно храната. Не като някои други хора, които познавам. — Марла изгледа многозначително коремчето на детектива, който много обичаше бирата.

Той се усмихна и извади още една цигара от пакета. Много бавно и не без известно театралничене, я запали.

— Свършихте ли? Вече съм готов за чаша кафе и поничка.

ГЛАВА 18

Ал разговаряше с колегите на Лори от офиса в агенцията по недвижими имоти, където тя беше работила. Опитваше се да открие какъв тип човек е била тя. Дали е била общителна? Дали е била кокетка, която най-много от всичко обича да флиртува? Лекомислена? Неуравновесена? Човек, който обича да бъде сам? Дали умишлено се е изолирала от останалите? Надменна? В същото време Марла беше изпратена да посети баптистката църква в Лагуна Бийч, която Лори беше посещавала редовно.

Преподобният Боунс Джонсън отговаряше идеално на прякора си. Беше приличен на скелет млад човек, чийто мършав врат стърчеше от колосаната бяла яка. Благите му сини очи гледаха сякаш някъде отдалеч. „Като че ли вече е в някакъв друг свят“, помисли си Марла, малко ядосана. Тя вече два пъти го беше попитала какво знае за Лори Мартин. И двата пъти, той беше започнал да отговаря, а после беше сменил темата на разговора. В момента говореше за чувствата, които храни към своите енорияши, и чувствата, които те изпитват към неговата църква.

— Да, Преподобни, но мен ме интересува мис Мартин. — Тя отново го върна на темата, като внимателно сдържаше нетърпението си, макар това да ѝ струваше огромно усилие. Раздразнителността не би я довела доникъде. На Жиро наистина можеше да се разчита! Как бе посмял да възложи на нея тази задача, докато в същото време той най-спокойно разговаря с колегите на Лори! — Тя редовно ли посещаваше службите?

— Лори Мартин? — Очите му се разшириха, като да беше изненадан, че въобще се налага да говорят за нея. — А, да, бедната жена. Да, тя идваше често. Всяка неделя. Освен когато не беше на работа. Тя беше агент по недвижими имоти, както знаете...

Марла вдигна очи към небето.

— Да, знам.

— Понякога в неделя се налагаше да се погрижи за някои специални клиенти, макар много да мразеше да пропуска службите.

— Мога да разбера това. — Марла се опита да се усмихне, но погледът на преподобния беше фиксиран някъде по средата между тях двамата.

— Тя, изглежда, беше приятна, тиха и срамежлива млада жена. Вземаше участие в дейностите, организирани от църквата, в благотворителните вечери, помагаше на старите хора, все неща от този род. Винаги беше готова да подаде ръка — каза той най-накрая.

— Знам, че това вероятно е поверително, но съм сигурна, че ще разбере необходимостта да ви задам този въпрос... Лори говорила ли ви е някога за себе си? Например, откъде е? За семейството си? За проблеми, които е имала с мъжете?

Той повдигна рамене и поклати глава.

— Не, никога. Не мисля, че който и да било от нас я познаваше толкова добре. Освен, може би, Джон Макайвър. Трябва да разговаряте с него за Лори.

Пътят, който водеше до къщата на Макайвър, се изкачваше по хълма в покрайнините на малкия градец. Къщата беше изолирана от другите, но много впечатляваща. Вероятно беше строена през петдесетте, в грандиозен псевдотюдоров стил. Гредите бяха черни, част от прозорците бяха цветно стъкло в скъпи рамки, а огромните порти бяха от ковано желязо, с решетки, заострени в горния край.

Тя седеше в колата и гледаше едрата немска овчарка, която лаеше иззад тези порти. Чудеше се как би могла да влезе. Като се имат предвид вратите и кучето, този дом беше крепост. После видя стареца, който вървеше бавно по пътеката, покрита с чакъл.

— Ах, не се наложи да звъня — промърмори тя под носа си и отново погледна кучето, което беше оголило зъби и ръмжеше противно.

— Млъкни, Гестапо, веднага! Съседите отново ще дойдат да се оплакват от теб.

Марла, изненадана, втренчи поглед в него. Гестапо? Що за име беше това? Съвсем неподходящо за куче. Дори за немска овчарка. Огледа се наоколо. Доколкото можеше да види, нямаше съседи. Със

сигурност нямаше къщи, разположени достатъчно близо, че обитателите им да се оплакват от лая на кучето. Сигурно вече е оглупял от възрастта, помисли си тя и, като добър частен детектив, си отбеляза наум някои неща докато той приближаваше към нея. „Бяла коса, трябва да е над осемдесет, върви с помощта на бастун. Сигурно е икономът или, както там му викат — човекът, които се грижи за състоянието на къщата. Но не, прекалено добре облечен е за такова положение. Вероятно е бащата на Джон Макайвър.“

— Добър ден! — извика тя и го удостои с най-лъчезарната си усмивка. — Казвам се Марла Квищович. Дошла съм да говоря с мистър Джон Макайвър.

Той я погледна през железните решетки на портата, а кучето, застанало до него, все още ръмжеше злобно.

— Казах да млъкнеш, Гестапо — каза той отново с треперещия си глас. — Сядай долу!

За изненада на Марла кучето изпълни заповедта.

— Той не си е у дома — каза грубо старецът.

— Но въпросът е спешен. Става дума за Лори Мартин. Кажете му, че се опитвам да помогна да бъде намерена.

Лицето му светна.

— Ще намерите Лори? Е, защо не казахте веднага?! Влезте, влезте... — Натисна някакъв звънец и електронните порти се отвориха. Кучето се стрелна към колата.

Марла бързо вдигна прозорчето на колата. Не чуваше нищо, освен лая на кучето, но старецът сигурно му беше дал друга команда, защото то неохотно се отдалечи. Трепна, когато чу ноктите му да дращят отстрани на „Мерцедеса“, и много ясно си представи какви поражения е нанесло по боята Жиро ще си плати и за това, побесня тя. И предпазливо стъпи с единия си крак вън от колата.

Сега старецът държеше Гестапо на каишка, макар да нямаше спор кой от двамата тежи повече и кой е по-силен. Марла се стегна вътрешно и излезе от колата. Рискуваше живота си заради Лори Мартин с всяка крачка, която правеше по чакълестата алея редом със стареца. Кучето вървеше от другата му страна и все още тихо ръмжеше.

— Наричам го Гестапо, защото винаги се държи така, дори когато беше малко кученце. Не пуска никого в близост до къщата.

Освен хората, които познава, разбира се. Много обичаше Лори. Тя можеше да идва, когато си пожелае. И винаги му носеше нещо вкусно — нова храна, пусната скоро на пазара, или някой неоглозган кокал. Каза ми, че специално се отбива на месарския щанд в супермаркета и моли продавача да ѝ запази говежди кокал. Много обичаше кучетата... — Той въздъхна прочувствено.

Вече бяха пред предната врата. Тя беше откряната и тон я отвори по-широко, като я бутна с бастуна си.

— Влезте... Влезте... Как ви беше името?

Очевидно имаше затруднения със слуха и Марла се наведе близо до ухото му.

— Марла Квищович — каза тя високо, — но можете да ме наричате Марла.

— Марла? Хубаво име.

Минаха по просторния коридор, облицован с мраморни плочки, и влязоха в стая, която очевидно се използваше за кабинет. По-скоро като имитация на кабинет, помисли си Марла, като се огледа. Рафтове от махагон заемаха стените от пода до тавана и бяха запълнени с книги, облечени в подвързии. На прозорците имаше тежки кадифени завеси, които миришеха на прах и пречеха на слънчевата светлина да влиза в стаята. Малък телевизор беше качен на античен шкаф от ореховото дърво. Имаше още стар и износен диван, тапициран със зелена кожа, столове, каквито обикновено има в мъжките клубове, и много, много стар и избелял турски килим. И пиано с клавиши от слонова кост, което изглеждаше не на място в тази стая като обсипано с мъниста момиче от Лас Вегас в църква. Над масивната камина, по която бяха издълбани сложни фигури, имитация на якобинската епоха, висеше портрет на надменна русокоса жена във вечерна рокля от сатен и диаманти, с една-единствена лилия в ръка. Тя наистина е хубава и с положение, помисли си Марла, втренчила поглед в портрета. Дали грешеше, или имаше, макар и слаба, прилика с Лори Мартин? Нещо в очите, може би...

— Това е съпругата ми — каза старецът и се отпусна тежко на дивана, като че ли краката му неочаквано му бяха изневерили — Имоджън. Умря преди десет години.

— Прекрасна жена — отговори учтиво Марла, макар лично тя да мислеше, че жената е студенокръвна кучка. Издаваха я надменното

присвиване на горната устна и нетърпението, скрито в очите. — Художникът е уловил много точно нейната природа — добави тя с неискрена усмивка.

— Моля? — Старецът сложи длан на ухото си, после май разбра какво е казала. — Точно затова толкова много обичах Лори, защото тя изглежда като нея — каза той. — Седнете, мис Марла, седнете, седнете... — Той махна с немощната си ръка.

— Разбрах, че тя и синът ви са посещавали една и съща църква. Преподобният Джонсън каза, че са се познавали добре.

— Боунс Джонсън ви е казал, че имам син? Какво ли го е прихванало? Разбира се, че нямам син. Не, аз самият посещавах църквата с мис Мартин. Бях неин приятел.

„Боже, боже, боже“, помисли си Марла и си пое дълбоко дъх. Значи, това е Джон Макайвър! Изглежда, Лори все пак е имала поне един приятел...

— Ужасно е, ужасно е онова, което онзи мъж е направил с нея. — Сега гласът му трепереше още повече и по хлътналите му бузи се затъркаляха сълзи. — Къде е тя? Къде е тя? — Той скръсти ръце на гърди и се залюля напред-назад в дълбоко страдание и силна болка. Марла имаше чувството, че не за първи път той скърби толкова дълбоко и искрено за Лори. Очевидно хранеше силни чувства към нея.

— Съжалявам, мистър Макайвър. — Тя седна до него на изтърбушения зелен диван. — Разбирам как вероятно се чувствате. Тя трябва да е била много специална дама.

— Тя беше точно това — дама. В старомодния смисъл на думата. Нежна, мила, загрижена. И прекрасна, направо прекрасна. — Уморените му от възрастта очи се спряха на лицето на Марла, което беше близо до неговото. Стъклата на очилата на Макайвър бяха по-силни дори от тези на Бен Листър. Тя беше готова да се обзаложи, че той има катаракт и не вижда ясно дори с тези дебели лещи.

— Познавахте ли добре Лори? — запита Макайвър.

— Е, не точно. Не лично.

— Значи не знаете какво сте пропуснали. — Като се изправи с мъка на крака, той отиде бавно до камината и взе една снимка от античната италианска масичка. — Това е тя.

Марла виждаше различна Лори Мартин от бляскавото русокосо калифорнийско момиче, което беше видяла в бара на „Риц“. Но беше

тя, в това нямаше и капчица съмнение. Лори в един от онези „пеньоар“ с дългите ръкави и дългите поли. Стискаше в ръка огромна бяла чанта и беше обува в ниски и грозни обувки. Косата ѝ беше здраво завързана на тила. Тя се усмихваше срамежливо пред камерата. Очевидно този беше образът, който тя представяше в неделя в църквата.

— Тя наистина е прекрасна — каза Марла почтително. — Мога да видя какво искате да кажете, тя притежава... — отчаяно затърси точната дума — онзи красив старомоден външен вид.

— Точно това харесвах у нея — Гласът му пресекна и той наведе глава, защото сълзите му сега бяха неудържими. — Обичах я — призна той, хълцайки. — Помолих я да се омъжи за мен. И тя каза „да“. Но няма да се оженим веднага, така каза, трябвало първо да бъде сигурен какво се каня да направя. И не искала хората да говорят за нас, за нея...

Ококорените от изненада очи на Марла огледаха набързо стаята за втори път. Старецът има пари, няма съмнение в това. И очевидно Лори също е знаела.

— Разбирам какво е имала предвид.

Макайвър свали очилата си и изтри очите си.

— Имате прекрасно лице, мис Марла, нежно, като нейното. На никого не съм казал за Лори, дори на преподобния Джонсън. Лори каза, че това ще бъде нашата тайна. Но ми позволи да ѝ купя годежен пръстен. Каза, че това щяло да бъде много мило, нещо специално, което ще ни свързва. „Онзи пръстен, който представляваше змийска глава с диамантено око“, спомни си внезапно Марла. Значи ето откъде и как Лори се беше сдобила с толкова скъп пръстен.

— Необичаен избор за годежен пръстен — каза тя.

— Такава си беше Лори, винаги можеше да те изненада. Да, Лори беше необикновена жена.

— Надявам се, че нямате нищо против да попитам. Лори не се ли тревожеше за разликата във възрастта ви? Искам да кажа, тя беше... какво?

— Лори беше прехвърлила трийсетте, а аз съм на осемдесет и четири. Но вие не разбирате, Лори беше човек, който много държи на духовното. Разликата във възрастта не означаваше нищо за нея. Каза, че си подхождаме, че мислим еднакво, че сме били заедно и в предишния си живот. И че сега съдбата ни е събрала отново. —

Макайвър изгледа остро Марла, но тя не беше сигурна, че я вижда без очилата си. — Привличането беше, разбира се, и физическо — каза той гордо. — Все още съм активен, все още има живот в мен...

„Е, «Виаграта» сигурно върши чудесна работа“, помисли си Марла, но каза спокойно:

— Но, разбира се, Лори е била жена, която цени по-фините неща в живота.

— И това можех да ѝ дам. Всичко бих дал за нея — каза той с жар. — Но не ме разбирайте погрешно, тя не преследваше парите ми. О, не. Нямах да ми позволи да ги изхарча по нея.

— Тогава, какво точно ѝ дадохте, освен пръстена?

— Тя не искаше да вземе нито пени от мен. Не и за себе си. Никога. Макар че веднъж ѝ помогнах, когато сестра ѝ се нуждаеше от пари, за да плати операцията на детето си. Тя помагаше в благотворителните дела, например да купим на бездомните деца подаръци за Коледа — В очите му отново бликнаха сълзи. — Лори беше добра жена. Много добра. И знам, че ме обичаше.

— Откъде знаете? — Марла изпитваше неудържимо любопитство. Тя не беше нито светица, нито маслена картина, все пак, а той беше доста стар и изглупял.

— Тя ми го каза — отговори простиичко Макайвър. — Каза, че не е обичала нито един мъж, откакто съпругът ѝ умрял преди десет години. И че аз съм първият. И знаете ли защо? Защото чувстваше, че може да ми има доверие. Беше уплашена от големия грозен свят там навън, който не е за нежна жена като нея, уязвима, сама. Мъжете непрекъснато я преследвали, дори тези от офиса ѝ, така ми каза тя.

Марла се облегна немощно назад, победена, не — направо зашеметена, от изненадата. Доколкото беше известно на всички, Лори Мартин нямаше сестра. Нито някога беше имала съпруг. Нито пък, поне доколкото ѝ беше известно на нея, се занимаваше с детска благотворителност.

Тя потупа нежно Макайвър по ръката. Стори ѝ се, че докосва костите на птичка, кожата беше прозрачна, а под нея пулсираха пурпурночервени вени.

— Съжалявам, че ви причиних безпокойство, мистър Макайвър — каза тя, този път напълно искрено. — Искам да ви благодаря, че ми се доверихте. Надявам се, че онова, което казахте, ще ни помогне в

нашето издирване на Лори Мартин. Друго, което може извънредно много да помогне, е нейната снимка. Разбирам, че тя ви е много скъпа, но не може ли да я взема назаем само за един ден? Ще направя няколко копия, ще дам няколко и на вас. Толкова ще ни помогнете в издирването!

Макайвър я погледна, изведнъж изпаднал в паника.

— Казахте ми, че не сте от полицията — каза той. — Ако знаех, че е полицията, нямаше да кажа нищо, защото това нямаше да се хареса на Лори.

— О? — Марла наостри уши. — И защо Лори не би одобрила поведението ви, ако говорехте пред полицията, мистър Макайвър? На мен можете да кажете. — Тя се усмихна и отново го потупа нежно по ръката. — Аз определено не съм от полицията.

Той въздъхна с огромно облекчение.

— Не мислех, че сте. Добре, вземете я. Не, Лори не обичаше полицаите, не им вярваше. Каза, че са я тормозили на два пъти, и то за някакви си дребни неща. Казваше, че ако не са на твоя страна, забрави за тях.

Марла кимна.

— Разбирам. И отново ви благодаря, мистър Макайвър. Ще ви върна снимката утре, обещавам.

Тя се изправи на крака. Кучето направи същото и заръмжа тихо, като показва бялото на очите и зъбите си.

— Простете ми, че няма да ви придружа — каза Макайвър, — но съм доста уморен. Ще натисна бутона, който отваря портата. Гестапо, седни долу!

Кучето се отпусна тежко на пода. По гръбнака на Марла запълзяха тръпки, когато мина предпазливо край него, очаквайки всеки момент зъбите му да се забият в прасеца ѝ. Но кучето не помръдна.

Мислите ѝ бяха объркани, докато бързаше по чакълестата алея към безопасността, която ѝ предлагаше „Мерцедесът“, все още паркиран на пътя.

„Виж само на какви разкрития попаднах. Олицетворение на домакинята била нашата Лори, ха!“ Тя се усмихна. Чудеше се какъв успех е имал Жиро с колегите на Лори. Сигурна беше, че не е толкова голям, колкото беше нейният. Да, можеше да се обзаложи на това. Уоу, колко много имаше да му разказва!

ГЛАВА 19

Ал седеше на високо столче пред подковообразния бар на „Епъл Пан“ на „Пико“, един блок източно от Уестууд. Мястото не се беше променило, откакто го бяха отворили през четирийсетте, и беше неговото любимо заведение за хранене. Чакаше вече от десет минути, а опашката все още се виеше и от двете страни на стъклените врати. Зад тезгяха четирима мъже наглеждаха гриловете, поставяха готовите вече кюфтета и кебапчета върху картонени чинии и кренвиршите в бургерите и приготвяха цели купове препечени филийки и салата, украсена с варени яйца. Тук сервираха големи парчета от възможно най-добрия ябълков пай в цял Лос Анджелис. Поне според мнението на Ал. И, ако се съдеше по опашката, според преценката на още мнозина други.

— Как си, Ал? Както обикновено?

Идваше тук от петнайсет години, а мъжът зад тезгяха работеше тук дори още по-дълго.

— Трябва ли да питаш?

— Никога не се знае кога можеш да промениш решението си и да хапнеш бургер, например. — Той плъзна бутилка пепси-кола по тезгяха към него и, за по-малко от минута, пред Ал се озоваха една картонена чиния, пълна със салата, гарнирана с риба тон, втора картонена чиния с кебапчета и трета — с кетчуп.

Тъкмо беше отхапал първата хапка, когато усети раздвижване зад гърба си. Нещо като вихрушка, помисли си той и се обърна да погледне Марла си проправяше с лакти път към тезгяха. Беше облечена, ако можеше да се каже така, в дрехи, подходящи за работа. Къс бял клин от ликра, късо бяло спортно горнище, което едва ли закриваше повече, отколкото един сутиен, маратонки и малка шапчица.

— Извинете ме, извинете, извинете... — Марла вече беше стигнала до челото на опашката и зае празния стол до него. — Аз съм с него — обясни тя на клиентите, които беше прередила.

— Марла, как можа да направиш това? — изсъска Ал. — Бедният човек чака от десет минути. Има опашка, ако не си забелязала.

— Знаех си, че ще те намеря тук. И, да, забелязах, че има опашка. Обаче е много важно. — Тя му се усмихна.

— Заради теб ще ни изхвърлят оттук.

— Изхвърляли са ме и от по-хубави места, както се казва.

— Какво ще желаете, лейди? — Сервитьорът започваше да губи търпение, а тя продължаваше най-спокойно да държи менюто... Човек трябваше да се задържи в заведението не повече от петнайсет минути, броени от сядането на стола до излизането през вратата, за да могат да се нахранят всички. Но тази жена май беше различна.

— Ммм, да видим... — Марла започна да чете менюто. Хамбургер, чийзбургер, салата с риба тон, салата с варени яйца, кебапчета, кюфтета, пай. Наклони глава на една страна и се усмихна — Онова, което наистина искам, е, пушена съомга и препечена кифличка със сусам, намазана със сирене крема.

И Ал, и сервитьорът втренчиха погледи в нея.

— Лейди, ще намерите заведението „Джуниърс Дели“ зад ъгъла. Ние имаме бургери и скара. Е, какво ще поръчате?

— Салата с яйца и никаква скара, моля — каза тя едва чуто.

— Можеше да проявиш малко повече възпитание и да се изчервиш — каза Ал и потопа кебапчето си в кетчупа.

— В днешно време жените не се изчервяват. Отдавна сме престанали да го правим.

— И какво правите вместо това?

— Извиняваме се — каза тя с дяволита усмивка. Обърна се към човека, който продължаваше да чака зад нея. — Много съжалявам. — Тя му се усмихна от мило по-мило и той ѝ отговори с усмивка. — Наистина съжалявам — каза тя и на сервитьора, който току-що поставяше картонена чиния, върху която имаше сандвич с яйца и салата, гарнирана с варени яйца. — О, господи, но това е достатъчно за четирима! Ще имам нужда от торба, за да занеса част от храната на кучето си. — Ал вдигна очи към тавана и тя бързо добави: — Съжалявам.

— Окей, вече се извини на всички, така че просто изяж проклетия сандвич и да се махаме оттук.

— Но аз имам толкова много да ти разказвам...

Тя беше тук едва от пет минути и още дори не беше отхапала от сандвича си. „Епъл Пан“ наистина беше претъпкано и се налагаше да се бърза.

— Трябва най-сетне да проумееш, че това не е „Риц“, Марла — изсъска Ал в ухото ѝ. — На тези хора им плашат на бройка и оборотът е тяхната мандра.

Тя взе картонената си чиния и кутийката с кока-кола и слезе от червеното столче.

— Окей, няма да задържам никого повече. Ще ям в колата... По дяволите, и без друго не исках това!

Ал вече беше изял бургера си и беше платил и за двама им. Остави кебапчетата, грабна пепси-колата си и започна да си пробива път с лакти към изхода.

— Идвам в това заведение от петнайсет години, а ето че сега въобще не съм сигурен дали ще мога да си покажа отново лицето тук.

— И защо не?

Изненадата ѝ беше непресторена. Той въздъхна шумно.

— Няма значение, Марла. И какво е толкова важно, между другото?

Бяха вече в „Мерцедеса“, но като че ли нямаха бензин. Ал слезе, наля в резервоара четири литра от тубата, качи се отново, тръшна вратата и отпи дълга и много необходима му глътка от пепси-колата си.

Марла си взе от върха на салатата с яйца.

— Ммм, вкусно — каза тя възхитено.

— Най-добрата в града — каза Ал, толкова гордо, като че ли той беше собственикът на заведението.

— От отвратителните ти обноски подразбирам, че не си имал голям успех с колегите на Лори?

Ал довърши пепси-колата си и взе нейната кутийка.

— Марла, знаеш ли какво? Наистина можеш да бъдеш много досадна.

— Кой? Аз?

Тя запърха невинно с дългите си мигли и той поклати глава.

— Мила, не прави това с мен. Това нашето е бизнес, нима си забравила? И аз съм шефът.

— Да, сър.

Тя седна с изправен гръб и скромно прибрани колене, а картонената чинийка се плъзна от коленете ѝ и се приземи, с яйцата надолу, върху ботушите на Ал. Марла я загледа подозрително.

— Можеш да погледнеш на произшествието и откъм добрата му страна. Майонезата ще придаде на ботушите ти приятен блясък, а и е по-добре, че не падна върху моя черен килим.

Той си пое дълбоко дъх.

— В случай че не си забелязала, Марла, сега говоря вече през стиснати зъби. — Той махна чинията с яйчената салата от ботушите си и се опита да изчисти каквото беше останало с малката салфетка, която беше дадена заедно с чинийката.

— Ето. — Марла му подаде пакет хартиени носни кърпички. — Уча се — каза тя печално. — Вече се извиних три пъти за последните петнайсет минути. Окей, ще го направя отново. Много съжалявам, Ал. — Тя се наведе към него, хвана лицето му с недотам чистите си длани и го целуна силно по устните.

Устните им останаха долепени и Ал почувства как сърцето му прескочи два удара. Като тийнейджър на първата му среща, помисли си той щастливо и я целуна още няколко пъти.

— И така, между другото, какво е толкова важно? — каза той, когато тя най-после го пусна. Сиво-зелените ѝ очи бяха потъмнели, а устните ѝ бяха леко подути и влажни. Господи, тя беше толкова красива и секси! Ал трябваше да положи доста усилия, за да запази контрол над себе си.

— Открих приятеля на Лори.

— И? — Той се облегна на удобната черна кожена седалка и се престори на безразличен, като загледа уж безгрижно през прозореца.

Тя го удари силно с юмрук по ръката.

— Ох! Виж ти, колко силна си била! Можеш да нараниш дори мъж като мен. — Той ѝ се присмиваше и тя го знаеше.

— Добре, шефе, ето го отчета. Лори Мартин се срещала с мистър Макайвър в местната баптистка църква. Винаги била облечена в някоя от онези рокли, които майка ти би нарекла „пеньоари“. Той е с напълно побеляла коса, с очила с дебели стъкла и с бастун. На осемдесет и четири години е и доста богат, а тя е, или била, не знам, на трийсет и май е играела някаква игра. Спомняш ли си пръстена със змията? Той ѝ дал парите, а тя си го избрала.

Тихото подсвирване на Ал изразяваше силната му изненада.

— Защо тогава тя не го носеше на онзи пръст, на който се полага годежният пръстен?

— Не е искала никой друг да знае, не още. Това трябвало да бъде тяхната тайна. Искала той да бъде сигурен, че знае какво прави. Освен това, не искала хората да говорят за нея. Искала да си остане просто обикновена бедна женица, сама и уязвима в големия страшен свят.

Ал отново подсвири.

— Добре ли се справих? — запита тя, лъчезарно усмихната.

— Направо страхотно, скъпа.

— И не само това. Според мистър Макайвър Лори била достойна за светица. „Добра жена, истинска жена в старомодния смисъл на думите“ така каза той. Напомняла му на неговата покойна съпруга, Имоджън. Видях портрета на Имоджън и според мен тя е била надменна интересчйка. Твърда като камък, така бих я описала.

— Какво ще кажеш за него?

— Макайвър? — Тя се замисли за миг. — И той не е от нежните мъже. Не го харесах. Но той определено беше уязвимият в случая — стар, сам и малко изглупял. Едва може да вижда, а и не чува добре. Но и той, и Гестапо, много са обичали Лори.

— Гестапо?

— Немска овчарка, която беше готова да ме разкъса, ако направя дори една погрешна стъпка. Тя обаче очевидно е обожавала Лори. Разбира се, Лори много умно носела всеки път на кучето сочен говежди кокал, който да дъвче вместо нейния крак. Лори успяла да изстиска от Макайвър няколко долара — няколко хиляди долара, искам да кажа — за така наречената си сестра, чието дете имало нужда от операция. И още няколко за детска благотворителност по Коледа.

— Изненади, изненади.

Ал се облегна назад със затворени очи. Марла го гледеше втренчено, готова за финалния удар.

— Също така, тя каза на Макайвър, че той бил първият мъж, в когото се е влюбила след смъртта на съпруга си, който умрял преди десет години.

Ал отвори рязко очи, а тя се усмихна самодоволно.

— Най-сетне те изненадах, Жиро.

— Съпруг, ха? И сестра с дете? Животът става все по-интересен, скъпа.

— А това е самата Лори Мартин. — Триумфално, тя извади със замах снимката на Лори в един от нейните „пеньоари“.

— Вторият живот на Лори — каза Ал, докато я гледаше с нескрит интерес. — Мисля, че аз успях да доловя интересен аспект от нейния живот номер три.

И той ѝ подаде кафяв плик. Марла го отвори и се втренчи в снимката на малкото черно кученце Клайд, седнало на капака на някаква кола.

— Накарах ги да я увеличат — каза Ал. — Забелязваш ли нещо интересно?

Тя поклати глава.

— Кученцето наистина е хубаво. Особено с тази червена панделка.

— Прекрасният Клайд е седнал на капака на „Буик Рийгъл“ от 1980. Като наблюдателен частен детектив, ти може би ще забележиш, че номерът е на щата Флорида и че вече се вижда достатъчно добре.

— Флорида! — Марла си спомни жилището на Лори с неговия розово тюркоазен декор, напомнящ Флорида.

— И така, познай откъде ще започнем разследването, скъпа!

— Винаги съм искала да видя южния бряг — каза тя.

ГЛАВА 20

Ал гледаше втренчено панорамата, която се разкриваше от прозореца на офиса му. Минаваха стройни калифорнийски момичета по къси панталонки с дълги, развяващи се свободно, руси коси, с дълги стройни крака, стъпващи бодро и ритмично, със слушалки, покриващи ушите им, за да могат да чуват модерните ритми дори когато разговарят. „Докато ние разговаряме“, спомни си той любимата фраза на Бен Листър и как Марла му се беше подиграла заради нея. Наистина не беше почтено от нейна страна, но поне беше успяла да разсмее и самия Бен Листър.

Мъж с брада, седнал върху червен „Дукати 916“, най-бързия мотоциклет на света, чакаше смяната на светофара, докато възрастна жена в развяваща се бяла рокля, украсена с розови панделки, и огромна шапка, покрита с изкуствени розови рози, тътреше бавно крака по пешеходната пътека. Двойка изключително скъпо облечени русокоси жени — дали всички жени от Бевърли Хилс са русокоси, зачуди се Ал — натоварени с пакети, на които имаше етикети от най-скъпите бутици в квартала, влязоха в чакащата ги лимузина, карана от униформен шофьор. А в кафенето от другата страна на улицата млади хора, облечени разнородно и обути с мокасини, пиеха чай с лед и разговаряха за живота и за света. Или пък си разменяха клюки за „приятелите“, които не бяха с тях. Клюките караха света да се върти, особено тук, в Холивуд. Ако не бяха клюките, много хора просто нямаше да имат никакво занимание.

А движението по „Сънсет“ все така не секваше. Проститутка се клатеше на високите си червени ботуши, подскачаха деца с обръснати глави и торбести панталони шести размер, прекалено широки и дълги, падащи върху маратонките им — така, както панталоните на Чарли Чаплин покриват обувките му във филмите. Минаваха и работници, които държаха в ръце книжни пакети с храна, служители, които се връщаха в офисите си след обяда, тийнейджъри, тръгнали към

„живота“ в Тауър Рекърдс, и обикновени хорица, които неуморно крачеха — кой може да каже накъде?

Ал се извърна от прозореца и отново хвърли поглед на информацията за колата с номер от Флорида, която току-що беше получил. Колата беше имала няколко собственици във Флорида, чиито имена нищо не му говореха, и един собственик в Тексас, чието име също му беше непознато.

Собственикът от Тексас определено беше във играта. Колата, от която Ал се интересуваше, имаше номер, даден във Флорида. Той се усмихна, като си спомни, че Марла ще го придружи дотам. Панама Сити не беше точно Маями и Южният бряг.

Телефонът звънна и той сграбчи слушалката.

— Тук е Бен Листър. Току-що ми се обади твоят приятел детектив Балуюрт.

— Ние сме приятели само когато не работим по един и същи случай. Точно сега той не споделя никаква информация с мен.

— Е, но я споделя с мен. Кръвта, открита в колата, не е на Стив.

Ал подсвирна. Доволна усмивка се разля по лицето му, малко синкаво от наболата брада — той нямаше самообръсначка в дома на Марла, където беше завършила вечерта след блестящата и ужасяващо скъпа вечеря в хотел „Бел Еър“, където гледаха как лебедите плават в изкуственото езеро и поглъщаха прекрасната храна, всяка хапка, от която вероятно струваше десет долара, поне според неговите изчисления. Марла беше настояла, че той ѝ дължи тази вечеря заради добре свършената от нея работа по случая с Макайвър. Той се беше предал лесно и доброволно. Понякога се налага да поглезиш любимата си, да я накараш да се почувства добре... А и, господи, тя наистина изглеждаше великолепно! И наистина се беше забавлявала и наслаждавала на вечерята. А после те се бяха наслаждавали един на друг по дори още по-прекрасен начин — чувствено... И ето че сега той се обличаше.

— Имаш ли някаква представа, чия е била кръвта?

— Не. Не могат да проверят дали е на Лори, защото няма тяло. Все още. — Листър винаги добавяше „все още“, защото твърдо вярваше, че тялото ще се появи всяка минута. — Те са там, навън, и продължават да търсят, докато ние си разговаряме — добави той и този път.

Ал се засмя.

— Междувременно, ченгетата явно не успяват да открият някакви конкретни доказателства срещу нашия клиент. Всичко си е чиста случайност.

— Но няма други заподозрени.

— Вярно. Предполагам, че ще трябва аз да им намеря няколко.

Листър каза:

— Ти ще се справиш с това, човече. Дръж ме в течение.

— Разбира се. И ти благодаря за добрите новини, Листър. Оценявам усилията ти.

Ал хвърли поглед на черния си часовник марка „Олимпик 95“ — същия онзи часовник, който Марла презираше също толкова силно, колкото и „Корвета“ — после набра номера ѝ в колата. Тя отговори веднага и макар да говореше доста високо, той долови шума от уличното движение.

— Ало?

— Здравей, скъпа. — Веднага разбра, че говори от разстояние, по микрофона.

— Движението е ужасно! — извика тя. — Ще трябва ти да говориш. Трябва много да внимавам.

— Вдигни прозорците, Марла. Вдигни и слушалката.

— Какво?

Той ядосано прокара длан през гъстата си тъмна коса.

— Скъпа, казах ти да вдигнеш прозорците. Така ще можеш да ме чуваш. Искам да кажа, нали правят мерцедесите устойчиви на външния шум?

— Във всеки случай са по-добри от старите корвети. — Май беше вдигнала стъклата и държеше слушалката до устата си, защото сега се чуваше по-високо и по-ясно. — Какво има, скъпи?

— Кръвта в „Лексуса“ не е на Стив.

— Ура! Това означава ли, че вече се е отървал?

— Не съвсем. Вероятно кръвта е на Лори, но не могат да бъдат направени никакви тестове.

— Защото нямат от нейната кръв, за да сравнят двете проби.

— Марла, понякога си толкова умна, че просто не мога да повярвам.

— Слушай, копеле такова, аз все още само се подготвям за частен детектив, помниш ли? А ти си в бизнеса от петнайсет години. Дай ми малко време, а?

— Окей, нали такава е сделката. Виж сега, заминавам спешно за Флорида. — Той изтръпна, когато чу скърцането на спирачките.

— Ти — какво?

— Ще хвана полета в един и половина през Атланта.

— А какво става с Маями?

— Колата не идва от Маями, бейби, тя е от Панама сити.

— Ммм, не ми звучи чак толкова примамливо — каза тя, изпълнена със съмнения.

Той се усмихна.

— Разбира се, ако искаш да дойдеш...

— Не... Не, мисля, че ще те оставя ти да се погрижиш за това, шефе. Сигурна съм, че ще се справиш и без мен?

— Скъпа, ще направя всичко възможно.

Гласът ѝ стана по-тих и заприлича на мъркане.

— Обаче ще ми липсваш довечера, Жиро. Ще лежа в моето голямо, самотно легло и ще мисля за теб... ще си спомням предишната нощ...

— Пази спомена, скъпа. Ще се върна в леглото ти възможно най-скоро.

— Обещавах ли?

— Е, не си падам много по обещанията, но пък обичам да се обзалагам. Изгледите са десет към едно.

— Приемам — каза тя и се засмя. — И се пази, Жиро. Не се забърквай в нищо и не се излагай на опасности.

Той каза, че ще се опита, после остави слушалката, вдигна чантата си от пода, заключи стъклените врати на офиса си, на които пишеше: „Частен детектив. Обещавам поверителност и дискретност“ също като в някой филм от четирийсетте. После прекоси „Сънсет“ и се присъедини към младите хора, които пиеха чай в кафенето отсреща. Само че той си поръча двойно еспreso. Човек все пак трябва да се справи с умората, породена от липсата на цигари.

Панама сити е малко крайморско градче с изглед, типичен за Флорида. Слънцето прежуряше от безоблачното яркосиньо небе и изгаряше плътта на Ал през тънката тениска, докато накрая той се почувства като кебап, който скоро ще е готов за сервиране. Градът определено не беше по вкуса му, камо ли пък да се хареса на Марла.

Беше прекарал нощта в унил и мрачен мотел, за който би искал само да беше чел и никога да не беше го виждал. Караше кола под наем и без която би могъл да живее добре. Колата имаше подозрителен и доста противен нюанс на електриковосиньо, кормилото беше хлабаво, а спирачките се задействаха трудно. Сърцето му жадуваше любимия червен „Корвет“.

Мрежите, поставени на прозорците на мотела, имаха дупки, през които комарите минаваха свободно. Вратите пък не се затваряха и се люлееха от силния вятър, като през цялата нощ хлопаха, а неоновите букви бляскаха в зелено и червено и му пречеха да заспи. Хъмфри Богарт никога не е бил толкова зле.

Но хората на Панама сити бяха приятни и мили и не му беше необходимо много време, за да се сдобие с желаната информация. „Буик Рийгъл“ с този номер беше принадлежал на морски пехотинец от Пенсакола. Казваше се Джеймс Х. Виктър. Единственият проблем беше, че Джими Виктър беше мъртъв. Загинал трагично при пожар в къщата си преди около десет години. По онова време за пожара писали във всички вестници.

Местният вестник „Пенсакола“ се пазеше в архива и в него имаше две статии по въпроса, които Жиро прочете като внимателно изтръскваше праха от страниците. Очевидно пълната газова бутилка беше експлодирала и довела до пълен и унищожителен пожар. Съпругата на Джими, Бони, с моминска фамилия Хойт, от Гейнсвил, Флорида, по това време разхождала кучето. Върнала се тичешком, но къщата вече се рушала. Във вестника пишеше колко смела била, как се опитала да измъкне мъжа си от пожара и получила няколко дълбоки изгаряния. За нещастие обаче не успяла. Тялото на Джими било намерено наполовина вътре, наполовина вън от вратата.

Погребан беше в Пенсакола. Ал намери гробището и видя, че само обикновен надгробен камък с името и двете дати — на раждането и на смъртта му — бележеха мястото. Нямахше цветя, нито трева, нито

дървета, които да хвърлят сянка. Само безмилостното слънце на Флорида щеше завинаги да изгаря Джими.

От опит, Жиро знаеше, че мястото, където може да се намери всякаква информация — особено в морски град — е най-близкият бар. Този беше тъмен и някак потаен. Половин дузина бiliarдни маси заемаха задната част на голямото помещение. Ниско над тях висяха лампи с абажури, а край тях се разхождаха мъже с щеки в ръка, чакащи реда си. Дългият, тук-там надраскан, дървен бар блестеше, наскоро боядисан с полиакрилен лак, който обаче не можеше да прикрие петната, направени преди десетки години. В това заведение определено не предлагаха фъстъци и кифлички. Човек можеше да се смята за истински късметлия, ако успееше да получи салфетка.

Ал седна на едно столче и поръча бира на жената здравенячка, която стоеше зад бара. Косата ѝ беше с цвета, който някога беше известен като ягодово русо — нещо смесено между русо и червено. Беше късо подстригана на темето, за да изглежда по-обемна, а надолу падаше на къдрици с дължина до раменете ѝ. Студените ѝ сини очи бяха очертани с черен молив, а червилото, с което устните ѝ бяха щедро намазани, беше блестящо розово. Изглеждаше като тийнейджърка от шейсетте, която по някакъв странен начин беше достигнала средна възраст, без да промени ни най-малко стила си.

Ал се подпря на единия си лакът на бара и се залюля на столчето, като внимателно наблюдаваше каква ще е нейната реакция. Беше късен следобед. Не най-натовареното време. Той се надяваше, че няма да му се наложи да виси прекалено дълго тук, да пие бира и, вероятно, да пропилява живота си. Имаше и няколко други посетители в бара. Той се обърна отново към жената зад бара.

— Отдавна ли работиш тук, скъпа?

Тя го удостои с лъчезарна усмивка. Очевидно пет пари не даваше за така наречения „сексуален тормоз“. Ал предположи, че се свиква със закачките при работа като нейната.

— Разбира се, мистър. Около десет години вече. Веднага щом децата ми пораснаха достатъчно, се измъкнах от онази къща и от брака и се захванах с работата тук. Най-доброто, което някога съм правила.

— Звучи добре. — Той отпи от бирата си.

— Май не съм ви виждала тук преди?

— Аз само минавам, както се казва. Надявах се, че може би знаете нещо за един мой приятел. Казва се Джими Виктър. Познавахме се преди доста време, когато той беше дете. Чух, че станал морски пехотинец и че после загинал при пожар...

— Точно така, спомням си. Беше преди много години обаче. Пишеше го във всички вестници. Говореха за това и по телевизията.

Ал отпи голяма глътка от бирата.

— Той имаше ли много приятели тук?

— Разбира се. Беше нещо като любимец на всички, нали разбирате какво искам да кажа? Имаше приятна външност и всички момичета тичаха след него.

— Мислех, че е женен.

Тя го удостои с още една усмивка и му намигна.

— Не са ли всички мъже женени?

— Мисля, че в това сте права. — Ал се засмя заедно с нея. Успя да си наложи да не поглежда към часовника си и да не мисли за следващия полет. — Знаете ли къде бих могъл да намеря някои от неговите приятели? Много ми се иска да науча повече за него заради старото приятелство, нали разбирате?

Тя смръщи вежди от усилието, което мисленето представляваше за нея, и потупа леко с длан лакираните си къдрици.

— Е, те не идват тук толкова често. Мисля, че можете да намерите двама от тях във „Фишинг Шак“ няколко сгради по-нататък. Марти Кнудсен редовно висеше там с Джими, знам. И Франки Алфорд.

— Благодаря, скъпа. Със сигурност ще опитам да ги намеря.

Плати бирата си с десет долара, като ѝ каза да задържи рестото, и получи още една лъчезарна усмивка.

Във „Фишинг Шак“ беше почти същото, само дето нямаше бiliarдни маси. Това място беше определено само за пиене въпреки фалшивите рибарски мрежи и прашните кошчета за ловене на омари, които висяха по стените, изградени от дървени греди. Цялото място, включително импровизирания бар, изглеждаше така, сякаш беше градено през куп за грош и мощната климатична инсталация можеше всеки момент да го вдигне във въздуха, подобно на тайфун.

Тук зад бара стоеше мъж — по-възрастен, по-мъдър и явно бивш професионален боксьор. За това подсказваха счупеният нос и

огромните му юмруци, а обръснатата му глава говореше за това, че е човек, който следва модните тенденции. А може би той принадлежеше към някоя група скинхедс, привърженици на расистката теория за превъзходство на бялата раса.

Ал отново си поръча бира и го попита дали познава Франки Алфорд или Марти Кнудсен.

— Кой пита?

Ал си спомни техниката на Марла и се опита да се усмихне подкупващо и убедително. Но нищо не постигна.

— Приятел.

— И как така ще си им приятел, след като не съм те виждал тук никога досега?

— Аз съм приятел на техния приятел. На стареца Джими Виктър. Двамата шляпахме тук босоноги преди много, много време. Преди той да загине в пожара. Случайно дойдох в града и си спомних, че той остана да живее тук. Просто ми се прииска да чуя нещо повече за него. Как се е случило. Къде е положен за вечна почивка, за да мога да се отбия до мястото. Такива работи.

Мъжът зад бара го гледа дълго и втренчено, с наведена глава като бик, готов да нападне. Ал се радваше, че тезгяхът между тях бе доста широк. След това мъжът вдигна глава и извика:

— Хей, Франки, ето един човек, който казва, че познавал Джими Виктър наистина добре.

— Така ли?

Франки беше висок, набит и мускулист около трийсет и пет годишен мъж с късо подстригана по войнишки коса и лице, почервеняло от прекалено излагане на слънце и усърдно пиене в бара.

Ал му подаде ръката си.

— Как сте? Радвам се да се запозная с вас. Казвам се Ал Жиро. Познавах Джими много отдавна, още преди да влезе във флота. Познавах и семейството му. Но по-късно загубих контакт с него. Двамата поехме по различни пътища, както се казва. Само минавам през града, но си спомних, че той загина тук. Искам да се отбия на гроба му, нали разбирате. За да му засвидетелствам, макар и за последен път, уважението си.

— О! О, разбира се. Разбирам ви. — Той стисна ръката на Ал толкова силно, че направо изцеди кръвта от нея, и Ал я отпусна

немошно край тялото си. — Добро момче беше Джими. Онова, което се случи с него, беше ужасно. Исусе, мога само да си представя ада, през който трябва да е минал...

— Отидохте ли на погребението?

— Разбира се. Съпругата му и ние, двамата му приятели, бяхме единствените, които го оплакаха. О, и малкото черно кученце, Клайд, така му викаше тя, беше там. Винаги носеше червена панделка. Бони го вземаше навсякъде със себе си.

Ал поръча още две бири.

— Как изглеждаше съпругата му?

— Бони? — Той сви рамене. — Тъмна коса, тъмни очи. Доста странна беше, ако искате да знаете истината. Нещо в начина, по който те гледаше. Но имаше хубаво тяло, прекрасни крака. Джими ѝ изневеряваше непрекъснато. Не можеше да стои далеч, от която и да е жена. Беше красив мъж. Както и да е, Джими научи, че и Бони си имала някого. Те непрекъснато се караха, той и тя. Никога повече не я видях, след погребението, искам да кажа.

Ал поиска да го упътят към гробището. Вече беше видял гроба на Джими, но запита просто за да поддържа представата за стария приятел. Плати още по една бира за мъжа зад бара и Франки Алфорд, пожела им „довиждане“ и тръгна по пътя си.

Е, е, е, помисли си той с широка усмивка на лицето, докато караше бясно, или поне толкова бързо, колкото взетата под наем кола можеше, към летището на Пенсакола с надеждата, че ще успее да хване полета в шест часа до Атланта. Бони и Клайд. Май нямаше много, което да разкаже на Марла.

ГЛАВА 21

Понякога, мислеше си Марла гневно, да бъдеш частен детектив е направо досадно. Като сега, например. Ал я беше изпратил да претърси всяка една банка за кръв в областта на Сан Диего, за да види дали Лори Мартин някога е дарявала кръв. Въоръжена с документите, доказващи, че тя е адвокат на Стив Малърд, Марла прекара два часа в това занимание. Не биваше да си прави труда. Полицията беше направила това преди нея, и то със същия отрицателен резултат.

Пътуваше толкова бързо по обратния път към Лос Анджелис, че гумите ѝ изпуснаха искри. И проклинаше наум, задето беше направена на глупачка. Понякога се чудеше дали Жиро наистина знае какво прави.

Телефонът в колата изписука и тя сграбчи слушалката.

— Здравей, скъпа, как се справи?

Ал говореше прекалено весело, което означаваше, че или е гузен, или крие нещо.

— Благодарение на теб, имах един ужасен ден, висях по болниците и наблюдавах как хората даряват кръв. Как можа да ме помолиш да свърша това, Ал? Знаеш, че не мога да понасям дори вида на кръвта!

— И сигурно не си могла да обядваш, а, скъпа? Няма значение, ще те изведе на вечеря довечера.

— Е, много ти благодаря!

И после:

— Къде? — запита тя, внезапно решила да прояви интерес.

— „Тайфун“ Да се срещнем там около седем и половина?

— По-добре ела навреме — каза тя, този път изведнъж станала подозрителна.

Той се засмя.

— Разбира се, че ще дойда навреме. Ако и ти дойдеш навреме.
— Той все още се смееше, когато тя затвори.

„Тайфун“ беше интересно малко заведение, построено на втория етаж на стар хангар за самолети. Прозорците му гледаха към пистите на летище Санта Моника. Забавлението, което се предлагаше, беше пристигането и заминаването на малките частни самолети „Чесна“, както и на по-големите частни реактивни самолети, с които пътуваха рокзвездите и бизнесмените, а понякога и актьори от киното. Друго забавление, което заведението предлагаше, беше величествената гледка на залязващото слънце над Тихия океан с прекрасните златни и червени отблясъци. Мартинитата бяха добри, храната — също, включително тайландските специалитети и кърито, ориенталските сосове, пържената сладководна риба, пикантните сингапурска юфка и напълно американските сочни ребърца. Плюс много интересната част от менюто, озаглавена „Насекоми“, въпреки че Жиро още не беше видял нито един човек, който да си поръча скакалци.

Марла нарочно закъсня. Но той знаеше, че ще постъпи така, и затова седна до бара и си поръча леденостудена бира „Асахи“ — любимата му марка след „Самюъл Адамс“, а и доста по-различна на вкус, малко по-суха.

Всички глави се извърнаха, както обикновено, когато Марла влезе в ресторанта. Русата ѝ коса беше прибрана на тила в стил „танцьорка на фламенко“. Нежни кичури се спускаха от двете страни на овалното ѝ лице. Тя носеше очила с рамки от костенуркова черупка, този път обаче — слънчеви. Марла винаги се оплакваше, че ъгълът, под който пада слънчевата светлина в „Тайфун“, ѝ създава дискомфорт, докато накрая започна да носи слънчеви очила в заведението и така разреши проблема. Беше облечена в дълга черна пола и мека бяла ленена блуза и лъскави черни обувки с ниски токове, марка „Год“. Тази вечер, помисли си Ал, тя прилича на много висока балерина. Както винаги, тя обгърна врата му с ръце и го целуна звучно.

— Много ми липсваше — прошепна в ухото му, без да отделя очи от неговите.

— Ти също ми липсваше, скъпа. — Той свали ръцете ѝ от врата си, ясно долавяйки усмивките на останалите мъже, насядали около бара.

Когато седнаха до една от масите в близост до прозорците, той поръча водка-мартини за нея и още една бира „Асахи“ за себе си. Тя се

загледа през прозореца към елегантния малък реактивен самолет „Ийгъл“, който се движеше по пистата.

— Кога ще спечелим достатъчно пари, че да можем да си позволим един такъв, вместо да разчитаме на полетите през Атланта?

— Предполагам, че когато ти станеш толкова добра, колкото съм и аз в работата.

Тя въздъхна, този път искрено.

— Намразих днешния ден. Не стигнах доникъде.

— Мисля, че може би мога да ти кажа защо е станало така.

Тя отвори широко очи от изненада.

— Искаш да кажеш, че си ме пратил да гоня вятъра? Знаел си, че нищо няма да открия?! А аз висях по коридорите на болниците през целия ден. Още мириша на дезинфектанти, дори след като взех душ...

— Марла, Марла, нека ти кажа какво се случи. — Тя отпиваше от мартинито си, докато Ал ѝ разказваше за Джими и Бони Виктър. И за малкото кученце Клайд.

— Бони и Клайд — каза тя, изненадана.

— Сама го каза, скъпа. Лошото момиче и лошото момче на трийсетте.

— Мислиш, че Бони е Лори Мартин?

Той кимна.

— Точно това мисля.

— Но защо е сменила името си? Искам да кажа, нали не е убила съпруга си. Казали са, че се е опитала да го спаси, да го измъкне от горящия кораб...

— Не знам защо е сменила името си, но съм готов да се обзаложа, че го е направила, защото има какво да крие.

— Но документите, социалната осигуровка, шофьорската книжка, кредитните карти... всички са на името на Лори Мартин.

— За нещастие, скъпа, в наше време не е много трудно да се уреди това. Трябва само да отидеш до центъра на града, да покараш малко по „Алвараво стрийт“ и ще ти предложат всичко, което искаш. От фалшиви зелени карти до фалшиви шофьорски книжки и фалшиви социални осигуровки. Всичко това струва само пари, и то не чак толкова много.

— Ал. — Тя смръщи вежди, когато се замисли за това. — А какво ще стане, ако така и не намерят тялото?

— Стив Малърд ще опере пешкира. Но аз имам чувството, че жена като Лори, или пък Бони, ако предпочиташ, е голям дявол по природа и винаги прикрива следите си, дори ако няма опасност. За нея това е просто втора природа. Защо утре не провериш отново всичките банки за кръв. Марла. Виж дали жена на име Бони Виктър не е дарявала кръв. Не е много сигурно, че ще открием нещо, но си струва да проверим.

— Но защо тя да рискува да дава кръв? Искам да кажа, защо въобще да си прави труда?

Ал сви рамене.

— Може би, като е видяла съпруга си да загива така, е осъзнала необходимостта от преливане на кръв в спешни ситуации. Може би е осъзнала, че и тя самата може да се окаже в такава ситуация някой ден. Защо въобще хората даряват кръв?

— По същата причина — съгласи се Марла.

Похапнаха от печените ребърца и пържените калмари, взеха си и от сладководната риба, направо погълнаха вкусния зелен боб, приготвен с пикантен сос, а в същото време Ал разказваше на Марла за мотела до Панама сити и за двата бара, които беше посетил.

— Нямаше да ти хареса, скъпа — заключи той.

— Познаваш ме толкова добре! — подигра го неусетно тя, стана и тръгна към дамската тоалетна.

Докато я чакаше, Ал гледаше как самолетите се плъзгат плавно по пистите. Помисли си, че може би Марла беше ударила право в целта. Кога най-после той щеше да започне да печели достатъчно, че да си позволи едно от тези неща?

ГЛАВА 22

Листър се обади точно преди шест часа сутринта. Марла простена сънено, покри ушите си с длани и обви дългите си стройни крака около Ал, за да му попречи да се помръдне.

— Остави го да си звъни — едва чуто каза тя. — Много е рано още.

— Скъпа, никой няма да се измъкне от топлото си легло, за да ми се обади по това време, ако няма нещо важно да ми каже. — Той се освободи от прегръдките ѝ и вдигна слушалката.

— Жиро, намерили са тялото.

Той позна гласа на Бен Листър.

— Къде?

— Подушили са го кучета, специално обучени да надушват трупове. Близо до дъното на каньон, доста далеч от мястото, където първоначално търсиха. Теренът е труден и трябва малко време, за да се изкачи човек дотам. А този път валяло и дъжд. Кой знае в какво състояние е трупът.

— Тръгвам. Ще проверя дали Балуърт ще ходи нататък и ще се върна за теб.

Жиро вече се обличаше, докато произнасяше последните думи. Марла скочи от леглото и го сграбчи изотзад.

— Чакай, чакай, какво се е случило?

— Намерили са тялото в някакъв каньон. Трябва веднага да отида там.

— Идвам с теб.

Тя облече набързо бельото си, върху него — черната пола, с която беше предната вечер, и намъкна през глава сивия си спортен блузон. Чу как дъждът барабани по покрива и простена. Отдалечен каньон в изливащия се дъжд. Чудесно.

За нула време бяха отново на летището в Санта Моника, само че този път се качиха в чартърния четириместен „Чесна“ който Ал беше уредил от телефона в колата си. И погледнаха надолу към „Тайфун“

когато се издигнаха в небето на път към Сан Диего и Лагуна. Както беше казал Ал, нямаха време за губене.

Дъждът се изливаше на потоци и спасителната станция беше само едно неясно петно. А те приличаха на гмуркачи с тези шлемове на главите и ботуши на краката. Бяха минали няколко седмици от изчезването на Лори и тялото беше вече доста разложено, което беше в добавка на другите им трудности.

— На момчетата ще им трябва много време, за да съберат частите — промърмори Балуърт, докато крачеше по ръба на каньона като главнокомандващ, направляващ маневри.

Марла, в черна мушама и рибарски ботуши, си пое дълбоко дъх и се опита да не мисли за онова, което той току-що беше казал. Кучетата бяха изпълнили задачата си и сега бяха на топло и сухо в задната част на полицейския фургон и на нея ѝ се прииска да се присъедини към тях.

— Изкачват се! — извика Балуърт и мъжът, който дотогава седеше във фургона, излезе и също отиде до ръба на каньона, готов да вземе останките за аутопсия, а момчетата от отдела приготвиха фотоапаратите и камерите си. Лори Мартин щеше да стане звезда във вечерните новини.

Въпреки че трупът беше в торба, миризмата на разлагаща се човешка плът изпълни въздуха, когато спасителният отряд най-после се показа над ръба на каньона. Стомахът на Марла се сви и тя стисна зъби, като от все сърце пожела да не повръща пред всички.

„Никога няма да преживееш този срам, предупреждаваше тя самата себе си, ще посрамиш себе си и Жиро и то пред Балуърт и тази Пауърс! Пауърс и всичките тези момчета със стомаси и нерви от стомана. И Жиро никога вече няма да ти позволи да работиш с него...“

Ал стоеше близо до фургона и разговаряше с Балуърт. Закрачи към нея през калта, като се опитваше да я види ясно през потоците дъжд. Тя повдигна вежди.

— Какво има сега? — запита го с треперещ глас.

— Поръчах по една чашка кафе — каза той мрачно, хвана я за лакътя и я поведе към фургона.

Горещото силно кафе върна стомаха на Марла в нормално състояние и тя въздъхна дълбоко от облекчение.

— Справи се великолепно, скъпа. — Ал я погали нежно по ръката — Това определено не беше приятно. Не биваше да ти позволявам да идваш с мен.

— Какво? И да пропусна разходката със самолета? — Тя опита да наподоби усмивка. — Нашето момиче ли беше, Жиро?

— Тялото е прекалено разложено, за да се каже със сигурност на кого е. По-късно днес ще направят аутопсия. Ще проверят зъбите, ДНК-то и ще го сравнят с кръвта, открита в колата.

— Междувременно... — Той извади мобифона си от джоба на дънките, извади също така и списъка с номерата на кръвните банки, даден му от Марла, и набра първия.

Тя отпи от кафето, което изгори гърлото ѝ, и се заслуша в разговора на Ад.

Най-после той натисна бутона „край“. Погледът му срещна нейния.

— Успяхме от първия път — каза той тихо. — Бони Виктър е дарила кръв преди два месеца.

— Значи можем веднага да проверим кръвта — каза тя нетърпеливо.

— Не толкова бързо, скъпа. Онази партида плазма се намира на петролен танкер, който пътува към Хавай.

Очите ѝ се отвориха дори още по-широко, ако това беше възможно.

— Защо тогава някой не се опита да върне обратно проклетата кръв?

— Можеш да се опиташ да отгатнеш — каза Ал, който вече викаше Балуърт. — Дори докато ние тук си разговаряме, скъпа.

Прекараха нощта в хотел „Риц“ в Лагуна Нигел, същото място, където бяха видели Лори Мартин и Стив Малърд за първи път. Само че сега, помисли си Марла смутено и с известно неспокойство, Лори представляваше куп разлагаща се плът. А Стив Малърд се криеше от съпругата си, от семейството си и от полицията.

Дъждът продължаваше да се излива на потоци. По стъклата на прозорците блъскаше и ранната тропическа буря, която напоследък беше поставена на второ място от урагана Дора, но все още беснееше в Байя и южния калифорнийски бряг. Изобилие от бяла пяна покриваше прииждащите вълни. Нощта определено беше от онези, в които е добре да си край уютния огън в камината до маса с вкусна храна и бутилка първокачествено червено вино. В „Риц“ предлагаха всичко това, а и нещо повече дори.

Настанени удобно в апартамент, загърнати в хотелските бели хавлиени халати, Марла и Ал пиеха „Мондави Каберне“ пред огъня и се гощаваха с пържола, печена на барбекю, и картофено пюре, гарнирано с магданоз. Чакаха телефонът да звънне. Всъщност само Ал се гощаваше с пържола. За нещастие, умът на Марла все още беше зает с Лори/Бони в торбата за трупове. Тя си вземаше по малко от картофеното пюре и се питаше дали отсега нататък няма да бъде вегетарианка.

Междувременно, в Сан Диего, Балуетт крачеше неспокойно напред-назад по излъскания до блясък сив коридор пред кабинета на следователя, пиеше лошо кафе от пластмасова чашка и чакаше резултатите от аутопсията, която правеха зад затворените врати. Поканиха го да присъства, но той не притежаваше куража и нервите на лекарите патолози. Трупът беше едно нещо, а останките — съвсем друго.

Но май не беше така за Пау! Пауърс. Тя беше вътре, изпълняваше дълга си и дори се наслаждаваше на всяка минута, защото това я доближаваше до арестуването на Стив Малърд. Убийствата бяха страстта на Пауърс и тя така и не успя да преодолее вълнението, което представляваше залавянето на убиеца. Тя чувстваше, че е родена за това, и гледаше, очарована, омагьосана, докато изваждаха съдържанието на стомаха, теглеха и преценяваха; докато отделяха разлагащата се плът от костите, които бяха оглеждани и номерирани; докато разглеждаха челюстта и фотографираха зъбите и протезите.

И все пак тя не беше подготвена за крайния резултат.

Беше два часът сутринта, когато най-после Балуетт се обади. Марла беше заспала на дивана с глава, положена в скута на Ал. Размърда се неспокойно при звъна на телефона. Бяха станали преди шест часа предния ден и дори Жиро започваше да задрямва.

— Жиро — отговори той тихо, за да не я събуди.

— Окей, подготви се за онова, което ще чуеш — каза мрачно Балуърт. — Тялото не е на Лори Мартин.

— И как така сме сигурни в това, без да сме сравнили кръвта и ДНК-то?

— Защото, приятелю мой, този труп е на мъж. На мъж от бялата раса, на възраст около четирийсет години.

Ал подсвирна, разочарован, а Марла изведнъж се разсъни напълно. Като куче домашен любимец, което отговаря на подсвирването на господаря си, помисли си тя, будна на секундата.

— Какво става? — запита, когато Ал остави слушалката.

Ал ѝ каза. Тя го гледаше с недоумение, с празен поглед.

— И какво ще стане сега?

— Предполагам, че ще трябва просто да следим развитието на нещата. Междувременно, те ще проверят ДНК-то на мъртвеца, косата му, кръвната му група, семенната течност, кожата, отпечатъците — за да се опитат да идентифицират трупа. Ще проверят в регистрите, където са записани имената на всички, обявени за изчезнали. — Той смръщи нетърпеливо вежди. — Това ще отнеме време. И, междувременно, ние не сме напреднали ни най-малко.

— Кръвта на Лори/Бони е все още на онзи танкер, който пътува за Хавай — напомни тя с надеждата да помогне.

Ал беше временно забравил за това и сега се усмихна, повдигна едната си вежда по онзи начин, който тя обожаваше, и не отделяше поглед от нейния.

— Права си, Марла Квищович, помощник частен детектив — съгласи се той и я целуна. — Разполагаме също и с факта, че Бони Виктър е заминала веднага след погребението на съпруга си. А следващото място, където е забелязан „Буикът“, е Фалкон сити, Тексас.

— Където ще отидеш, нали — каза тя примирено. — Трябваше да се досетя.

ГЛАВА 23

Дълбоката тишина на нощта обгърна малката къща на Вики Малърд. Тя напрегна слух, заслуша се. Дори обичайният и обикновено дразнещ шум от движението по магистралата би бил добре дошъл. Но тази вечер той беше само далечен шепот. Предградието Долината на Сан Фернандо спеше. Спяха всички, освен нея.

Тя включи телевизора. Не защото предаваха нещо специално, което искаше да гледа. Напоследък дори не можеше да се концентрира върху предаванията, защото умът ѝ беше непрекъснато с нейните проблеми, които съвсем не бяха малки. Но работещият телевизор ѝ осигуряваше шум, фон вкъщи. Не можеше да понася тишината. Не можеше да понесе още една самотна нощ.

Взе още един душ, третият за тази вечер, облече си чиста тениска, фланелени боксерки и се наметна с хавлиения халат с розовите сърчица на него, който Стив ѝ беше купил за последния ден на Свети Валентин. Като се сети за съпруга си, стегна възела малко по-здраво, отколкото беше необходимо.

Откакто беше получила съдебното решение за ограничение на достъпа до къщата ѝ, папараците бяха принудени да стоят на разстояние. Сега поне съседите бяха спрели да се оплакват. Момичетата бяха все още при сестра ѝ. Справяха се добре, беше им весело с братовчедите им и ходеха на училище. Но бяха вече сърцераздирателно различни деца, сломени и тихи, без никаква веселост в лицата и гласчетата. Веднага след часовете се връщаха вкъщи, не смееха никъде да излязат. Вики ги виждаше всеки ден, разбира се, но, господи, колко много ѝ липсваха. Липсваше ѝ да ги гледа вечер, завити в леглата в стаите им в другия край на коридора, липсваха ѝ техните кавги, липсваха ѝ думите на Тейлър: „Какво въобще има за ядене в тази къща?“, липсваха ѝ оплакванията на Мели от играчките, които имаше, липсваше ѝ всичко, свързано с тях...

Новият адвокат на Стив, Бен Листър, беше упорит и издръжлив. Такъв беше и Жиро. Но лично тя предпочиташе да си има работа с

мисис Марла Квищович. Все още нямаше голямо доверие на Жиро. Не знаеше много за мъжете като него. Марла беше тази, която държеше връзка с нея и я информираше за всичко, включително какви са мненията и настроенията в отделението на полицията. Тя ѝ каза, че Листър няма да позволява повече на Стив да говори с ченгетата. „Ако разполагаха с някакви конкретни доказателства срещу Стив, беше ѝ казала Марла, досега да бяха го арестували“. И Вики предполагаше, че още няма такива. Искаше ѝ се да може да бъде толкова уверена, колкото беше Марла.

Господи, колко самотна беше! Слезе на долния етаж, включи осветлението над кухненския плот и огледа красивата си кухня. Бяха купили къщата именно заради кухнята, към която имаше и трапезария. Вики се беше влюбила в голямата камина и в плъзгащите се врати, които гледаха към басейна и барбекюто край него, в бледожълтите дървени кабинки за преобличане и тъмносините мраморни плочки. Беше си помислила, че мястото напомня за Средиземно море, за вечно синьо небе и слънчева светлина, за вечно щастие. Което, помисли си тя тъжно сега, можеше само да ѝ напомня за някогашното щастие.

Отвори хладилника. Затвори го отново. Отвори вратичките на няколко шкафа, почисти няколко лавици. А през цялото време умът ѝ работеше, тревожеше се за Стив. Дали го беше направил? Или не? Господи, не можеше да понася тази неизвестност, не можеше да приеме мълчанието на Стив Той не ѝ се обади повече, но тя знаеше, че е още в Ероухед, защото така ѝ беше казала Марла. Не можеше да понася празната къща, празния си вече живот. Трябваше да говори с някого... С когото и да е...

Грабна слушалката и набра номера на Марла. „О, моля те, нека си е вкъщи, господи, моля те, моля те...“ — молеше се тя, а телефонът звънеше и звънеше безкрайно, както ѝ се струваше.

— Жиро, какво правиш толкова до късно във Фалкон сити? — отговори най-после Марла.

— Марла, Вики Малърд е.

Изненадана, Марла погледна часовника си. Беше късно, дванайсет и петнайсет. Тя тъкмо се готвеше да загаси осветлението в жилището си.

— Какво има, Вики?

— Марла, не издържам повече, не мога да понасям самотата, неизвестността...

Марла долови познатите истерични нотки в гласа на Вики. Гласът ѝ звучеше така всеки път, когато разговаряха.

— Имам нужда да говоря, Марла... Знам, че е късно, но мислиш ли, че можеш да наминеш към дома... Има неща, които просто трябва да ти кажа, за Стив...

— Сложи кафето, Вики. Идвам.

„Значи ето какъв е животът на частния детектив“, помисли си Марла и бързо навлече чифт дънки, черен памучен пуловер, маратонки. Среднощни срещи, тайни, обсъждани до зазоряване... Вики сигурно има да ѝ казва нещо ново.

На излизане, тя взе бутилка вино от кухнята. Можеше да се окаже по-добра идея от кафето... да отпусне малко напрегнатата Вики.

Изведнъж огладняла, Вики си направи сандвич с пушена съомга и сирене крема и сложи кафето на котлона. Телевизорът беше пуснат и тя започна да превключва каналите, за да намери някъде новини. Новините бяха единственото, което гледаше напоследък. Наостри слух. Това вратата ли беше? Можеше ли Марла вече да е тук? Изключи говора на телевизора, обърна се и се заслуша. Ето го отново.

— Марла? — извика тя. Тишината беше различна сега, толкова напрегната, че се усещаше като нещо осезаемо във въздуха. Сърцето ѝ биеше тежко, а устата ѝ изведнъж пресъхна. Изпаднала в паника, тя протегна ръка към телефона.

Съскането дойде иззад гърба, прилично на съскането на дива котка, после силни ръце стиснаха гърлото ѝ... Искеше да вика, да крещи, да вика силно, отчаяно... Ръка в ръкавица запуши устата ѝ. По гърба ѝ полазиха тръпки, тя се бореше за въздух, струваше ѝ се, че мозъкът ѝ ще се пръсне... Вече се задушаваше, езикът увисна от зиналата ѝ уста, усещаше вкуса на собствената си кръв... Това не може да се случва с мен, не може... Тези ръце изцеждат живота от тялото ми... губя битката... О, господи, помогни ми...

Изведнъж в съзнанието ѝ изпъкна образът на Тейлър, а и на Мели също, толкова ясни, като че ли те бяха тук. Трябваше да се бори, трябваше отново да види момичетата си... С подновени сили, тя

започна диво да ритна, заби лакти в стомаха му, почувства как хватката отпуска гърлото ѝ. Отново ритна назад... и чу съскане, като че ли изпуснаха въздух от балон. Пое си въздух и се завъртя към нападателя си...

И, о, господи, сега той имаше нож... в очите, които се виждаха през прорезите на маската, светеше ярост, лудост, погледът им изгаряше... Той съскаше от усилието да си поема дъх... ръцете му отново се вдигнаха... и отново... и отново...

Сякаш някъде отдалеч, тя чу собственото си скимтене. Това беше последното, което достигна до съзнанието ѝ.

Марла паркира колата в късата алея пред къщата на семейство Малърд. Огледа нагоре и надолу тихата и спокойна улица. Две коли бяха паркирани на шосето и като добър частен детектив, тя отбеляза наум подробностите: черен „Експлорър“ и синя „Акура“. В повечето къщи лампите бяха загасени и тя с усмивка си представи дечицата, легнали в леглата, защото щяха да стават рано за училище. После се замисли за домакините, които шетаха вкъщи, и за бавачките, викани понякога на помощ. О, радостите в началото на семейния живот, когато работата няма край.

В задната част на къщата на Малърдови светеше лампа. Светлината се процеждаше измежду спуснатите завеси. Тя изкачи входните стъпала и натисна звънеца. Не получи отговор. Звънна отново и се опита да надникне през прозореца. Вики я чакаше, така че, къде ли би могла да бъде?

Опита вратата. Беше заключена. Ядосана, тя отвори страничната вратичка и отиде до задната част на къщата. Светлината идваше откъм кухнята. Натисна звънеца на задната врата и отново не получи отговор. Смръщи ядосано вежди. Това беше доста странно. Може би Вики беше отишла до банята, може би говореше по телефона... може би със Стив. Надникна през страничното прозорче, но нищо не видя.

За нейна изненада, задната врата беше отворена. Тя надникна в тъмния коридор.

— Вики! — извика високо. — Аз съм, Марла.

Не можеше да каже поради каква причина вървеше на пръсти, освен че къщата беше толкова странно притихнала, че космите по

врата ѝ настръгнаха. Зарадва се, когато стигна до слабо осветената кухня.

— Вики? — извика отново, този път колебливо, и остави бутилката вино на плота.

И тогава видя сандвича на земята — и нещо друго — захвърлена парцалена кукла с разперени ръце. Само че това не беше кукла. Беше Вики, която лежеше в огромна локва червена... Кръв течеше от врата ѝ, от гърдите, от ръцете ѝ...

Писькът дойде някъде дълбоко отвътре. Марла дори не знаеше, че може да издаде такъв звук, че може да изпитва такова чувство — страх, мъка, ужас...

Дали наистина чу как някой леко си поема дъх, или беше чист инстинкт онова, което я накара рязко и бързо да се извърне. И да попадне право в ръцете на маскираната фигура, която стоеше зад нея — висок и слаб мъж...

Страхът и паниката бяха горещи, не студени, както винаги си ги беше представяла. Пълзяха нагоре по гръбнака и на горещи вълни. Тя отново изпищя и той запуши устата ѝ с едната си ръка, като с другата в същото време издърпа главата ѝ назад. Зъбите ѝ се забиха в долната ѝ устна и тя усети вкуса на собствената си кръв... Тогава той отново я удари, главата ѝ се залюля още веднъж...

Адреналинът запълзя във вените ѝ, сърцето ѝ лудо заби и тя направо подскочи, полудяла от ярост. Дясната му ръка се вдигна и тя успя да зърне изцапания с кръв нож... Същият нож, с който той беше убил Вики.

Яростта я заслепи и тя вече не знаеше какво прави. Знаеше само, че или той, или тя, а тя още не беше готова да умре. Заби яростно коляното си в слабините му, избягна слабия удар, който нанесе, падайки, с ножа, изпищя, този път от гняв, и заби пръсти в очите му. Чу го как стене от болка... И извика от радост, защото знаеше, че Жиро очаква точно това от нея и ще се зарадва, че се е справила.

Изскубна се от него и се стрелна покрай плота. Той беше по петите ѝ. Тя се качи върху плота и тъкмо щеше да скочи от другата страна, той успя да хване задния край на блузона ѝ. Тя увисна, задушена от собствения си блузон. И тогава почувства ножът да се плъзга по ръката ѝ и топла кръв потече надолу. О, господи, тя мразеше

кръвта, мразеше дори вида на кръвта, мирисът ѝ на желязо... Повдигна ѝ се. Щеше да припадне.

Замаяна, повдигна глава. И погледна право в очите на нападателя си — тъмни въглени, горящи от омраза. Знаеше, че вижда пред себе си злото.

Полудяла от болка и страх, тя някак си успя да измъкне блузона през главата си и падна, полугола, на пода от другата страна на кухненския плот. Той беше бърз, подвижен и гъвкав. Преди още тя да успее да се изправи на крака, той я възседна... Тя отново заби пръстите си в очите му и ги завъртя. И отново го чу да скимти от болка. Той грабна бутилката вино от плота. Тя я видя да се спуска над нея като в забавен кадър... после все по-бързо и по-бързо...

ГЛАВА 24

Във Фалкон сити, близо до Ларедо, Тексас, въздухът беше толкова горещ и сух, че можеше да предизвика жажда дори у мъртвец. Той трептеше в пладнешката горещина и изглеждаше като сцена от уестърн, когато Жиро, в джип „Ренглър“ този път — те минаваха за най-спортния тип превозни средства в Сан Антонио, откъдето го беше взел под наем — се движеше бързо по магистралата, която минаваше точно през средата на града и излизаше в другия му край. Градът остана зад него още преди той да е осъзнал, че е бил там. Погледна назад през рамо, видя една-единствена самотна палма и синия блясък на вода. А може би беше просто мираж. От традиционния тип миражи, които човек вижда в пустинята.

Огледа магистралата. Нищо. Завъртя джипа обратно и, този път по-бавно, се върна към града.

От двете страни на главната улица във Фалкон сити имаше витрини, както е обикновено във всички градове. В единия си край тя започваше със супермаркет и завършваше в другия с аптека. А между тях се намираха „Бликс Хардуер“, железарски магазин; „Тойсн моор“, където, освен играчки, имаше и други джунджурии; китайският ресторант на Кинг Хо, откъдето човек можеше да вземе храна и за къщи; „А Бургер Бой“, където предлагаха най-хубавите бургери в града; шивашкото предприятие с магазин към него на Лусил; „Коркис Чили Парлър“, където предлагаха къри и други лютивии ястия, и въобще все такива неща. Плюс офиса и помещенията на един търговец на автомобили, „Марстънс Аутос“. Докато минаваше край него, Жиро го огледа добре. Чудеше се дали Бони не е заменила „Буика“ с друга кола точно тук. Но първо трябваше да говори с жената, която сега беше собственичка на колата.

Мис Гуинет Арден живееше в малка къща в стил ранчо, изградена от кафяви дъски, над която се издигаше огромен евкалипт. На едно място кората му се беше обелила и се виждаха паяци черни вдовици, които пълзяха бързо нагоре Жиро се изкачи на разнебитената

веранда пред входната врата и натисна звънеца, а в същото време се питаше дали мис Арден знае за паяците. Не познаваше нито една жена, която да обича паяци, а точно черните вдовици не бяха от вида, който би бил приет с радост, в което и да е домакинство.

Избърса с длан потта, която се стичаше по тила му. Едва сега разбра защо всички каубои носят шалчета. Те не бяха само тяхна запазена марка, а явно пречеха на потта да се стича по гърба под ризите им. През пращното стъкло можеше да види само отворена врата, зееща в празна стена на около четири фута разстояние, а това означаваше, че антрето е най-малкото, което досега беше виждал. Старомодна рисунка, издържана в червеникавокафяви тонове, на Исус с венец от тръни на главата и кървящо сърце — особено яркочервено — висеше на стената, за да поздрави с добре дошли посетителите на мис Арден. Тя със сигурност показваше какво можете да очаквате от стопанката на къщата, помисли си Жиро и отново натисна звънеца.

— Ало? — Той отвори входната врата и пъкна главата си вътре. До ноздрите му достигна миризма на мухъл и тамян, която го накара да кихне. Малко черно котенце притича бързо покрай него и излезе навън.

— Веднага се върни! — изкомандва дълбок женски глас. — Ако това си отново ти, Джаксън Милър, можеш да оставиш зеленчуците на плота в кухнята и да кажеш на майка си, че довечера ще се видим с нея в залата за бинго.

Въпреки че не беше Джаксън Милър, Жиро пристъпи вътре. Вляво на малкото антре беше кухнята. Мивката беше пълна с мръсни чинии, всички повърхности бяха затрупани с празни кесии и картонени кутии, кутийки от кока-кола, консервни кутии и други, а по пода бяха пръснати няколко купички, от които явно се хранеше котето. Имаше още дървена кутия, застлана с вълна, в която котето спеше, но тя отчаяно се нуждаеше от почистване. А линолеумът, който покриваше пода, сигурно не беше подменян от десетилетия, защото цветът му беше станал неопределено кафяв.

Вдясно беше всекидневната стая. Мис Арден се беше разположила на много стар диван, тапициран със зелено кадифе, пред телевизора, пуснат високо. Май предаваха поредния епизод от сериала „Дните на нашия живот“, защото тя дори не се обърна да види дали Джаксън Милър е оставил зеленчуците в кухнята. Камо ли да провери

кой, по дяволите, е застанал в антрето ѝ. Друга, още по-голяма, картина, изобразяваща Исус, висеше над тухлената камина, а половин дузина свещи горяха пред молитвен стол, поставен пред импровизирано светилище на Мадоната. Миризмата на тамян и котки беше зашеметяваща, но Жиро предположи, че човек свиква дори с това след известно време. Виждаше само тила на мис Арден.

— Извинете, мадам, мис Арден — каза той високо, за да надвика телевизора. — Искам да говоря с вас за нещо.

— Какво? — Погледът ѝ не се отдели от екрана и той влезе още по-навътре в стаята. Заобиколи дивана и застана пред нея, за да го види най-после.

— Извинете ме, мис Арден, дошъл съм заради колата ви.

Тя беше невероятно дебела, облечена в синьо-оранжево кимоно. Явно си беше боядисвала косата сама вкъщи, защото цветът ѝ беше направо гарвановочерен. Носеше синя панделка в косата си, пухкави сини пантофи на дебелиите си крака, а на непропорционално малкия ѝ нос бяха закрепени бледосини пластмасови очила. Устата ѝ, прилична на розова пъпка, беше боядисана с оранжево червило, за да допълни външния ѝ вид, макар че, помисли си Жиро, с нейния вкус червилото можеше да е и синьо.

— Изчакайте минутка. — Тя махна раздразнено с малката си ръка с пръсти, прилични на банани. — Не виждате ли, че съм заета?

Ал зачака, като се опитваше да не диша много дълбоко. Миризмата от кофата за боклук, котешкото сандъче и тамяна и прибавящата се към тях горещина можеха да задушат дори най-силния човек. Минаха пет минути и тръгнаха финалните надписи на филма.

Гуинет Арден се поизправи на дивана и го погледна през рамо.

— Кой сте вие и какво искате? — запита остро тя, а очите ѝ любопитно го изгледаха от горе до долу иззад стъклата на очилата.

Ал не можеше да я обвини, че му говори остро. Все пак той ѝ беше напълно непознат, а стоеше в средата на всекидневната ѝ стая. Хрумна му, че тъй като е в зоната на каубоите, тя може би има и пушка до дивана. Побърза да обясни:

— Съжалявам за безпокойството, мадам, но искам да говоря с вас за колата ви — „Буик Регал“, 1980.

— Знам какъв е автомобилът ми. Пък и защо въобще питате?

— Опитваме се да намерим предишния му собственик, мис Арден. Можете ли да ми кажете от кого го купихте?

— От кого? Нямаше такъв. Купих го от „Хармънс“ търговците на коли, преди около шест или седем години. — Тя вече претърсваше каналите, за да намери следващото си любимо предаване, но Жиро умееше да бъде търпелив. Тя все пак не беше длъжна да отговаря на въпросите му, ако не искаше.

— Търговците, които се намират на главната улица? Мислех, че на табелата пише „Марстънс“.

Малките ѝ очички го фиксираха секунда преди тя пак да обърне глава към телевизора.

— Не сте отгук, нали?

— Не, мадам, не съм...

— Защото, ако бяхте, щяхте да знаете, че Хармънс поеха бизнеса преди няколко години.

„По дяволите“, помисли си Жиро. Това проваляше всичко — сега нямаше как да се проверят документите и записките на предишния търговец. А и мис Арден очевидно нямаше какво повече да каже. Вниманието ѝ вече беше приковано от поредния епизод на „Главна болница“. Той ѝ благодари и се сбогува, но се съмняваше, че тя го е чула.

Навън той си пое няколко пъти дълбоко дъх и изтръска праха от дрехите си. Чувстваше се така, сякаш миризмата на къщата беше прилепнала за него. Отново забеляза паяците черни вдовици. Този път бяха четири-пет на брой и не помръднаха, докато той минаваше край тях. Кожата му настръхна, той почти осезаемо усещаше как го гледат очичките на отровните насекоми.

„И сега — какво?“ С тази мисъл той се качи в джипа и бавно подкара из града. Беше стигнал до задънена улица. Нямаше полет навън от Сан Антонио чак до утре, а той беше изложен на горещината от 110° по Фаренхайт, без да се вижда никакъв бар наоколо. Скоро ще започне да му се привижда бутилка „Самюъл Адамс“ с капчици вода, стичащи се по леденостудените ѝ стени. А междувременно май щеше да му се наложи да мине с чаша пепси-кола от машината на гара Шеврон.

Изпи я и купи още една. От магазинчето си купи пакетче чипс. Обяд в тексаски стил, помисли си мрачно и ги изяде в горещия джип,

чудейки се каква да бъде следващата му стъпка. Трябваше да вземе душ и да поспи малко, така мозъкът му може би щеше да се отърси от горещината и отново да заработи нормално.

Разбира се, мотелът се казваше „Синята птица“ и, разбира се, той много приличаше на къщата в стил ранчо на мис Арден, само че беше по-голям и миришеше на дезинфектанти и застоял въздух, вместо на котки. На рецепцията имаше електронен зумер, който не спираше да бръмчи, а звукът на телевизора беше нормално висок. Предаваха конни надбягвания. Той с интерес погледа минута-две, преди една кафява кобила да излезе напред и да се втурне стремглаво към финала.

— Добре бяга тази кобила — каза той одобрително.

— Да, тя е собственост на местно семейство, Хармънс. Не е красива, но наистина бяга бързо. Аз самият зложих няколко долара на нея. Може да ѝ се има доверие, че ще победи с три дължини преднина, но не повече все пак. Благодаря за бакшиша.

Жиро плати исканите трийсет и пет долара и взе ключа за стая номер шест.

— Ще запомня името ѝ, в случай че я видя някога на хиподрума Дел Мар. — Той всъщност не си падаше по залаганията на конни състезания, но обичаше да гледа как конете препускат, изпотени от усилието. За него конните надбягвания бяха красота, а не машина за правене на пари. Макар че това беше хубаво допълнение.

Един ден, като забогатее, ще си купи два коня просто заради радостта да ги има. При тази мисъл се усмихна щастливо и отвори вратата към стая номер шест. Май имаше вероятност да притежава два състезателни коня толкова, колкото и да стане собственик на един от онези лъскави малки частни реактивни самолети, за които Марла копнееше с цялата си душа. Но тя беше права. Детектив, който притежава частен самолет, ще бъде нещо не на място в тази стая с износения кафяв килим, станал черен на места, с нощното шкафче, изработено от пластмаса, но имитираща дърво, с разнебитен гардероб, със завивките с щамповани фигури, имитиращи пачуърк, и с мивка, цялата в петна от гасени в нея цигари. Поне душът, въпреки че решетката му беше ръждясала, осигуряваше колкото искаш студена вода. Стоя под него десет минути, подсуши се с хавлията, изтъняла от дългогодишна употреба, и се почувства отново човек.

Отметна завивките и видя, че, слава богу, чаршафите бяха чисти. Легна гол, без да се завива, и се замисли. Хармън. Това име изникваше вече два пъти. Преди бил търговец на коли, а сега е собственик на състезателни коне. Трябва да е понатрупал малко пари, за да смени така бизнеса.

Отвори чекмеджето на нощното шкафче и извади телефонния указател. Х... Х... Х... Харли, Харолд, Харпър... нито един Хармън. По дяволите.

Излегна се отново с ръце под главата и смръщи вежди. „Буикът“ беше тук. Бони сигурно също е била тук по някое време. Проклетият отговор беше тук... някъде.

Седна и отново прелисти указателя под буквата „Х“, за да провери дали не е пропуснал името... но не. Замисли се за Бони Виктър/Лори Мартин. Провери и за двете имена в указателя. Нямаше Бони Виктър, но имаше Л. Мартин. На номер 122 на „Линдън Драйв“.

Беше се вече облякъл и излязъл през вратата, преди още вие да сте успели да преброите до десет, и питаше човека зад рецепцията как да стигне до „Линдън Драйв“.

Номер 122 беше традиционна къща: с бели застъпващи се дъски, които обшиваха стените, с отдавна непрекопавана, станала на буци полянка отпред, тревата, на която беше изгоряла от слънцето, с дърво, извисяващо се над покрива и предна веранда с люлеещ се стол на нея. Въобще, от онези къщи, които вървят заедно с допотопните хладилни шкафове в тях. Една жена седеше в люлеещия се стол и вдигна поглед, когато Жиро спря колата пред полянката на къщата ѝ.

Беше прехвърлила петдесет години, но беше спретнато облечена в памучна рокля на червени и бели точки, късата ѝ сива, приятно чуплива коса беше прибрана зад ушите ѝ. На врата ѝ имаше перлена огърлица, а на ушите — малки перлени обеци. Носеше също и малка златна халка с малък, но първокачествен диамант. Изглеждаше точно такава, каквато беше — приятна и мила дама.

— Съжалявам за безпокойството, мадам — извика Жиро веднага след като излезе от колата, — но може ли да разговарям с вас?

Тя въздъхна и поклати глава.

— Не, млади човече, ако продавате нещо, аз просто не искам да купувам каквото и да било. Не мога да си го позволя.

Той се засмя, тя — също.

— Е, мадам, това се казва хубав и искрен отговор — каза той, — но всъщност аз искам да разговарям с вас за една изчезнала жена. Нает съм от семейството ѝ да я намеря. Знаем, че е прекарала известно време тук. Имам снимка. Питам се дали вие няма да я познаете.

— Защо аз?

Тя определено не е глупава, помисли си той.

— Ами, нещата стоят така, мадам... Вашето име беше намерено сред нещата ѝ, останали в апартамента. Проверяваме при всеки, когото тя е познавала.

Тя кимна и протегна ръка.

— Дайте да видя снимката.

Той ѝ подаде снимката, която Марла беше взела от Джон Макайвър, и зачака търпеливо на верандата тя да намери очилата си.

— Ами да, наистина си я спомням! — възкликна тя. — Това е Бони Хармън. Макар че едва успях да я позная. Виждате ли, по онова време тя беше червенокоса. Но да, спомням си, че тогава също имаше това хубавичко малко кученце. Клайд, мисля, че така се казваше. Винаги му слагаше червена панделка и отдалеч се виждаше колко силно го обожаваше.

Бинго, помисли си Жиро, като си спомни какво беше постигнал при мис Арден.

— Как казахте, че се казвала тогава, мисис Мартин?

— Името ѝ беше Бони Хармън. Е, поне по-късно. Когато я срещнах за първи път, тя беше Бони Някоя-си-друга, макар да съм проклета, ако мога да си спомня тогавашната ѝ фамилия. Както и да е, много съжалявам, че е изчезнала, макар че, трябва да призная, не съм изненадана — добави тя замислено.

— Как се запознахте с Бони, мисис Мартин?

— О, господи, забравих добрите си маниери. — Тя му направи знак да седне. — Моля, седнете, мистър...

— Жиро. Ал Жиро. Благодаря.

Той седна на по разнебитения стол срещу нея.

— Има изстудени напитки в хладилния шкаф, ако искате — добави гостоприемно тя. — Пепси-кола, цитронада, какво искате?

— Благодаря, мадам, наистина ще изпия едно пепси. Толкова е горещо тук.

Тя се засмя. Смехът ѝ беше нежен и подхождаше на деликатната ѝ костна структура.

— Щом сега ви е горещо, мистър Жиро, как ли ще се чувствате, ако сте тук, когато задухат горещите ветрове? Температурата се вдига с още двайсет градуса. Човек може да си приготви закуската върху капака на колата. Сега дори е приятно, температурите са средни.

Той се засмя заедно с нея, после повторно я запита как се е запознала с Бони.

— Влязох да обядвам в заведението до бензиностанцията близо до Ламънд, няколко мили по-нататък по магистралата, която води на запад. Все още си е там — добави тя. — И, да ви кажа, там правят най-хубавия пай с праскови в тази държава, както и много хубави пилешки пържоли. Все още редовно си похапвам там. Както и да е, в онзи ден също обядвах там. Посетих тоалетната, преди да си тръгна. Десет минути след това бях преполовила пътя до Фалкон сити, когато си спомних, че забравих дамската си чанта в тоалетната. Така че, разбира се, веднага се върнах с надеждата да я намеря. Човек никога не знае, макар че мястото е оживено, а по онова време там наистина имаше много хора... Както и да е, когато влязох, млада жена тъкмо подаваше чантата ми на сервитьорката. „Благодари ви, млада госпожо“, казах аз и наистина ѝ бях благодарна. Току-що бях ходила до банката и имах около седемдесет долара. Кредитната ми карта също беше вътре, както и шофьорската ми книжка. „Така трябва да постъпват всички християни“, отговори ми тя. И знаете ли какво, мистър Жиро? Тези простички думи стоплиха сърцето ми. В наше време човек не може да види много добри дела. Разговорихме се и тя ме попита дали знам къде може да продаде колата си. Стар „Буик“ който беше паркирала отпред. Дадох ѝ името на местния търговец на коли, при когото аз самата ходех за услуги, и дори отидох с нея, за да ѝ помогна да получи по-добра цена. После тя ме помоли да я откарам до някой мотел. Следващият ѝ въпрос беше къде е най-близката баптистка църква. Аз самата принадлежа към епископалната църква, но това не означава, че съм против другите. Първо я откарах до църквата. Тя се представи на пастора, каза, че ще остане известно време в града, и помоли да я приеме в паството си. Беше добро момиче, веднага се виждаше. Малко старомодна, добре възпитана, такива вече няма. Червената ѝ коса беше прибрана на тила, по лицето ѝ нямаше грим, дори червило. Не

изглеждаше като лоша жена. После я закарах до най-близкия мотел и й казах да ми се обади, ако има нужда от помощ. Но се виждаше, че е от независимите жени, които могат да се справят с всичко. Пожелал й късмет и си заминах.

Можете да се обзаложите, че бях изненадана, когато след няколко месеца прочетох, че се е омъжила за стария Хармън, който беше на деветдесет, макар да беше богат. Неговото семейство не прие женитбата. Стана доста голям скандал. А когато Хармън загина след два месеца при пожар — мисля, тя каза, че пушел в леглото — хората приказваха наистина много.

— И тя наследи парите на Хармън?

— Е, това вече не знам. Тя трябва да е заминала много скоро след това, защото повече не я видях.

— Да... — Ал кимна замислено.

— Сега сигурно разбирате, че се изненадах, когато ми показахте снимката на Бони. Сега тя е руса, но все пак съм сигурна, че е Бони.

Жиро взе снимката, благодари на мисис Мартин, че му е отделила от времето си и му е помогнала много. И накрая запита къде би могъл да намери семейството на Хармън.

— О, след пожара синът му се премести със семейството си. Продадоха бизнеса на Марстън, продадоха и къщата си, както и собствеността на стареца и отидоха да живеят в Сан Антонио. Мисля, че сега той има два сервиза за коли и е собственик на състезателни коне. — Тя поклати глава. — Старият Хармън сигурно се е обърнал в гроба. Той не пропускаше нито една неделя в църквата и беше против комара, пиенето и въобще против всички пороци.

— С изключение на пушенето — каза Жиро.

Тя вдигна изненадано вежди.

— Да, освен пушенето — съгласи се с него.

ГЛАВА 25

Сан Антонио, с население почти един милион и прекрасната гледка, която Аламо представлява, е приятен град, испански по душа, със сенчести площи и плавателни канали. Бо Хармън живееше в покрайнините в голямо почти колкото палат имение в колониален стил, за което Жиро мислеше, че приликата с Тара не е просто случайна и повърхностна. Докато шофираше по широката чакълеста алея в наетия джип, той мислеше, че Бони май не е взела много от парите на стария. Жилището ѝ беше приятно и колата — скъпа, но пък Бо живееше като крал.

Спря джипа под сянката на огромен дъб, който все още си стоеше в огромната дървена щайга, в която първоначално е бил донесен — вероятно от някоя истинска плантация, където си е расъл повече от половин век. Поне Ал така предположи. Всъщност цялото имение на Бо имаше още онзи недоизкусурен външен вид, който подсказваше, че е още ново. Още се виждаха линиите между отделните чимове трева, образуващи моравата. А боята по къщата, както се казва, още не беше изсъхнала.

Широките входни стъпала бяха мраморни. Той ги изкачи и натисна звънеца. Някъде отвътре се чуваше „Жълтата роза на Тексас“ изпълнявана на пиано. Докато чакаше под портата, над която имаше двуетажна колонада, той се обзаложи сам със себе си за външния вид на Бо Хармън. Като Дж. Р. Юинг? Като Линдън Джонсън? Или като Бари Голдуотър? Или пък като Джон Уейн, който си играе на един от тримата?

Погледна внимателно и с нескрит интерес, когато вратата се отвори, но видя мъж с посребрена коса в бяло сако и сиви панталони на райета.

— Сър? — каза мъжът с подчертан британски акцент, изгледа обичайното за Жиро облекло и повдигна подозрително едната си вежда.

Иконом! Жиро беше наистина впечатлен. До този ден не знаеше, че търговците на коли печелят чак толкова много пари.

— Ал Жиро. Търся мистър Хармън — каза той. — Той ме очаква.

Като предпазна мярка беше телефонираше предварително на Хармън от Фалкон сити. Не искаше да го изгонят от чиито и да било мраморни стъпала, а знаеше, че магическата дума, която ще му осигури достъп вътре, беше „Бони Хармън“. Бо беше подскочил като застрелян заек, можеше да го усети дори по телефона — по ахването и последвалата дълга тишина. Не беше задал никакви въпроси, само го беше поканил в къщата си в два следобед.

— Влезте, моля, сър. — Икономът го гледаше така, като че ли му се искаше гостът да има сако или шапка или поне шалче, което да поеме. Както, без съмнение, е било във вековните замъци в Англия, където е работил преди. Ал се зарадва, че си беше направил труда да си облече чиста тениска.

Вътре беше като в хладилник и Ал почти можеше да усети как капчиците пот по кожата му замръзват. Още два градуса надолу и човек можеше да окачи месо в антрето.

— Изчакайте тук, сър, ще предам на мистър Хармън, че сте дошли.

Икономът се отдалечи по коридора, чийто под също беше мраморен, а Ал се огледа наоколо. Огромен кристален полилей светеше ярко над главата му, макар да беше още ранен следобед. Той изгаряше достатъчно ватове, Ал беше сигурен в това, за да освети целия Фалкон сити. Двойно стълбище, застлано с бежова пътека, дълга поне няколко акра, завършваше в горния си край със златни лебеди. Горно се виждаше още един такъв коридор като този долу. Няколко дебели двойни врати, високи поне дванайсет фута, водеха към помпозно и скъпо обзаведени стаи, декорирани в розово и бледожълто, или пък в прасковен и зелен цвят. А тази точно срещу антрето беше, изненадващо, цялата бяла. Всичките бяха обзаведени в стил Луи-едикой-си и пълни със златни украшения.

Той подсвирна и се опита да изчисли на каква сума може да възлиза всичко тук. Повече, отколкото може да се спечели дори с два салона и сервиза за коли, беше сигурен в това. Или стария Хармън беше наследил фамилното богатство и го беше оставил на свой ред на

сина си, или Бо се беше сдобил с него чрез брака си. Обзаложи се на второто.

— Кой сте вие?

Ал вдигна глава и срещна погледа на висока, стройна брюнетка, застанала близо до края на извиващото се стълбище. Цветът на роклята ѝ подходдаше почти идеално на бежовия килим и той вече не се съмняваше кой се е разпоредил за декора. Вкусът на мисис Хармън беше дал отпечатък както на нейния външен вид, така и на този на къщата.

Тя беше много близо до шейсетте, предположи той. Беше се подложила обаче на пластична хирургия от носа до бедрата. Нямаше нито една бръчица по лицето ѝ, нито една гънчица по роклята ѝ, нито дори едно косъмче там, където не трябва. Безупречно. Беше толкова чиста, колкото е една операционна, студена като хладилна камера и толкова лишена от сексапил, колкото е кукла от китайски порцелан. За секунда той се замисли дали е възможно да е имало връзка между Бо Хармън и Бони, но не — тя се беше омъжила за баща му.

Тя заслиза бавно и внимателно по стълбите, защото беше обува във високи сандали с тънки каишки, напълно в тон с роклята ѝ.

— Кой сте вие? — запита отново, смръщила леко вежди от раздразнение. Май не беше свикнала да вижда мъже като него, в тениски, избелели дънки и износени ботуши, в елегантното си антре.

— Извинете ме, мадам, мисис Хармън. Казвам се Жиро. Имам уговорена среща с вашия съпруг.

Тя се приближи до него и той долови аромата на парфюма ѝ. Знаеше обаче, че под внимателно поддържаната си фасада, тя е лишена напълно от женската миризма, която би могла да съблазни мъжа. Стерилна като хирургически скалпел, помисли си той.

— И за какво желаете да разговаряте със съпруга ми? — Стоеше на разстояние от него, като че ли се страхуваше от зараза. И го гледаше, без да премигва, със студените си сини очи.

— Хм... Въпросът е личен, мадам. Става въпрос за баща му — добави той, защото видя от бързото смръщване на веждите, че не би приела първото му изречение за отговор.

— Но старият Хармън е мъртъв вече от пет години — отговори остро тя. — И е много добре, че се отървахме от него. — И като каза

това, тя мина величествено покрай Жиро, влезе в бялата стая и внимателно затвори вратата след себе си.

„За да не вижда неприятната гледка, която представлявам“, помисли си Жиро. Е, поне не беше затръшна вратата, а в това проличаваше железният ѝ самоконтрол. Тази жена беше истински айсберг. Готов беше да се обзаложи, че тя поддържа климатичната инсталация на тази близо нулева температура.

— Оттук, моля, мистър Жиро. — Икономът се беше върнал и Жиро тръгна след него, като нарочно влачеше краката си по мраморния под.

Бо Хармън седеше зад грандиозното си бюро. Жиро беше сигурен, че само Наполеон може би е притежавал бюро с такива размери. Освен че беше огромно, то беше украсено с дърворезба и на места беше позлатено. И, също като Наполеон, Бо беше мъж с извънредно нисък ръст, но здрав и набит като селянин, в пълен контраст по външност с ледената си съпруга. И беше много по-млад от нея, с руса коса, червеникава кожа, бледосини, почти безцветни, очи и нос на петна, което издаваше, че посяга към бутилката бърбън по-често, отколкото би трябвало. Жиро разбра, че предположението му е вярно — Бо се беше оженил за пари. Защо иначе би я взел?

Бо не стана от стола.

— Седнете, Жиро — каза той студено. — И ми обяснете за какво по-точно сте дошли.

Той преднамерено хвърли поглед на големия си и много скъп златен часовник — от онези, които биха били необходими само на капитаните на яхти, тръгнали да прекосяват моретата. Ал не се съмняваше, че той показва времето на три континента. Също така се надяваше, че Бо знае колко е часът и тук, в Тексас. Челото на Бо беше широко само два инча и Ал не би се обзаложил за неговите интелектуални способности.

Той седна на стола, тапициран със светлочервена кожа, поставен от другата страна на бюрото.

— Дошъл съм, сър, за да поговорим за съпругата на баща ви, Бони Хармън.

— Бивша съпруга — каза грубо Бо.

— Извинете ме, сър. Всъщност правилната дума би била вдовицата на баща ви. — Жиро можеше да си играе с думите, когато

поискаше.

Бо изсумтя и се облегна назад. Той също седеше в стол, тапициран със светлочервена кожа, само че беше два пъти по-дребен от Жиро и на този стол приличаше на малко момченце, разположило се в офиса на баща си. Което всъщност Бо вероятно беше правил, помисли си Жиро, през по-голямата част от своя живот. Докато не се оженил за госпожицата, чието име беше Чанта Пълна с Пари.

— Мисис Хармън изчезна, сър, и ме наеха да я намеря. Изчезна преди четири седмици в Калифорния, където работеше като агент по недвижима собственост.

— Ха! Бони? Агент по недвижима собственост? Тази уличница не можеше да направи нищо повече от това да претопли яденето. Сигурен ли сте, че говорим за един и същи човек?

— О, да, сигурен съм.

— Е, проклет да бъда. Не мога да кажа, че съжалявам, дето е изчезнала. Не бих съжалявал и ако тя свърши зле. Тази жена почти успя да съсипе живота ми, мистър Жиро. А и замина с доста голяма част от парите на баща ми.

— Била е омъжена за баща ви, нали така?

— Да. Завоюва града с червена коса и високи токчета. Срещнала се с татко в ресторанта „Бенбойс Стек Хауз“, където беше сервитьорка. Той ходеше там два пъти седмично. Тя сигурно го е изиграла по някакъв начин, нали разбирате. Той беше вече стар човек, за бога! Още преди да се усетим, вече го беше омагьосала. А старият глупак наистина я желаше. Предполагам, накарала го е да вярва, че все още го може.

— Няма по-големи глупаци от старците — каза Жиро с надеждата да го подтикне да говори още.

— Още преди, да сме чули за нея, той вече планираше сватбата. Лорета се кълнеше, че това би посрамило семейството ѝ. Семейството на съпругата ми е много древно — добави той с гордост. — „Ларсънс Ойл“ може би сте чували?

Жиро наистина беше чувал, затова кимна с глава.

— Тя наистина го държеше здраво и не можехме да направим нищо, за да спрем стария глупак. Лорета се опита да се намеси. Опита се да настани татко в много хубав и скъп дом някъде край Остин, за който беше чувала. В семейството ѝ веднъж имало... малко нещастие,

да го наречем... Така че тя знаеше от личен опит, че мястото е добро. — Прокара длан през рядката си руса коса и погледна Жиро с безцветните си очи. — Човек като вас сигурно разбира от тези неща — добави той и отново кимна с глава, за да потвърди. — Но на Бони такива не й минаваха. Сигурно беше разбрала отнякъде за намеренията ни, защото един ден у дома дойдоха цяла армия от лекари и психиатри, за да се срещнат с нас. Те подписаха документите, подготвени предварително, в които пишеше, че татко е *compromis mentis* във всяко едно отношение. Освен когато се отнасяше до нея, разбира се — добави той с горчивина. — Историята е дълга, но няма смисъл да ви разказвам всичко. Накратко, татко се ожени за нея и само четири месеца след сватбата вече лежеше в ковчега. Или по-точно, в ковчега беше поставено онова, което беше останало от него. След пожара в леглото му.

— Беше ли старият мистър Хармън заклет пушач?

— Да. Само господ знае как не го хвана рак на белите дробове. Сигурно бърбънът прогонваше болестта. Бутилка първокачествен бърбън може да прогони, по мое мнение, всяка болест.

— И тогава възникна въпросът със завещанието на баща ви?

— Ха! — Бо стана от масивния стол. Отиде с наперена походка до прозореца, сложи ръце на гърба си и се загледа в пейзажа пред себе си. Във всяко едно отношение изглеждаше точно като Наполеон, заточен на остров Елба, взиращ се през морето към Франция — земята на неговите мечти.

— Той й остави всичко: бизнеса, къщата, „Кадилака“ и всичките си пари.

— Вие, естествено, сте оспорвали.

— Можете да заложите главата си, че го направих. Адвокатите на Лорета нападнаха жената като хищни птици. Казаха й, че ще поискат по-нататъшно разследване на смъртта на татко, както и на нейното минало, ако не стигнем до споразумение. Предполагам, че с това я уплашиха. Както и да е, споразумяхме се и тя върна всичко, след като й платихме.

Жиро се изкашля, преди да зададе особено деликатния въпрос:

— И колко точно платихте на мисис Хармън, сър?

Бо се извърна от прозореца. Усмихна се горчиво и каза:

— Двеста хиляди долара. — Отметна глава назад и се разсмя с глас. — Можеш да ги вземеш, ако искаш, бейби, така й казаха адвокатите. Но повече няма да получиш. И тя ги взе, естествено. И замина от града на следващата сутрин с парите в брой. Не искаше да приеме чек. Такива като нея не признават чековете.

Ал знаеше какво има предвид. И също така знаеше, че е прав.

— И оттогава не сте чували за нея? Не се ли е върнала, за да поиска още пари в брой?

Бо поклати глава.

— Не. Нищо. Докато не се появихте вие с вашите въпроси. А аз дори няма да ви попитам какво мислите, че се е случило с нея. Аз просто не искам да знам. Не искам името на семейството ми да бъде отново влачено из калта.

Ал знаеше, че не може да обещае това на Бо, но му благодари за отделеното време и се сбoguва с него.

Вратата на бялата стая беше леко открената, когато той последва икономата по коридора. Той успя да зърне приличното на маска лице на Лорета, която го следваше с поглед.

Когато входната врата се затвори здраво зад гърба му, той въздъхна дълбоко от облекчение. По негово мнение, Бо и Лорета Хармън се заслужаваха един друг.

ГЛАВА 26

Марла знаеше, че съзнанието ѝ е някъде далеч... Затънало в лош сън, който непрекъснато се върти в главата ѝ... В бедната ѝ глава, която се цепеше от болка.

В този сън тя виждаше сандвича на пода в кухнята на Вики Малърд, значи беше още в страната на живите. Освен ако нямаше такива сандвичи и в рая. Замъгленото ѝ до този момент зрение се фокусира върху мъжа с черния пуловер, който беше коленичил над Вики. Марла поклати озадачено глава. Сигурно халюцинира. По гърба ѝ отново полазиха тръпките на страха. Тя просто не искаше да повярва на това. Лежеше напълно неподвижна. Страхуваше се дори да диша.

Неочаквано през вратата влязоха двама едри и здрави полицаи с вдигнати пистолети. Само за секунди накараха Стив Малърд да легне по очи на пода, в кръвта и мръсотията, насочиха пистолети във врата му и му сложиха бележниците.

Не знаеше дали сънува, но по бузите ѝ потекоха сълзи. Защо плачеше? От облекчение? От болка? От мъка?

Единият полицай, с мило лице, се надвеси над нея.

— Дръж се, малката — каза той. — Линейката е на път. Само след минути ще си вече в болницата. Дръж се, докато стигнеш там.

След това хора в бели престилки се спуснаха над Вики. Вдигнаха я. Марла уморено си помисли, че може би ангелите отнасят Вики на небето. От нея продължаваше да капе кръв.

А после сънят се стопи в мрака.

Когато Марла излезе от съня, лежеше в болнично легло, а Жиро държеше ръката ѝ. На лицето му беше изписана такава нежна загриженост, че си заслужаваше почти да те убият, за да я видиш. Тя успя да се усмихне въпреки болката.

— Е, здравей, скъпи — изграчи тя с глас, който просто не можеше да е нейният. Сигурно така става, когато си почти удушен,

помисли си. Шокът от ужасния спомен накара очите ѝ да се разширят от страх. Тя извика тихо и стисна още по-силно ръката на Жиро. Не искаше никога вече да се разделя с него.

— Здравей и ти, скъпа. — Той погали нежно лицето ѝ и отстрани два кичура, паднали върху очите ѝ. Погледът му се спря на посинелия ѝ врат и насинените очи, на превръзките, покриващи раните от ножа по ръцете ѝ. Главата ѝ също беше пукната на няколко места. По някакво чудо Марла беше успяла да се превърти и така да избегне удара, нанесен с бутилката вино. Ако не беше, днес нямаше да лежи тук.

Жиро се чувстваше по същия начин, както когато бяха застреляли брат му. Докато я гледаше, чувстваше, че самият той е способен на убийство. Дори нещо повече — искаше да убие онзи, който ѝ беше причинил това. Нуждата да си отмъсти го изгаряше.

— Една от съседките чула шума и виковете — каза ѝ той. — Тя извикала ченгетата.

„И точно навреме. Иначе Марла щеше да е мъртва“, помисли си той с гърло, стегнато от мъка.

— Не биваше да ти позволявам да се замесваш в това. Трябваше да те спра.

Тя взе ръката му в своите две длани и здраво я стисна.

— Нали се справих добре? — каза с дрезгав шепот. — Марла Квищович, частен детектив. Хванах Стив. На местопрестъплението.

Ал кимна, все още изгарящ отвътре. Почти я беше изгубил. Ако не беше ѝ позволил да му помага за този случай, Вики Малърд щеше да извика него да си поговорят.

— Добре се справи, Марла. Издигам те до равноправен партньор. И вече никога няма да ти позволя да излезеш сама.

Тя му се усмихна накриво. Очите ѝ подсказваха, че изпитва болка.

— О, боже мой! Ами Вики? — прошепна. — Тя...? — Не можеше да произнесе думите „мъртва ли е“.

— В кома е. Била е душена, после пробуждана многократно. Ножът е срязал артерия, проникнал е и в белия дроб. Лекарят ми каза, че от удар в сърцето са я спасили само няколко инча.

Марла задиша отново.

— Извадила е късмет — каза отново шепнешком.

Жиро не беше толкова сигурен. С ужасните рани, които ѝ бяха нанесени, никой не можеше да каже със сигурност как ще изглежда Вики Малърд, когато излезе от комата. Ако въобще излезеше. Въпросът за Вики сега беше: всичко или нищо. Ако загубеше, беше мъртва.

Лекарствата отново унесоха Марла и той дълго още държа ръката ѝ. Искеше да я вземе в прегръдките си, да я целува дълго, да я държи до сърцето си и да не позволява на никого повече да се приближава до нея. Щеше да убие всеки, който се осмели дори да я погледне накриво. Пое си дълбоко дъх, за да се поуспокои малко. Знаеше, че не е редно да изпитва това. Отмъщението нямаше да му донесе нищо. Марла беше жива. Тя ще оцелее. Е, може би ще ѝ останат един — два белега, но няма да е нещо, което един добър пластичен хирург да не може да отстрани.

Нищо обаче не можеше да угаси гнева, който гореше в него, докато я гледаше.

Най-после той я остави да спи спокойно и излезе в безупречно чистия болничен коридор, за да потърси кафемашина. Пъхна монетите в процепа и задържа пластмасовата чашка, докато тя се напълни с кафявата течност, пресилено наричана „еспreso“. Мислеше за Стив Малърд и за развоя, който нещата бяха придобили.

Докато отпиваше от кафето, се питаше защо Стив беше извършил това. Дали Вики не беше открила истината за него и Лори? Дали не беше открила, че Стив е убил Лори?

Загадката още не беше разрешена.

ГЛАВА 27

Стив Малърд беше в затвора Туин Тауърс, ултрамодерна крепост, разположена точно в сърцето на търговската част на Лос Анджелис — вероятно, мислеше Жиро, за да могат затворниците да гледат с копнеж от тесните и малки прозорчета към по-щастливите от тях, които вървят по оживените улици, заети с всекидневните си задачи и работа.

На Жиро винаги му се беше струвал доста странен изборът на това място за построяването на затвор. Но никога чак толкова странно до момента, когато придружи Бен Листър на посещението му при неговия клиент. Като застанеш отвън, пред сградата, за миг ти се струва, че се каниш да влезеш в „Макдоналдс“ или в музикалния център за шоуто в пет; в Чайнатаун, където предлагат страхотна храна, особено огромните миди, и то за по-малко от десет долара. Предполажи, че разположението на затвора прибавя допълнителна тежест на присъдата и увеличава мъката на осъдения, който вижда всичко това под носа си — толкова близо и все пак толкова далечно, както се казва.

Стив беше арестуван от полицията при опита си да убие съпругата си. Беше, както посочи и Марла, заловен на местопрестъплението. Заведоха го до стаята за посещения, окован в белезници.

Жиро си наложи да изгони всяка пристрастност от ума и душата си и да остане напълно неутрален. Хвърли бърз преценяващ поглед на мъжа, който почти беше убил Марла. Трябваше да бъде непредубеден, такава му беше работата. Ако не беше замесена Марла, нямаше да се чувства по този начин. А сега трябваше да положи големи усилия, за да се върне към безразличността, към трезвото, непритъпено от чувства, мислене. Разбира се, подсъзнанието му се поддаваше по-трудно на контрол, но, общо взето, в този момент той беше олицетворение на човек, в чиито вени тече леденостудена вода, а не кръв.

Стив се беше обръснал, но косата му отчаяно се нуждаеше от подстригване. Лицето му беше толкова бледо, че беше почти прозрачно, очите му гледаха втренчено и безизразно. Изглеждаше, помисли си Жиро, като човек, който от години не е виждал слънчева светлина. Като обитател на пещери, което, ако се позамисли човек, можеше да се окаже вярно за този затвор.

— Как се чувстваш, Стив? — Листър се здрависа с него. Жиро — не.

Стив кимна, отпусна се на дървения стол с права облегалка, поставен от другата страна на масата.

— Окей — каза пестеливо. Устните му бяха здраво стиснати и образуваха извънредно тънка линия. Не гледаше нито един от тях в очите.

Поне се ползваха с привилегиите, осигурени на адвокатите, които се срещат с клиентите си. Не седяха от двете страни на дебело стъкло и не се налагаше да разговарят по телефони. Жиро мразеше всички тези неща, строгия ред в затворите. Те го караха да се изнервя, да мисли за собственото си минало и за прегрешенията и лошите мисли, които беше имал на младини. Страшно му се прииска да запали цигара. Запита се дали белезниците бяха наистина необходими.

— Добре ли се отнасят с теб? — запита Листър и извади от джоба си касетофон. Искаше да запише думите на Стив, за да има възможността да ги чуе и по-късно за по правилна преценка.

— Окей — каза отново Стив, втренчил поглед в сивия пластмасов плот на масата.

— Искаш ли да ни разкажеш твоята история, Стив? — предложи Жиро.

— Защо? — За първи път Стив вдигна глава и го погледна. — Вие вече я знаете. Разказах я на Листър и на полицията вече поне стотина пъти.

— Тогава защо не ми направиш услуга и не я разкажеш отново?

Сега устните на Стив бяха стиснати още по-здраво, ако това беше възможно. Погледът му отново беше празен, безжизнен.

— По-добре ми я разкажи, човече — каза тихо Жиро. — Ако искаш да се измъкнеш от тази каша.

— Няма начин да се измъкна. Нима мислите, че не разбирам? Хванаха ме, коленичил над моята съпруга. Ножът беше там...

— По него нямаше отпечатъци.

— Нямаше. Но съм сигурен, вече знаете, че нападателят е бил с ръкавици. И че ножът е от комплекта, който държим в колибата ни в Ероухед.

— Не знаех това. — Жиро погледна Листър изненадан.

— Съжалявам, Ал. Сигурно съм забравил да ти кажа — каза той.

Жиро повдигна изненадано едната си вежда. Очевидно Листър беше толкова сигурен във вината на клиента си, че не придаваше почти никакво значение на ножа.

Стив подпря окованите си в белезници ръце на масата, с приведени рамене, с наведена глава.

— Бях в колибата при езерото Ероухед. Обадиха ми се по телефона. Мъж, чийто глас не ми беше познат. Каза ми, че съпругата ми е в опасност и че трябва да се върна вкъщи, преди да е станало прекалено късно. Не размислих. Просто скочих в колата и подкарах към къщи. Отключих с моя ключ предната врата. Беше тъмно, в коридора не светеше нито една лампа. Чух шум и извиках на Вики, че съм аз. Не исках да я тревожа излишно. И после влязох в кухнята. Видях Вики, потънала в кръв... О, боже, тя наистина плуваше цялата в кръв... Изтичах към нея. Единствената ми мисъл беше, че трябва да ѝ помогна, тя беше... О, боже, под нея имаше локва кръв, която изтичаше от артерията на врата ѝ... Помислих си, че сигурно е още жива, щом още кърви... Запуших с пръсти дупката на врата ѝ, за да спра кръвта... — Той наведе още по-ниско глава и настана дълга тишина. — И тогава ченгетата ме хвърлиха по лице на пода в цялата онази кръв и насочиха пистолети в главата ми. — Дълбока въздишка разтърси слабото му тяло и Жиро изведнъж осъзна колко много беше отслабнал Стив Предположи, че убийството на човек не се отразява добре на апетита.

— По кое време получи анонимното обаждане? — Този път въпросите задаваше Жиро, защото Листър май вече знаеше отговорите.

— Около три и половина, предполагам.

— Бил си на стотици мили разстояние, горе в планината, и някой ти е казал, че съпругата ти, в Лос Анджелис, е в опасност. Защо не се обади на полицията в Лос Анджелис?

— Може би си спомняте, че не бях в много добри отношения с полицията. Те искаха главата ми. Как можех да им се обадя и да им

кажа, че някой анонимно ме е предупредил, че заплашват съпругата ми? Щяха да ме тикнат зад решетките още преди да успея да мигна — Горчивината му беше като лош вкус в устата.

— Може би е щяло да бъде по-добре да поемеш този риск — каза Жиро тихо, мислейки за последиците.

Тъмните очи на Стив проблеснаха гневно и Жиро си помисли, доволен, че беше успял да събуди някой нерв у него, да изтръгне някаква човешка реакция.

— Реших, че някой просто ми играе лоши шеги. Има хора, които вършат такива неща. Може би някой луд, който е чел за нас, за случилото се, във вестниците...

— Далеч от истината — коментира студено Ал, решен да не му позволява да се изплъзне. — И какво направи после?

— Скочих в колата и подкарах към Лос Анджелис.

— Във взетия под наем „Форд Таунус“, предполагам?

— Да. Компанията ми отне колата, когато ме заподозряха.

— Като се вземе предвид какви са пътищата в планината, сигурно си пътувал доста време?

— Аз съм добър шофьор. Успях. Стигнах у дома в дванайсет и петдесет и осем. — Жиро повдигна вежди и Стив добави. — Погледнах си часовника. Беше късно, във всички къщи по улицата беше тъмно. Не исках да безпокоя съседите, като затръшна, например, вратата на колата...

— Забеляза ли дали има други паркирани коли на улицата?

— Дори не погледнах. Освен това вече ви казах, че беше много тъмно.

— Нямаше ли запалени улични лампи?

— Две. Но нашата къща е разположена точно между тях.

— И не видях никого, когато отключи предната врата?

— Никого. Пак ви казвам, беше тъмно...

— Задната врата също е намерена отворена — прекъсна го Листър.

Жиро кимна.

— Добре, вече си в къщата, виждаш съпругата си... Какво направи после?

— Казах ви, изтичах към нея, коленичих, опитах се да спра с пръсти кръвотечението...

— Всъщност, ти си спасил живота ѝ, според лекарите от „Бърза помощ“. Артерията е била прерязана и само такъв натиск е можел да спре кръвотечението. Кажи ми, Стив, кога спаси Вики — преди или след пристигането на полицаите? Дали не си го направил, за да си осигуриш алиби? Сценарият с предания съпруг, например?

— По дяволите! — Стив заудря гневно с юмруци по масата.

— И докато притискаше пръсти към раната, не чу ли случайно нещо? Стъпки, например. Не усети ли и нечие друго присъствие в къщата? Знаеш какво искам да кажа, нещо като шесто чувство, което стяга като с ледени пръсти тила ти?

— Дори не помислих за това.

— Дори не си помислил, че убиецът може още да е в къщата? Че ти също си бил в опасност?

— Не. — Отговорът на Стив беше кратък. Лицето му отново приличаше на маска. Гневът си беше отишъл, а с него и всички други човешки чувства.

— Тогава, кажи ми какво чу? Трябва да е имало нещо, някакъв звук. Убиецът трябва да е напуснал къщата през задната врата, когато си влязъл през предната... И трябва да е заминал с някакво превозно средство...

Стив смръщи вежди, замисли се.

— Като че ли — каза той колебливо — отнякъде... като отдалеч... чух да се запалва кола... Но бях много загрижен за Вики. Искях само да я спася.

Ал си помисли, че не е останало много за казване. Листър прибра записващото устройство и те се сбогуваха, после изчакаха Стив да бъде изведен от стаята и заведен отново до килията от униформената охрана.

— Е, какво ще кажеш? — запита Листър докато вървяха обратно по мрачния коридор, който щеше да ги изведе в свободния свят. — Мислиш ли, че лъже? Или пък е единственият убиец, който се е опитал да спаси жертвата си с надеждата да отърве собствената си кожа?

Ал се усмихна.

— Хей, ти си неговият адвокат — защитник. Предполага се, че вярваш в невинността му.

— Не се обзалагай за това — отговори Листър. После добави: — Приятелю — и намигна широко, преди да седне в колата.

А Ал продължи да се чуди. Беше ли се опитал Стив да убие Вики и Марла? Помисли си, че е възможно. Предположи, че Вики е открила истината за Лори и се е канела да го предаде. Освен, продължи с размишленията той, докато леко и сръчно изкарваше колата от паркинга и навлизаше в уличното движение, каква, по дяволите, беше истината за Лори Мартин?

Следобедът, когато Жиро отиде в болницата, Марла седеше на стол до прозореца, пиеше портокалов сок с помощта на сламка и изглеждаше сто процента по-добре от предния ден. Но това не означаваше, че се е възстановила сто процента, помисли си той, като я оглеждаше критично от прага. Насинени очи, разранено гърло, буца на главата с петнайсет шева, още повече шевове по ръката... Но беше жива и му се усмихваше. А само това имаше значение.

Беше облечена в дълга бяла памучна тениска и червен копринен халат. С русата си коса, прибрана на тила, и без грим, приличаше на малко момиченце, преоблякло се в дрехите на майка си. Долната ѝ устна беше разранена. Марла му беше казала, че е забила зъбите си в нея, когато Стив дръпнал главата ѝ назад и запушил устата ѝ с ръка, за да не вика. Не можеше да я целуне по устните, затова я целуна по лявата буза — онази, по която нямаше шевове.

— Работата става сложна. — Той ѝ се усмихна. — Почти няма място, където мога да те целуна.

— Искаш ли да се обзаложим? — Тя му се усмихна сексапилно в отговор — или поне толкова сексапилно, колкото може да се усмихне жена с разцепена устна и две насинени очи. — Искаш ли портокалов сок?

— Не, благодаря. Искам да излезеш оттук и да се върнеш у дома си, където ти е мястото.

— Здрава и читава — подкачи го тя.

— Обзалагам се, че така е казал баща ти.

Тя отпи голяма глътка от сока.

— За малко се размина с него и с мама. Точно сега не си техен любимец.

— Никога не съм бил — каза той мрачно, с което я накара да се засмее.

— Е, как са нещата със Стив Малърд?

— Той твърди, че не го е направил. Че е получил анонимно телефонно обаждане. Съобщили му, че съпругата му е в опасност. Когато стигнал в дома си, тя лежала на пода в локва кръв и продължавала да кърви. Натиснал силно артерията. Лекарите казаха, че ѝ е спасил живота.

Тя смръщи вежди озадачена.

— Искаш да кажеш, че се е опитал да я убие и че когато чул, че полицаите идват, се е престорил, че иска да спаси живота ѝ?

— Така изглежда.

Тя поклати глава.

— Той беше, Ал. Видях го...

— Видяла си го с ножа в ръка?

— По дяволите, Жиро, откъде мислиш, че имам тези рани? Гледах го право в очите.

Той въздъхна.

— Права си, разбира се.

— Вики е все още в интензивното отделение — каза Марла. —
Още е в кома.

— Знам. — Беше телефонираше още сутринта, за да разбере как са Марла и Вики.

— Е, как беше във Фалкон сити, Тексас?

Ал ѝ разказа за срещата си с Гуинет Арден, а после и за срещата си с истинската Лори Мартин. И за разговора си със сина на стария Хармън.

— Това е, скъпа — каза накрая. — Мисис Бони Хойт/Виктър/Хармън без съмнение е получила онова, което е заслужавала. Вярвам, че е убила Джими Виктър и е взела колата, после е убила стария Хармън и е взела парите му. Откраднала е документите на истинската Лори Мартин онзи следобед, когато тя си е забравила дамската чанта в тоалетната. После, след смъртта на стария и с двеста хиляди долара в джоба, се появява в Лос Анджелис с нова кола, нов гардероб и нова прическа и цвят на косата, както и с нова самоличност... Лори Мартин.

— И вероятно с нови амбиции, този път наречени Джон Макайвър — каза Марла замислено. — Бива си я, нашата Лори. Мислиш ли, че някой е разбрал за игричките ѝ, какво се е канила да направи?

— Искаш да кажеш, например, Стив? — Жиро поклати глава, смръщил чело. — Просто не се връзва.

— Знаеш ли какво мисля аз? — каза Марла. — Мисля, че трябва да открием повече неща за първата Бони — Бони Хойт. Коя е тя, откъде е, какво е миналото ѝ — преди да започне да избива мъжете за свое облагодетелстване.

— Права си, скъпа. И точно за там заминавам. За Гейнсвил, Флорида. Имам билет за полета в четири.

— Искаш да кажеш, че няма да изчакаш, докато мога да изляза оттук? — Очите на Марла хвърляха гневни искри.

— Имаш предвид: „След всичко, което направих за теб“, нали? Съжалявам, скъпа, но ако се забавя, разследването може да се провали. А и искам да замина, докато знам, че си тук.

— На безопасно място — добави тя с горчивина.

— Ти го каза — бяха неговите думи.

Той я целуна отново по лявата буза.

ГЛАВА 28

Гейнсвил е колежанско градче, не толкова голямо като Сан Антонио, но по-близо. Жиро прочете данните за населението, докато шофираше от летището към града — почти осемдесет и пет хиляди. Но населението сигурно нараства всеки септември с откриването на учебната година, предположи Жиро. Разположено между Мексиканския залив и Атлантическия океан, мястото отново беше с горещ климат. И влажен при това.

Нямаше нито един човек с името Хойт в телефонния указател на Гейнсвил, но в държавния архив имаше техния адрес. Ал отиде дотам в наетия „Линкълн“, Огледа добре мястото, откъдето идваше Бони/Лори.

Кварталът не беше някакъв си западнал боклукчийски вертеп. Напротив, къщите бяха солидни, хората — скромни и уважавани граждани. Всяка къща имаше собствен гараж, макар и само за една кола. Затова по-старите автомобили бяха паркирани на улицата. Спретнати градинки и поддържани морави стигаха чак до тротоара, няколко високи бора, които очевидно не бяха присъщи за мястото, хвърляха приятна сянка. Около тях бяха разпръснати борови иглички, имаше паднали и няколко изсъхнали листа, довени кой знае откъде.

Номер 977 на „Уиндуърд Роуд“ беше къща, точно като другите, боядисана в бяло, с хартия на прозорците, за да влиза по-малко топлина в стаите. От съседните дворове, и от двете страни, я отделяше ограда от намотана жица. С тази разлика, че това беше единствената къща на улицата, пред чиято врата имаше детска количка и детска кошарка под сянката на дървото в двора.

Ал провери адреса, който беше записал в бележника си, защото се запита дали не е разбрал нещо погрешно. Семейство Хойт бяха прекалено възрастни, за да имат бебе, освен, разбира се, в случай че Бони ги беше дарила с няколко и ги беше натоварила да се грижат за тях.

Вратата се отвори бързо в отговор на позвъняването му и млада жена, на не повече от двацет и две-три години, както той предположи, му се усмихна въпросително. Дори оттук в къщата се усещаха миризмите, характерни за бебетата — на мляко и изпрани дрешки. Помисли си, че така е по-добре, отколкото да мирише на котки.

— Извинете ме — каза той учтиво, — но търся мистър и мисис Хойт. Бърнард и Барбара Хойт. Разбрах, че живеели тук.

— Да, живели са, така предполагам. — Жената се усмихна и премести двегодишното дете, което държеше, от едната си ръка в другата. Отметна назад дългата си черна коса. — Но ние живеем тук вече от пет години. — Тя му се усмихна лъчезарно. — Петгодишната ми дъщеря се роди тук, така че е жителка на този щат, както и останалите ми деца. Всичките четири — добави тя и се засмя щастливо.

— А знаете ли случайно къде са се преместили мистър и мисис Хойт?

— Не. Къщата беше празна вече от дълго време, когато ние я купихме. Не са много хората, които биха искали да живеят в стар квартал като този, но само това можехме да си позволим, като имахме предвид, че ще трябва да отглеждаме деца, а и другите задължения, нали знаете. Но пък кварталът е хубав, нали? Съседите са все стари хора и с радост гледат децата в наше отсъствие. Вземат по-малко за труда си от бавачките, които можем да наемем от агенция, пък и на тях може да се разчита повече, отколкото на някоя гимназистка. — Тя отново се засмя. — Спомням си много ясно времето, когато аз самата бях в гимназията, въобще нямах чувство за отговорност.

— Така ли? — каза Ал разговорливо. Тя беше бърбровка, а той знаеше от опит, че добра информация се получава точно от такива хора в уж напълно невинен разговор.

— Като семейство Крамер, които живеят в съседната къща, например. Живеят тук, откакто се помнят, още откакто тези къщи са построени. Спомням си, веднъж казаха, че са платили две хиляди, за да я купят тогава. Можете ли да си представите?

— Значи семейство Крамер трябва да познават много добре семейство Хойт?

Тя изглеждаше изненадана.

— Да... Предполагам, че да. Може би трябва да запитате тях къде са се преместили вашите познати. Те са наистина мили, ще ви кажат всичко, което знаят.

Жиро ѝ благодари и направи петнайсетте крачки, които го делиха от входната врата на семейство Крамер, по напукания циментов тротоар. Никакви детски колички тук. Пиринченото чукало на вратата беше идеално излъскано, стъклата на прозорците блестяха от чистота, а щорите бяха бели и много скъпи. Мисис Крамер умееше да поддържа приятния си дом. На входните стъпала имаше място, точно колкото за него и за няколкото саксии с мушкато. Започваше да се чувства като амбулантен търговец, който обикаля от врата на врата. Чудеше се колко от тях са останали в наше време, когато ловенето хора се страхуват да отворят вратите си на непознати. Но не и старият мистър Крамер. Чу го как се бори с резетата и ключалките, и предположи, че обикновено използват кухненския вход.

— Съжалявам, че ви създадох толкова главоболия — каза той на дребния човечец, който го гледеше изненадано. — Потърсих мистър и мисис Хойт... Бърнард и Барбара Хойт. Знам, че са живели в съседната къща...

— Правилно, там живееха. — Мистър Крамер понамести широките си очила и приглади доста оредялата си коса, легнала на една страна от появяването на лекия ветрец, прилична на бял захарен памук. — Значи сте познавали Бърни?

— Всъщност не. Само съм чувал за него. Всъщност, мистър Крамер, аз се интересувам от дъщеря им. — Ал извади снимката на Лори и му я показа. — Тя изчезна и ме наеха да я намеря.

— Изчезнала, казвате? Ха, не мога да кажа, че съм изненадан. — Той разгледа внимателно снимката като я държеше толкова близо до лицето си, че Жиро си помисли, че тя ще стане лепкава от дъха му.

— Да, това е Бони. Много отдавна беше времето, когато съм я виждал такава обаче. — Той изгледа остро Жиро, преценявайки дали ще е безопасно да го покани вътре. Сигурно го одобри, защото каза: — Защо не влезете, много е горещо тук отвън. Жена ми и Барби Хойт бяха приятелки, макар дъщерята на Барби да беше по-малка от нашата. Слава богу! — добави той, след което се обърна и го поведе през коридора към безупречно чистата вътрешност на къщата.

Мисис Крамер със сигурност беше добра домакиня и още по-добра в бърсането на праха, помисли си Жиро, като огледа набързо блестящата от чистота приятна малка стая с мебелите от дъб и телевизор среден размер — изключен, поне в този дом. Никъде не се виждаше дори петънце прах, а мисис Крамер седеше в кресло близо до празната камина. На лавицата над нея имаше ваза с изкуствени глухарчета. И тя беше дребничка като съпруга си и въпреки че температурата в къщата вероятно беше около деветдесет градуса по Фаренхайт, одеяло на райета в няколко цвята покриваше коленете ѝ. Тя четеше, но остави книгата настрана, когато видя, че имат посетител.

— Този джентълмен се интересува от семейство Хойт, Мими — каза Крамер. — Изглежда Бони е изчезнала и са го изпратили да я търси.

Едва ли имаше жена, на която името Мими да подхожда по-малко, отколкото на мисис Крамер, помисли си Ал. Тя беше толкова грозна, че дори родната ѝ майка с обич би я нарекла „не много хубавичка“ — с големи зъби, дълго лице и сива коса. Приликата ѝ с конска муцуна не беше съвсем слаба. Тя нямаше нищо общо с лъскавия тип момичета на име Мими, които работеха в клубовете на заведения като тези например, в центъра на Лас Вегас. Очевидно, майката на Мими е била непоправим оптимист.

— Казвам се Жиро, мисис Крамер. Ал Жиро. И съм частен детектив.

Влажните ѝ очи се оживиха, светнаха.

— О, господи, истински частен детектив! Тъкмо чета най-новия роман на Елмър Леонард. Хари ги заема от обществената библиотека и ми ги носи. Аз съм такава негова почитателка, че непрекъснато пиша на мистър Леонард и му казвам къде, според мен, сюжетът му е по-слаб. Сигурна съм, че той с радост посреща моята доброжелателна критика и помощта ми. — Тя се усмихна, с което показа големите си бели зъби — изкуствени, без съмнение — както и дъвката си, но, странно, усмивката озари цялото ѝ лице и тя изведнъж заприлича на много по-млада жена.

Мими Крамер си е окей, помисли си Жиро, докато се здрависваше с нея и ѝ казваше, че за него е удоволствие да се запознаят. Хари Крамер го покани да седне на дивана, а Мими го запита дали иска студена напитка. Мислела, че имат малко лимонада в

хладилника. Той отказа, но благодари, след което насочи разговора към целта на посещението си. Тук поне миришеше на освежител за въздух с аромат на лимон.

Обясни, че напоследък Бони живеела в Калифорния, но изчезнала. Реши обаче да не тревожи Крамерови с вестта, че може би е мъртва.

— Трябва да знам повече за произхода на Бони, за да придобия по-ясна представа за характера ѝ, нали разбирате — добави той, доловил от изражението на Мими, че тя няма търпение да му разкаже всичко.

— Е, дошли сте точно при когото трябва. Никой не знае за семейство Хойт повече от нас. Бяхме съседи цели четирийсет години. Бони винаги си е била дива, непослушна. Родителите ѝ просто не можеха да се справят с нея. Беше смела и обичаше да позира, да показва каква е, да изпъква дори когато беше още много малка. Два пъти я хванаха да краде от магазина, полицията я предупреди, а баща ѝ се отнесе наистина много строго с нея. Добре я напляскал с колана на панталона си, така чух. Но на Бони от нищо не ѝ пукаше. Тя направо подлудяваше родителите си, бедните хорица. Бягаше от училище, пушеше, пиеше, вземаше наркотици.

— На колко години беше тя, когато започна да пие и да взема наркотици, мисис Крамер? — Жиро беше целият слух. Най-сетне щеше да опознае истинската Бони/Лори Мартин.

— Ами, още преди гимназията, мисля. Барби Хойт направо се поболя. Не можеше да разбере как нейното дете може да върши такива неща. Те вярваха в бога и се страхуваха от божието наказание, мистър Жиро. Никога не пропускаха нито една неделна служба в баптистката църква, винаги вземаха участие в организираните от църквата благотворителни мероприятия, винаги с радост помагаша на съседите си и на хора, по-бедни от тях самите. А пък семейство Хойт имаха далеч по-малко от повечето си съседи. Бърни ни каза, че е изплатил дома си след десетгодишна ипотека и че им се налагало непрекъснато да пресмятат парите и да пестят. За тях нямаше нищо по-важно от това да си имат собствен дом. Нищо. Защото, по този начин, казваше той, никой нямало да може да им го отнеме, да ги изгони, както правеха през онези дни собствениците с наемателите, ако те имаха малки деца или домашни любимци. — Тя поклати глава, явно неодобряваща

злобата у хората. — Когато беше на седемнайсет, Бони им каза, че заминава. Щяла да отиде да живее в Пенсакола с един служител във флота, така им каза. Опакова си нещата, взе всичките пари на майка си от портмонето ѝ и си тръгна. Разбира се, те се опитаха да я спрат. Тръгнаха след нея, но не стигнаха далеч. Бяха убити в автомобилна катастрофа на магистралата.

В очите ѝ се набраха сълзи, които потекоха бавно по бузите ѝ и Жиро инстинктивно погали крехката ѝ старческа ръка.

— Не е лесно да загубиш добри приятели, особено по такъв насилствен начин — каза той тихо.

— Хайде Мими, няма нужда да се тревожиш отново заради всичко това — каза Хари Крамер на съпругата си. Погледна Жиро и смръщи вежди. — От полицията казаха, че било заради спирачките, а това много ме изненадва. Бърни Хойт беше фанатик по отношение на колата си, грижеше се за нея като за бебе. Тя не беше нова, но бихте я взели за нова заради прясната боя и лъскавия двигател.

Мими въздъхна дълбоко и изтри очите си с книжна носна кърпичка, която извади от кутия до креслото си.

— Бони наследи малкото пари, които те имаха, както и къщата, която тя веднага продаде. Следващото, което чухме, беше, че съпругът ѝ загинал при онзи пожар на танкера. Като че ли трагедиите непрекъснато преследват това момиче. — Тя пак въздъхна, този път по-леко, а погледът ѝ срещна този на Жиро. — После тя замина по-надалеч. Кой знае къде.

Ал благодари за това, че си бяха направили труда да разговарят с него, извини се, че е разстроил мисис Крамер, и им махна за довиждане, защото те го изпратиха чак до входната врата и дори го изчакаха да се качи в колата си. Нямаше съмнение, че отдадената на порока тийнейджърка Бони беше и Бони Виктър, и Бони Хармън, както и Лори Мартин. Но Ал още не беше готов да сподели тази информация с детектив Балуърт.

ГЛАВА 29

Като се върна, Ал намери съобщение сред електронната си поща.

„Помощ! Отвлякоха ме от болницата. Държат ме като затворничка в старата ми къща. Забраниха ми да се виждам с теб повече. Мама казва: «Марла, защо не си намериш свестен приятел. Лекар, ортодонт или друг такъв?». Аз ѝ отговорих: «Мамо, вече не съм на шестнайсет години». Мама каза: «Не, на трийсет и две си, но беше почти мъртва, така че забрави този човек». Моля те, срещни се с мен при Айвъри Тауър в полунощ...“ Беше подписано: Марла Квищович, помощник частен детектив.

Ал се засмя. Предположи, че Айвъри Тауър (Кулата от слонова кост) е сградата, изградена от мрамор в Палисейдс, където беше апартаментът на Марла. Погледна часовника си. Единайсет и петнайсет. Все още имаше време да се отбие до „Грийнблат“ на „Сънсет“, за да вземе пиле на грил за вкъщи и, може би, малко пресни аспержи. Марла обичаше аспержи. Взе бутилка добре изстудено шампанско и тръгна.

Марла се хвърли театрално в прегръдките му.

— Знаех си, че ще дойдеш и ще ме спасиш — прошепна тя, като го целуваше навсякъде, където успееше, напълно отдадена на ролята на полудялата от любов девица.

— По-спокойно, скъпа — каза той нежно и премести чантата с пилето, която до този момент се намираще между телата им, където имаше опасност да бъде смачкана. Погледна я. Вместо да бъде синьочерна, кожата около очите ѝ сега беше болнаво зелено-жълта, както и белезите от пръсти по гърлото ѝ. Бяха махнати лепенките, покриващи шевовете на главата и ръката ѝ, където имаше дълги пурпурночервени белези.

— По-спокойно ли? Само това ли ще кажеш, след като бях отвлечена от болницата? Ха, голям любовник се оказа, господин Частен детектив. А аз очаквам от теб да ме спасиш! — Тя отиде във всекидневната, седна на дивана и приятно се намуси.

— Скъпа, няма как да те спася от родителите ти. Те са си и винаги ще си останат твои, бейби. Но, както изглежда, ти сама си се погрижила за тях. Освен това баща ти е по-упорит и по-здрав от мен.

Той остави пакетите в кухнята, после пак я огледа. Беше облякла великолепна бяла сатенена нощница, която той не беше виждал досега. Марла обикновено спеше гола или по тениска. Понякога обуваше чорапи, защото краката ѝ винаги бяха студени нощно време. Косата ѝ беше нагласена грижливо така, че да покрива белега на главата ѝ. Беше си сложила щедро червило и сенки.

— Е, кои сме ние тази вечер? Джийн Харлоу? — запита той с усмивка. — Между другото, харесвам начина, по който си се вчесала.

— Звяр такъв! — Тя го замери с една от възглавничките, но той я хвана без проблем.

— А червеното червило наистина много прилича на жълтото около очите ти — добави той и се наведе, защото втора възглавничка последва първата.

— Трябваше да изглеждам като бедната пострадала жена от филмите на трийсетте. Като онези с Джинджър Роджърс, нали ги знаеш — добави тя неопределено.

— Скъпа, доколкото знам, Джинджър никога не е играла ролята на бедната пострадала жена. Тя винаги е танцувала до припадък с Фред Астер.

— Ами, хайде, тогава, танцувай с мен.

Тя беше в ръцете му и ухаеше на нещо екзотично, примесено с аромата на цветя, и той знаеше, че за разлика от случая с Лорета Хармън, държи истинска жена, която си има и своя собствена, напълно женствена миризма. Само мисълта за това го сгорещи и той я вдигна на ръце, за да я занесе до леглото.

— Искаш ли шампанско, преди да те нападна и покоря? — запита той. — Пиле и аспержи преди... или след това?

Тя се засмя и се сгуши в него, като се намести така, че извивките на тялото ѝ да отговарят напълно на неговото тяло. А ръцете ѝ вече издърпваха тениската от дънките му.

— О, разбира се, че след това, глупаче — каза тя.

И тогава мобифонът му звънна. Тя вдигна глава и погледите им се срещнаха.

— Ще те убия, ако отговориш — каза с равен тон и той ѝ повярва.

— Печелиш — отвърна ѝ, с което се предаде без борба.

И беше радостен, че го направи. Кожата ѝ беше копринено мека, набъбналите ѝ гърди — наслада, от която слабините му се сгорещяваха. Беше готов да се закълне, че зърната ѝ имат вкус на омайно вино. Той се излегна на огромната ѝ спалня и я остави да ръководи нещата така, както иска тя... А тя го галеше и целуваше, достигаше до места, които той дори не знаеше, че съществуват... Господи, тази жена беше гениална в любовта! Сграбчи я, преди да е станало твърде късно, вдигна я и я намести върху себе си и ѝ позволи да се отдаде на страстта, както направи и той. Любовта им продължи дълго, толкова дълго, че главата му се замая и той се чу да стене високо. Дватама извикаха и потръпнаха в един и същи миг.

И тогава мобифонът му отново звънна. Погледите им се срещнаха.

— Само да си посмял! — каза тя тихо.

Той пхна мобифона под възглавниците, а тя легна до него.

— Не мислеше, че ще отговоря на позвъняването, нали? — каза той.

И той зарови глава в сладкия и нежен златист хълм между краката ѝ и започна да я вкухва, да изпива аромата, който беше самата нейна същност, да я люби, да ѝ дава такова удоволствие, каквото тя му беше дала. И от последвалите финални тръпки на тялото ѝ разбра, че беше постигнал успех. Измина с устни целия път до прекрасните ѝ, сега наранени, устни, където се спря с любов, за да ги дари с леки и нежни целувки.

— Красива си, прекрасна си. Ти си момичето на моите мечти, Марла...

Но ръката му беше вече под възглавницата и търсеше мобифона. Тя заби лакътя си в тялото му. Силно.

— Не можеш ли от благоприличие да изчакаш поне няколко минути, преди да разбереш кой ти се е обаждал? Обзалагам се, че си мислил кой ли може да е бил през цялото време докато се любихме. — Беше побесняла от гняв.

— Не, не съм. — Той беше дълбоко възмутен. — Само че съм на работа и, ако позволиш да ти напомня, ти също. По твоя собствена

молба, мис Квищович, помощник частен детектив, както се подписваш напоследък.

— Ооо... По дяволите! — Тя ядосано удари с крак по матрака.

Той се засмя на реакцията ѝ и набра номера в офиса си с надеждата, че онзи, който се е обаждал, е оставил съобщение там. Нямахме съобщение и той въздъхна, ядосано и разочаровано едновременно, след което натисна бутона „Край“. Беше един и половина след полунощ. По дяволите, сигурно беше нещо особено важно.

Чу звука от отварянето на шампанското и отиде във всекидневната. Марла беше приготвила голяма табла, върху която беше наредила пилето, аспержите, шампанското и две чаши. Вдигна поглед към него.

— Изглеждаш превъзходно, както виждам — каза дяволито.

Беше забравил, че е напълно гол. Отиде до спалнята и се върна след минута, наметнал черния хавлиен халат, който тя беше купила специално за него. Или поне той се надяваше, че е купен за него, а не просто да се намира в къщата заради удобството на поредния ѝ любовник. Въздъхна при мисълта, че, що се отнасяше до Марла, човек никога не можеше да е сигурен. Но в момента Марла определено беше моногамна и той се радваше, че е единственият мъж в живота ѝ.

Марла отново беше облякла сатенената нощница, но по-голямата част от червилото ѝ липсваше, а сенките по клепачите ѝ бяха размазани. Бузите ѝ бяха приятно зачервени, а сиво-зелените ѝ очи блестяха.

— Изглеждаш божествено — каза той и я притисна до тялото си.

— А ти си все още с мобифона в ръка — каза тя и многозначително се отдалечи на един — два метра от него. — Шампанско?

— Защо не? — Той прие чашата и отиде да седне до нея на дивана.

— Между другото, в Гейнсвил научих доста интересни неща — каза той.

Очите ѝ се разшириха.

— Съвсем бях забравила за Гейнсвил.

— Е, напоследък животът ти е толкова вълнуващ — отвличането, искането на майка ти да се омъжиш за подходящ човек, ортодонт

например. Не мога да кажа, че съм изненадан.

Тя извъртя очи към тавана.

— Окей, какво стана в Гейнсвил?

— Изглежда, малката Бони Хойт е била адски непослушно дете — бягала от училище, пушела, пиела, вземала наркотици...

— „Секс и рокендрол“ — завърши тя вместо него.

— Ти го каза.

Докато похапваха блажено от пилето, той ѝ разказа за проблемната младост на Бони и за това, как тя беше избягала само на седемнайсет, за да живее с избраника си в Пенсакола.

— Джими Виктър — каза тя, докато оглозгваше крилцето на пилето. После деликатно изтри пръстите си в една от салфетките, които грижливо беше донесла от кухнята.

— Да, Джими, предполагам. И родителите ѝ — скромни хорица, които много се страхували от господ и никога не пропускали неделна служба в баптистката църква и които непрекъснато спестявали, за да изплатят ипотеката си, защото за тях домът бил най-важното нещо на света, — се опитали да я спрат. Тръгнали след нея, но загинали в автомобилна катастрофа на магистралата на път за Пенсакола.

Марла спря да дъвче.

— Не се ли шегуваш?

— Не. Хубавичката Бони наследила къщата и веднага я продала. Просто взела парите и избягала.

— О... мили... боже... — Марла остави крилцето на таблата, защото апетитът ѝ внезапно изчезна. Изпи голяма глътка от шампанското и погледна Ал над ръба на чашата. — Не мислиш...?

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че е убила родителите си. — Марла пое още една щедра глътка от добре изстуденото шампанско.

— Какво момиче, а!

— Странно е как тя се облагодетелства, когато някой неин близък срещне смъртта... Получила е къщата — или парите от нея, което е едно и също — от родителите си, „Буика“ от Джими, парите на деветдесетгодишния Хармън, или поне доста хубавичка част от тях. И следващото, което планираше, беше да се омъжи за Макайвър. Вече го беше поизстискала малко, за да си купи дрехи от „Родео Драйв“ и диамантен пръстен.

— Забравяш, че Макайвър също така ѝ дал пари, за да помогне на сестра си, както и за благотворителност по Коледа.

Очите на Марла бяха широко ококорени, докато го гледаше и Ал си помисли, че изглеждат като яйца на очи на тясното ѝ лице.

— Нашата Лори/Бони е сериен убиец — каза Марла напълно сериозно. — Убива за собствена изгода.

Той ѝ се усмихна с онази саркастична своя усмивчица, която повдигаше единия ъгъл на устните му и лявата му вежда и която обикновено я докарваше до полуда. Само че този път Марла беше доволна да я види на лицето му.

— Най-сетне го проумя, скъпа. Лори Мартин, преди това Вони Хойт-Виктър-Хармън е едно много лошо момиче.

ГЛАВА 30

Телефонът звънна. Погледите и на двамата се насочиха към масичката, където лежеше той. И двамата подскочиха като ужилени. Ал погледна въпросително Марла.

— Отговори, господин Частен детектив — каза тя.

— Два и половина след полунощ е, Марла — каза той уморено и сънливо. — Кой може да звъни по това време?

— Отговори и ще разбереш, нали така? — каза тя, като че ли този въпрос не създаваше вечни проблеми в отношенията им. Наля си още шампанско и чу как ядосано въздъхна.

— Не... Това може да почака до утре сутринта... За работното ми време, искам да кажа.

Тя вече изгаряше от любопитство.

— По дяволите, Жиро, отговори! Искаш да ме подлудиш ли?

Той поклати глава. Потрепваше безгрижно с пръсти по страничната облегалка на креслото си.

— Ооо! — Тя грабна телефона от масичката. — Ало? О! Здравейте, добре съм, благодаря, а вие как сте? Търсите Ал? Не съм сигурна, че иска да разговаря сега, детектив Балуърт, защото трябва да се наспи, преди да започне работа, нали така?

Тя се смееше неудържимо, когато Жиро грабна слушалката от ръцете ѝ.

— Не обръщай внимание на приказките ѝ, Балуърт — каза той. — Женски гняв, нали разбираш какво искам да кажа? — Хвърли гневен поглед на Марла. Тя стана от дивана и отиде до прозореца, като разкри доста голяма част от съвършения си крак там, където сатенената нощница беше цепната чак до талията. — Казах ѝ, че сигурно е важно, щом звънят в два и половина след полунощ, което означава, че е по-добре наистина да е много важно, приятелю Балуърт, защото, ако не е, ще си имаш много проблеми.

Той слуша дълго време, без да каже нищо.

— Не е ли, ха? — беше първото, което каза и Марла се извърна, цялата в слух.

— Не, по дяволите! — каза отново, този път замислено. Марла тръгна обратно към него. Застана плътно зад гърба му, с уши, буквално долепени до слушалката в опит да чуе какво се говори и от другата страна.

— Е, благодаря ти за информацията, Балуърт. Разбира се. Ще ти се обадя. — Ал изключи телефона, облегна се на възглавничките и се загледа замислено в тавана — сводест и на височина дванайсет фута от пода. Бащата на Марла ненапразно беше агент по недвижима собственост.

— Какво? — запита тя, извисила се над него. — Какво каза Балуърт?

— О, нищо важно, не и в два и половина сутринта. — Тя го удари силно в корема, той изпъшка „уф“ и се преви на две. — Господи, Марла, защо се държиш така? — запита я, когато най-после успя да си поеме дъх.

— Защото това заслужаваш! — отговори тя спокойно. — Е, а сега ми кажи какво ти каза Балуърт.

Той се предаде.

— Балуърт най-сетне е получил кръвта на Бони/Лори от петролния танкер, в момента закотвен край Хаваи. Не е същата като намерената в „Лексуса“.

Не това очакваше да чуе тя, затова го загледа с празен поглед, недоумяваща.

— Тогава, чия е?

— На Джими Виктър. Тялото, намерено в каньона, е неговото. Застрелян е с куршум от пистолет четирийсети калибър „Смит & Уесън“.

— О... мили... боже... — Тя се отпусна на дивана, зашеметена. — Но нали Джими е загинал преди десет години във Флорида!

— Изглежда, не е. — Ал затърси в джоба на халата пакета „Кемъл“, преди да се сети, че вече не пуши.

— Тогава кой е умрелият?

Той я загледа втренчено, с явно раздражение.

— Марла, защо имаш такъв дразнещ навик да питаш за очевидното?

— Щом е толкова очевидно, защо ти не си задаваш този въпрос?
— Тя също го изгледа втренчено.

— Защото вече знам отговора.

Тя рязко се изправи и се приближи до него. Очите ѝ бяха широко отворени от изненада.

— Знаеш ли го? Тогава, кой, по дяволите?

— Някой друг — каза той, наведе се, за да избегне удара ѝ, и се засмя.

— Не, сериозно, Жиро, кой е загиналият в пожара в къщата? — Марла май все още не схващаше.

Ал май също не я разбираше добре.

— Някой беден нещастник. Трупът бил силно обгорен и било невъзможно да бъде разпознат. Предполагам, че Бони го е помислила за съпруга си. Но сбъркала и ето че десет години по-късно Джими се появява и започва да я преследва. Да я изнудва, по-вероятно.

Ал също стана и закричи. Вървенето, изглежда, му помагаше да събере различните откъси информация в цялата история.

— По думите на Стив, тя му казала, че има и друга среща следобед за същата къща. Може да е имала среща с Джими.

— О, боже мой! — Марла вдигна ръце към лицето си — жест, който издаваше ужаса ѝ. Беше разбрала какво се е случило. — Лори го е убила. Убила е Джими при къщата, защото я е изнудвал. Знаела, че Стив Малърд ще дойде в пет и половина. И е нагласила нещата така, че възелът да се стегне около него.

— По дяволите, Марла, дай ми една цигара, хайде! — Ал забарабани нетърпеливо с пръсти по масичката.

Тя не обърна внимание на молбата му.

— И какво се е случило после? — Беше като дете, което няма търпение да чуе края на приказката.

Пъхнал ръце дълбоко в джобовете на халата си, Ал отново закричи.

— Предполагам, че го е застреляла в колата, после го е закарала до каньона и го е бутнала долу. После е разиграла собственото си изчезване, като е знаела, че Стив Малърд ще бъде обвинен.

— И че, разбира се, полицията ще реши, че Стив я е убил. Кръвта по задната седалка, ключовете все още на командното табло, вратите — отворени... жилището ѝ — явно изоставено без

намерение... Всичко говори за отвличане и вероятно убийство. — Марла беше възбудена. После изведнъж сякаш охладня. Загледа с празен поглед Ал.

— Но защо Стив се опита да убие Вики?

— Не е. Някой друг също е бил в къщата през онази нощ. Марла, нима нищо не си спомняш за нападателя? Хайде, скъпа, знам, че е трудно, но се поразрови из паметта си. Колко висок? Колко силен? Неговото... или нейното телосложение...

Марла гледаше в пода, явно опитвайки се да се пребори с ужаса, който се появяваше всеки път, когато се сетеше за онази нощ. Сякаш мъгла беше обгърнала ума ѝ. Прехапа устни и трепна, защото те още я боляха. Започна усилено да мисли.

— Малко по-висок от мен. Слаб, бих казала, но силен. И очите. — Направи пауза. — Помня ясно очите му. Сънувам ги... Тъмни, пълни с омраза... Очи на луд... — Тя трепна отново, не искаше да си спомня. — Олицетворение на злото.

Изтръгна се от спомена за онази нощ и го погледна, изненадана.

— Какво искаш да кажеш с това неговото или нейното?

— Помисли, Марла. Можело е да бъде и жена, нали?

— Искаш да кажеш... че е била Лори?!

— Точно. Когато тялото на Джими беше намерено в каньона, Лори се е уплашила, че полицията може да стигне до нея. Решила е да убие Вики и отново да накисне Стив. За втори път. Лори е била тази, която се е обадила на Стив в Ероухед и му е казала, че съпругата му е в опасност. Знаела, че той веднага ще тръгне. Само че не е знаела, че ще се появиш ти, Марла, и ще развалиш плановите ѝ.

— О! Боже! Господи! — Марла първо подскочи, а после затанцува нещо като индиански военен танц. — Това означава, че Стив Малърд ще излезе от затвора! — Танцувайки, отиде до Ал и го прегърна през врата толкова здраво, колкото можеше.

Макар много да обичаше да го прегръщат, този път Ал разбра, че получава прегръдката под фалшив претекст.

— Задръж, Марла. — Той освободи врата си от ръцете ѝ. — Стив никъде няма да отиде. Ще остане там, където си е.

— В затвора?! Обвинен в опит за убийство на съпругата си и заподозрян в евентуалното убийство на Лори Мартин? — Марла

изсумтя възмутено. — Забравяш, че съм адвокат. Жиро. С тези доказателства, мога да го изкарам оттам за минута.

— Сигурен съм, че можеш. Но няма да го направиш. Не още. — Веждите се вдигнаха високо над сиво-зелените ѝ очи, които хвърляха гневни мълнии. Беше готова да го убие с поглед, ако това беше възможно. — Не и докато не намерим Лори Мартин.

Тя се замисли, като хапеше прекрасната си долна устна, както правеше винаги, когато мислеше усилено. И отново трепна при болката, която изпита. Беше ѝ жал за Стив и за Вики, която още беше в кома. Мислеше и за техните две дъщери, които живееха със сестрата на Вики, за това, че те вярват, че баща им е убиец, за всичко, което са принудени да преживеят. Жестоко беше да не сложат край на нещастията им веднага, да не им кажат какво се е случило, но Марла разбираше гледната точка на Жиро. Докато не докажеха, че Лори Мартин е жива, делото срещу Стив нямаше да отпадне. Каза, много сериозно:

— Трябва да открием Лори Мартин. И да я доведем. Жива или мъртва.

Ал беше принуден да се засмее. Използваше фрази от криминалните филми, които беше гледала. Марла не обърна внимание на смеха му.

— Е, как предлагаш да докажем, че Лори не е мъртва? — Наля още шампанско в чашите им, пийна малко — вече се беше стоплило и тя направи недоволна гримаса, взе две кубчета лед от купичката и ги пусна в чашата си. Те засъскаха гневно. Отпи още една глътка. — Така е по-добре — прошепна и се отпусна на дивана.

— Лори Мартин притежава способността да променя външния си вид, както и самоличността си. Въобще, цялостната си личност. — Ал мислеше на глас, смръщил вежди, напълно концентриран. — Единственото, което ме озадачава, е как се е върнала, след като е оставила колата си горе при каньона.

— С колата на Джими Виктър — каза Марла въодушевено, решила, че е разгадала случая.

— Искаш да кажеш, че Джими е бил убит, а после е закарал собствената си кола до онова проклето място? Окей, мис Умен Адвокат, помисли отново.

Марла се замисли и бързо стигна до решение.

— Очевидно, Джими е стигнал до къщата с някакво превозно средство. Знам. — Очите ѝ блестяха възбудено. — Джими е карал спортна кола, или камион, или каквото и да е там...

— И Лори е завързала „Лексуса“ си към него и го е издърпала до каньона...

— Дяволите да го вземат!

— После се е върнала с неговото превозно средство.

Жиро се засмя.

— Марла, казвал ли съм ти някога, че имаш брилянтен, изключително логичен ум на адвокат, който може да погледне нещата от всичките им страни. И че на всичкото отгоре си удивително красива. И че те обичам лудо, макар винаги да ме разсейваш, отвличаш от работата и, на всичкото отгоре, не ми даваш да пуша...

Сега тя беше в прегръдките му.

— Само си помисли колко други неща ти разрешавам, бейби — каза тя и прокара леко език по клепачите му, по устните, по ушите...

— И така — каза Ал замислено, — първото, което трябва да направим, е да открием каква кола е притежавал Джими. Или... Дали пък не е взел кола под наем.

— Мислиш, че Лори Мартин все още кара неговата кола?

— Ако има някакъв разум, досега да я е зарязала. Но не всички убийци са чак толкова умни. Може би си мисли, че вече ѝ се е разминало.

ГЛАВА 31

Лори Мартин беше в процес на придобиване на нова самоличност.

Мотелът „Файърбърд“ в Сан Франциско беше шестият — или може би седмият — в който отсядаше, откакто беше напуснала Лагуна, използвайки различно име във всеки един от тях. Не беше особено щастлива, че ѝ се налага непрекъснато да се мести от евтин мотел в друг евтин мотел. Факт беше, обаче, че не можеше да направи нищо друго, докато не се сдобие с нова самоличност. Точно затова тази сутрин тя взе влака за Лос Анджелис.

Ако имаше ново име, можеше да наеме апартамент, не толкова хубав, колкото последното ѝ жилище, защото сега не разполагаше с толкова пари. С нова самоличност можеше да започне нов живот. Разбира се, можеше да намери такава и тук, в Сан Франциско, но тъй като имаше намерение да остане да живее в този град, по-добре беше да разреши проблемите си в друг.

Качи се на влака на гара Оукланд Амтрек. Седна до прозореца, макар да не гледаше към пейзажа, който бързо се сменяше. Кипеше от гняв само като си помислеше за луксозния си „Лексус“, за красивия си апартамент и за прекрасните си дрехи. Беше принудена да зареже всичко това, за да инсценира собственото си „убийство“.

Опитът, извлечен от досега преживяното, я беше направил предпазлива. Беше си заделила малко пари — петдесет хиляди от „наследството“, получено от стария Хармън. Те бяха прибрани в хладилника, под пакетите замразена лазаня. В нейния случай човек не можеше да бъде придирчив, защото никога не знаеше кога ще му се наложи да грабне парите и да бяга.

И без това беше планирала да се премести в друго жилище, след като се омъжи за Джон Макайвър. Бракът им нямаше да трае дълго — две седмици и той щеше да бъде намерен мъртъв в леглото. По дяволите, щеше да бъде толкова лесно. Старият глупак нямаше представа от нищо. Щеше да ѝ върна до самия си край. Вече ѝ беше

дал двайсет хиляди, а тя беше успяла да види извлеченията от банковата му сметка. Под претекст, че иска да се преместят в по-малко и по-лесно за поддържане жилище след сватбата, например в апартамент по-близо до океана, тя го беше накарала да пресметне стойността на имението в тюдоров стил. Чу го да споменава задоволителната сума от 1,2 милиона долара и вече беше готова да смени неговото име върху нотариалния акт със собственото си. Макайвър беше далеч по-изгодна партия от Хармън.

Присви очи и стисна длани в юмруци. Ако не беше Джими Виктър, досега всичко щеше да е вече нейно. Щеше да бъде милионерка — нещо, към което се стремеше, откакто се помнеше. А сега трябваше да започне всичко отначало.

Пътуването с влака беше дълго и скучно. Тя не се интересуваше от красивия крайбрежен пейзаж, който се нижеше край прозореца. Още по-малко я интересуваше това, че слънцето грееше, а небето и морето бяха примамливо сини. Не се интересуваше и от спътниците си, повечето от които бяха скрити зад разтворени вестници или книги или пък се опитваха да се справят с палавите си деца. Кучетата създаваха по-малко проблеми. Не би могла да остави дете на чистачката от мотела. Едно дете щеше да ѝ струва цяло състояние — пари, които би предпочела да похарчи за себе си. Петдесетте хиляди бяха резервите ѝ — пари, на които сега щеше да разчита, за да прескочи до следващото ниво. „Оперативно ниво“, както обичаше да го нарича тя.

Когато най-последно влезе в гара Юниън на Лос Анджелис, Лори беше станала от мястото си и чакаше да отворят вратите. В главата ѝ вече се бяха оформили няколко идеи. Време беше да се погрижи за работите си.

Купи няколко различни местни вестника от щанда на гарата и влезе в кафето. Поръча си капучино с лед и започна да отпива от него с помощта на зелена сламка като в същото време преглеждаше извънредно внимателно колонката с некролози на всеки един вестник. Четеше подробно всеки един некролог. Записа си две имена, изпи до капка кафето си и взе такси до сградата на кметството, където се помещаваше градският регистър. От опит знаеше, че там има екземпляри от всички издадени смъртни актове, достъпни за всеки, който иска да ги разгледа.

Също от опит, Лори знаеше, че в смъртния акт много често е вписан и номерът на социалната осигуровка на починалия. Без такъв номер, тя не би могла да си отвори банкова сметка, да наеме апартамент, да получи шофьорска книжка, телефон и дори работа.

Извади късмет. Марая Джоузеф, на четирийсет години, от Глендейл, беше починала преди пет дни. И в смъртния ѝ акт беше вписан номерът на социалната ѝ осигуровка.

Лори го преписа внимателно, после спокойно излезе от сградата. Никой не се обърна след нея — жена с незабележителна външност, с черна коса, покриваща на неравни кичури челото ѝ, отрязана жестоко късо отзад като че ли в опит да се направи още по-грозна и по-приличаща на мъж. Очилата с тежки рамки също не спомагаха за приятния ѝ външен вид. Тъмният костюм, с който беше облечена, изглеждаше евтин и размъкнат.

Метаморфозата на Лори беше пълна. Нямахме и помен от привлекателната блондинка, която тя беше само преди няколко седмици. Трябваше да промени външността си, иначе не би могла да се покаже на улицата. Та нали полицията я търсеше из целия щат! А сега минаваше спокойно край полицаите, които бяха на работа, а те дори не ѝ хвърляха поглед.

„Толкова им е умът“, помисли си тя с облекчение. Беше по-умна от всички тях, взети заедно. Освен може би от Ал Жиро и онази негова елегантна и красива приятелка. И докато говорим за дявола...

Марла, отново служителка на закона, в строг черен костюм, бяла копринена блуза и обувки със средно високи токчета, тъкмо влизаше в сградата на кметството. Имаше среща тук заради една от своите студентки, която искаше да препоръча да вземат на работа. Поне веднъж последното, за което сега мислеше, беше Жиро, работата ѝ на помощник частен детектив и Лори Мартин.

Изкачи стъпалата, смръщила вежди, концентрирана единствено в онова, какво щеше да каже за най-добрата си ученичка, за която тя просто беше сигурна, че ѝ предстои бляскава кариера като адвокат по криминални дела. Тя имаше точно подходящия ум — остър, способен да огледа нещата от всеки ъгъл, способна да изрази безпогрешно

мисълта си с думи. Тя щеше да бие точно в целта като прокурор, а ако служеше на защитата, щеше да е дяволски трудно да я обориш.

Марла едва не подмина тъмнокосата жена, спряла се на стъпалата. Нямах ли нещо смътно познато в нея? Озадачена, тя се обърна, за да я разгледа по-добре.

Лори се обърна в същото време. Погледите им се срещнаха. Зад тъмните стъкла на очилата, тъмните очи на Лори изгаряха от омраза. После тя се обърна и изчезна в тълпата.

Марла притисна с длан лудо биещото си сърце. Май полудяваше, въобразяваше си разни неща. С върховно усилие, тя си наложи да се успокои. Престана да мисли за случилото се, категоризирайки го като едно от онези странни неща — например призрак, танцуващ върху гроба си. Очите на убиеца се бяха врязали в паметта ѝ, май това беше всичко. А бедната жена сигурно се е питала защо Марла я гледа така втренчено.

Жалко, че не беше успяла да я довърши онази нощ, мислеше си Лори, обзета от неудържим гняв. Но Стив се беше появил по-рано, отколкото тя беше очаквала. Жалко, че не беше успяла да убие и Вики, но Марла я беше прекъснала. А беше замислила всичко така идеално. Сега обаче нещата бяха объркани — истинска каша, а тя мразеше кашите. От опит знаеше, че това води единствено до проблеми. Виж само какво се беше случило с Джими. Тя знаеше, че някой ден Джими ще започне да я преследва, но когато това се случи, я свари неподготвена.

ГЛАВА 32

Първият голям шок в живота на Лори беше преди десет години, когато тя стоеше пред горящата къща във Флорида и мислеше за Джими, който изгаря вътре. Мислеше, че той сигурно вече прилича на любимата си храна — печена патица — и се засмя на глас. Тогава Клайд изляя и тя се обърна. И погледна право в очите на Джими. Господи, какво отвратително чувство я беше завладяло. Тя подскочи, все едно че я беше ударил гръм. Първата ѝ мисъл беше: тогава кой, по дяволите, изгаря вътре? Втората ѝ мисъл беше, че сега Джими знае, че се е опитала да го убие.

После чу писъка — звук на толкова силна агония, че сърцето ѝ изпита истинска, неподправена мъка. Обърна се и видя горящ мъж, застанал в рамката на вратата. Дрехите, косата и дори кожата му горяха. Той се топеше пред очите ѝ.

Письците му прорязваха влажната нощ във Флорида, а тя стоеше и го гледаше как умира. Беше любовникът ѝ. Сигурно се е отбил да я види, вратата още беше отворена. Вероятно си е пийнал и е заспал. Лошо, прекалено лошо за него, помисли си тя, когато той жалостиво протегна горящите си ръце към нея.

Тя отново се извърна и потърси с поглед Джими, но той беше изчезнал в нощта при първия звук на приближаващите пожарни и полицейски коли. А тя почувства болката от собствените си изгаряния, покрити вече с мехурчета, получени докато подпалваше къщата, при избухването на газовата бутилка. Любовникът ѝ вече представляваше смалена обгорена купчинка, свита до горящите стъпала. Бързо се замисли какво да прави сега, после изтича към онова, което беше останало от него.

Шерифът я завари там, коленичила, и ѝ помогна да се изправи. Наметна одеяло на приведените ѝ рамене и я поведе към линейката.

— Опитвах се да му помогна, опитах се да спася съпруга си — проплака тя едва чуто и му показва обгорените си ръце. — Но огънят беше вече силен, беше много горещо... Не успях... — Тя все още

хлипаше, когато я настаниха в линейката. Малкото черно кученце скочи вътре след нея. Опитаха се да го избутат навън, но тя го притисна силно до тялото си.

— Клайд идва с мен! — извика толкова силно, че те се уплашиха да не е изгубила ума си. Като видя изненадата в погледите им, тя отново сведе глава и заплака отчаяно. — Клайд е всичко, което ми е останало сега — прошепна тя и зарови лице в меката му черна козина.

Позволиха ѝ да задържи кучето.

Излезе, че е направила услуга на Джими. Щеше да бъде изправен пред съда, защото едно от местните момичета го беше обвинило в изнасилване. Лекарят от флотата каза, че ръцете са силно обгорени и не е възможно да бъдат взети отпечатъци. Но съпругата му потвърди, че да, това е Джими Виктър. Сега той официално беше „мъртъв“ и обвиненията в изнасилване, естествено, отпаднаха. А Джими изчезна бързо като сняг през пролетта.

Тя обаче го познаваше. Той беше подъл, отмъстителен. От онзи ден не беше го виждала повече. Но знаеше, че някой ден той ще я намери. И този път той ще я убие.

Тогава се сети, че може да сменя самоличността си, да променя изцяло външния си вид. И да започне някъде наново, хиляди мили надалеч.

Дори на погребението, докато стоеше над гроба на „Джими“ с Клайд в краката си, заедно с няколко от неговите приятели от флота, тя вече планираше следващия си ход. Като нова жена с нов живот и, може би, богат нов съпруг. Реши, че по-възрастен мъж ще бъде най-доброто за нея, защото ще го управлява по-лесно и със сигурност ще ѝ създава по-малко проблеми от някое младо жребче. Но първо трябваше да се махне отгук.

Нямаше много багаж, защото всичко беше изгоряло при пожара. Само няколко нови вещи, които беше успяла да си купи с парите от застраховката. И Клайд, разбира се. Качи се в „Буика“ и тръгна още на другата сутрин преди зори. Пееше си, докато шофираше, като от време на време намаляваше скоростта, за да погали Клайд, който я гледаше с любов. Тя обичаше кучетата, те не създаваха никакви проблеми. Не бяха като хората. Беше изплакала цели кофи сълзи, когато първото ѝ куче, териер, беше умряло, но не беше проляла нито една сълза, когато загинаха майка ѝ и баща ѝ.

Но това беше друга история.

ГЛАВА 33

Как мразеше детството си, прекарано под името Бони Хойт, в онази прекалено малка, строена от предприемачи и поради това грозна, къща с дървениците, които непрекъснато гризяха гредите отвътре. Как мразеше безмилостното слънце на Флорида, което щеше живи да ги изпече вътре, защото нямаха климатична инсталация. Вярно, баща ѝ беше поставил силно въртящи се вентилатори на тавана, но те не помагаха много. Тя лежеше гола в леглото нощем, а по тила ѝ се стичаха струйки пот, вадички се събираха по корема и под гърдите ѝ. Гледаше черно-белия телевизор, чийто екран беше само дванайсет инча широк, и проклинаше родителите си за това, че не са богати, че е принудена да живее тук. Първият Клайд лежеше на теракотения под до леглото ѝ, смазан от горещината, приличащ на парцалена кукла. Беше толкова горещо, че тя дори не му връзваше червената панделка.

Беше гледала филма „Бони и Клайд“ и се беше изпълнила със завист и възхищение към смелата, красива и порочна Бони. Затова беше променила името на кучето и сега то се казваше Клайд. Носеше винаги червена панделка като истинския Клайд, а тя си го представяше като свой партньор в престъпленията. Представяше си как двамата обират банки, мамят хората на ФБР...

Фантазиите ѝ бяха необуздани и много ярки, много далеч от спокойното лице, което тя си налагаше, когато я влачеха в баптистката църква всяка неделя сутрин. Майка ѝ и баща ѝ ходеха редовно на църква и я караха да поема религията, която напрано засядаше на гърлото ѝ още откакто беше бебе. Беше ѝ омръзнала тази религия, тази лъжа, повдигаше ѝ се от нея. Беше научила всичко, което искаше да знае за Бога и делата му. Някак си се чувстваше много по-спокойна и щастлива с представата за Сатаната. Звучеше така, сякаш с него човек можеше все още да се позабавлява.

Една случка се оказа повратната точка в нейната младост. Нещо толкова страшно, толкова могъщо, че не беше разказала на никого за него. Дори на Джими.

Тя и Дженифър Вандерховен седяха една до друга по време на почивката за обяд в училище. Дженифър имаше големи сини очи и гъста руса коса, сплетена на плитки, стигащи чак до кръста ѝ. Тя винаги беше облечена спретнато, в красиви и скъпи дрехи. Бони мразеше Дженифър, но Дженифър беше глупава, податлива, лесна за манипулиране, а тя, Бони Хойт, беше силна. Дженифър се лепеше за нея заради силата ѝ, а тя безмилостно я командваше.

Беше зима. През онази седмица бяха изключили централното отопление в училището и портиерът беше много зает да поддържа горенето на пещта на отоплителната система.

— Да отидем да хвърлим елин поглед на пещта — предложи тя, без никакъв умисъл, на Дженифър. Огънят винаги я беше привличал.

На Дженифър не ѝ се искаше, защото мразеше да цапа дрехите си, но Бони я хвана под ръка и на практика я завлече дотам. Знаеше, че портиерът ще е излязъл, за да изяде обяда си.

Долу беше горещо, прашно и задимено. Тя взе огромните железни клещи и отвори железните врати. Заля ги огромна вълна непоносима горещина. Всъщност, огънят не гореше много буйно. Възбуда пълзеше по вените ѝ докато убеждаваше Дженифър да се приближи и да застане до нея, за да почувства топлината. И тогава, когато бяха една до друга, дори без да мигне, тя блъсна Дженифър в горящата пещ и затвори вратите. После побягна толкова бързо, колкото можеше.

След десет минути, когато сърцето ѝ отново започна да бие нормално, тя тръгна из двора да пита дали някой не е виждал Дженифър. И когато Дженифър не се появи в клас този следобед, хората се разтревожиха и започнаха да я търсят. По-късно същия следобед беше извикана полицията и детективите пълзнаха из училището.

Когато откриха останките на Дженифър в пещта, портиерът беше арестуван и обвинен в убийство.

Бони беше свидетелка по време на процеса и се наслади на всяка минута от речта си. Разказа как двете обядвали заедно, но тя решила малко да се поразходи. А Бони решила да отиде до тоалетната в това време. И тя повече не я видяла. При тези думи започна високо да хлипа и беше загрижено изведена от съдебната зала, докато и други очи се изпълваха със сълзи на съчувствие.

Признаха портиера за виновен. Той получи смъртна присъда. Отиде на електрическият стол след пет години, след като всички обжалвания се провалиха.

Бони следеше жадно всички съобщения по неговия случай във вестниците и по черно-белия си телевизор. Когато го признаха за виновен, тя се засмя радостно и високо. Полицаяте бяха всичките такива големи глупаци, че не виждаха по-далеч от носа си. Дай им нещо очевидно и те се спускат след него. Тази философия тя използваше дори днес. Например, идеално разиграване на изчезването на Лори Мартин и очевидното обвинение срещу Стив Малърд.

Никога не мислеше за себе си като за безпричинно зла. Съзнанието, че тя е убила Дженифър, ѝ даваше чувство за сила, за самоувереност, за превъзходство. Беше по-силна от другите. Убиването и даваше тръпка, която беше почти сексуална — чувство за огромна мощ. Тя беше самата себе си, както и беше казала на тъпите си родители, когато ги напусна на седемнайсет, за да заживее с Джими Виктър в Панама сити. И беше добавила: „И не можете да направите нищо, за да ме задържите тук“.

ГЛАВА 34

Джими беше различен от момчетата тийнейджъри, които тя познаваше. По-възрастен, секси, знаеше как да завладее едно момиче. За нея той беше неустоим. За нещастие, както осъзна по-късно, той беше такъв и за много други жени.

Баща ѝ се опита да я спре. Но тя знаеше, че ще стане така, и беше направила предварително плановете си. Имаше нужда от пари, защото, господ ѝ е свидетел, Джими нямаше никакви. А и трябваше да се отърве от семейството си. Реши да повреди спирачките. Катастрофата беше особено зрелищна, показаха я по новините на всички програми. Колата се удари в преградата, разделяща двете платна на магистралата, и се преобърна няколко пъти. Когато се спря, беше почти сплескана, както и родителите ѝ вътре.

На погребението присъстваха всички от църковното паство, хора, които ги бяха познавали през целия им живот, съседите им, приятелите им. Бони усещаше тяхната враждебност, съдржания гняв, който сякаш изгаряше тила ѝ, докато тя стоеше със сведена над гроба глава. Но тя пет пари не даваше. Наследи каквото имаше за наследяване — малката къща, която веднага продаде, и две хиляди долара, държани до този момент в банката.

Тя и Джими прекараха две седмици на Бахамските острови, купиха си нови дрехи, залагаха в казината, прекарваха си добре. Тя никога вече не се върна в Гейнсвил.

Джими нае къща близо до базата, но рядко си беше у дома. Струваше ѝ се, че вечно е дежурен, и започна да се оплаква, че той работи толкова много. Не живееха около парка, където бяха повечето къщи на служещите във флота. Тяхната къща беше единствената, разположена в просека в гората, встрани от другите.

На Бони не ѝ харесваше. Беше самотна дори с Клайд за компания. И беше отегчена до смърт. Ходеше на пазар с „Буика“,

винаги придружавана от малкото черно кученце с червената панделка. Хората се спираха, за да я поздравят и да кажат колко хубаво е кученцето ѝ, да побъбрят, за да мине по-лесно времето им, но тя нямаше приятели. Имаше само Джими, а Джими, както се оказа, не беше добър съпруг.

Откри истината, когато спря в заведението в Пенсакола, където предлагаша пиле на грил, скара и напитки. Заприказва се с барманката — млада жена, на нейната възраст, на име Венера Нобъл.

— Познавам всички в областта, как така не съм те виждала преди? — запита Венера и ѝ подаде леденостудена бира.

— Аз съм нова. Отскоро съм тук. — Бони огледа отегчено другата жена. Беше привлекателна, с хубаво тяло, секси в черната рокля с дълбоко изрязано деколте, която прилепваше по тялото ѝ като втора кожа.

— Познаваш ли Джими Виктър? — запита Бони, след като бяха разменени няколко приятни безсъдържателни фрази.

Венера изви очи към тавана.

— Бих казала. Той идва тук почти всяка вечер. И то всяка седмица с различна жена. Той май е мъж, който наистина обича жените.

Бони ококори очи и изпусна дълбоко въздух, което прозвуча като съскане.

— Господи, да не би да казах нещо погрешно? — запита Венера, шокирана. — Той да не би да е твоят приятел?

Но Бони не ѝ обърна никакво внимание повече. Излезе веднага от бара, купи си черна рокля с дълбоко деколте като тази на Венера и отиде да потанцува. Прекара нощта с мъж, когото просто забърса някъде, и откри, че ѝ харесва. Като при всичко друго, щом веднъж вземеш решение, ти е по-лесно, каза си тя. Беше ѝ наистина много лесно да си намира любовници — мъжете всичките са еднакви, прекалено нетърпеливи даже. Преследваха я като кучета.

Сега, седнала във влака, пътуващ на север, обратно към Сан Франциско, Лори се засмя. Последният ѝ любовник наистина я беше преследвал като куче. И умря като такава.

След погребението на „Джими“ тя подкара „Буика“ на запад. И стигна толкова далеч, колкото можа, преди да ѝ се свърши бензинът. В малко градче някъде в Южна Каролина. Спря точно пред аптеката и купи кутия боя за коса. После отиде в „Макдоналдс“, където си поръча голяма пица. И една по-малка за Клайд. Изядоха ги, седнали на предната седалка на колата, после си взеха стая в мотела. На следващата сутрин тя излезе от стаята с огненочервена коса и продължи да кара безцелно на запад, към Калифорния, макар още да не беше осъзнала, че иска да отиде там.

ГЛАВА 35

Когато стигна до Фалкон сити, Тексас, намери дамската чанта на Лори Мартин в тоалетната на ресторанта. Прегледа набързо съдържанието ѝ — откри вътре картата ѝ за социална осигуровка. Устоя на изкушението да вземе седемдесетте долара в брой, защото градът беше малък и това щеше да се окаже доста рисковано. Освен това номерът на социалната осигуровка щеше да ѝ бъде много по-полезен по-късно. Тя го преписа внимателно, преди да предаде чантата на собственичката ѝ.

Продаде „Буика“, защото знаеше, че Джими лесно ще я намери, като проследи колата. След това направи умната крачка да се присъедини към местната църква, където бързо успя да прецени кои от членовете имат пари. Намери за много забавен факта, че църквата беше най-доброто място, където можеш да хванеш подходяща партия. Така като че ли самият Господ я улесняваше. Тя мислеше, че и Сатаната би се насладил на шегата.

Старият Хармън беше в инвалидна количка, но сигурно не го наричаха „Боса“, без да има защо. Беше основал процъфтяващо предприятие за търговия с коли — същото онова, в което току-що беше продала „Буика“ и което сега синът му управляваше. Секси, в прилепнала плътно по тялото ѝ черна рокля като тази на Венера и обувки с високи токчета, тя започна работа като сервитьорка в местния ресторант, посещаван често от Боса Хармън. Постепенно, като редовно се срещаха в църквата и на неделните служби, когато тя беше облечена изключително скромно, успя да намери път към сърцето му.

Непрекъснато се суетеше около него, говореше му, позволяваше му да проявява загриженост към нея. Потупваше го с любов по съсухрената старческа ръка, погалваше го по оредялата бяла коса, палеше цигарите му и никога не се оплакваше, както правеха синът му и снаха му, от ужасната му кашлица. Дори изтриваше устните му със

салфетка, когато той хрочеше особено отвратително по време на хранене.

Боса смирено си беше признал, че вече не би могъл да живее без нея, а тя се беше засмяла и каза, че, е, май ще е по-добре да се оженият, защото така той ще може да я има завинаги. „Иначе, беше добавила, аз може би ще подновя отново моето пътуване из страната“.

Ожениха се след три седмици. Тя беше облечена в бяла копринена рокля и бели обувки от сатен с високи токчета, купени от най-скъпия магазин в Сан Антонио. Винаги беше искала да се ожени, облечена в бяло. Под белия воал червената ѝ коса изглеждаше още по-огнена. Тя падаше на къдрици по голите ѝ рамене. В ръце държеше букет от рози, които по цвят бяха почти като косата ѝ. Това беше нейният ден, макар на сватбата да нямаше гости, а младоженецът да беше облечен в старомоден фрак, който висеше около съсухреното му тяло, и да седеше в инвалидна количка, бутана по пътеката в църквата от медицинска сестра — Франки Варгас — когото тя уволни скоро след медения месец.

Меденият месец. Какъв фарс беше той. Тя, Боса и Франки Варгас отидоха в Ню Орлиънс, в Марди Грас. Боса не искаше да прави нищо друго, освен да гледа телевизия в невероятния им апартамент в хотел „Уиндзор Корт“. Тя можеше да живее там постоянно, направо се влюби в лукса и глезенето, в това „Добро утро, мадам“ и „Можем ли да ви помогнем с нещо, мадам?“ и други подобни. През деня излизаше на разходка и харчеше парите на стария. Поднови изцяло гардероба си. А нощем, след като беше дала на Боса блудкавата каша, каквото представляваше вечерята му, (той вече нямаше зъби и не можеше да дъвче месо), му доставяше удоволствие с устата или ръката си, което беше всичко, което той можеше, и почти всичко, на което тя беше способна, що се касаеше до него поне, което не ѝ беше особено приятно, но тя мислеше, че все пак и той трябва да получи нещо от сделката. Тя въобще не беше лоша с него и не беше нейна вината, че той не може да стигне до оргазъм, защото, господ ѝ беше свидетел, тя се опитваше да му го даде.

Както и да е, след като Франки го беше изкъпал и го бе сложил да си легне, тя и той се отдаваха на нощен живот. Франки със смях беше открил, в леглото естествено, че тя не е наистина червенокоса. Разбира се, след този кратък епизод той трябваше да си отиде. Тя не

искаше клюки, когато се върнат във Фалкон сити. Имаше си достатъчно трудности с Лорета и Бо и не искаше да им дава предимство в борбата по какъвто и да било начин. Така че, на всички каза, че ще се грижи сама за съпруга си. „Сам господ би очаквал това от добрата съпруга“, обясни извънредно сериозно тя на пастора, когато отново посети неделната служба.

Също така запази работата си като сервитьорка „За да не можете да се оплаквате, че съм се омъжила за него заради парите му“, каза тя на Лорета и Бо, но истината беше, че според плана, който вече беше съставила, работата трябваше да ѝ послужи за алиби. А междувременно, вече имаше и нова самоличност, ново име. Беше в безопасност от Джими. Той никога нямаше да успее да я намери.

Лесно беше да пусне запалената цигара върху завивките му, докато старият спеше. И веднага тръгна за ресторанта в стария „Кадилак“ с позлатената решетка на радиатора и с табелата отпред, на която пишеше: „Бос 1“.

Беше нервна и крачеше като дива котка, дебнеща жертвата си. Надяваше се, че планът ѝ ще успее, тревожеше се, че не беше останала, за да се погрижи за всичко. Наля си чаша кафе. То беше много горещо и изгори гърлото ѝ, но тя беше благодарна за топлината, която се разля по тялото ѝ. Тя като че ли разтопи буцата, заседнала в гърдите ѝ. Чакането беше нещо ужасно. Цялата като че ли се беше вцепенила.

След погребението на Боса Хармън, на което тя носеше черен воал и постави огненочервени рози върху ковчега му, тя каза, с тъжна усмивка, на адвоката: „Всичко вече свърши“. Но не, всичко едва сега започваше. Синът на стария и съпругата му разправяха из целия град, че баща им е бил убит, и оспорваха завещанието, според което половината му пари оставаха на нея, както и къщата, за да живее тя в нея до края на живота си. А ако не иска да живее в нея, трябваше да я наследи синът му. Не беше обаче толкова много, колкото Бони очакваше, и тя беше направо бясна. Беше изпълнявала задълженията си на съпруга на този отвратителен дъртак. И той трябваше да се погрижи по-добре за нея.

Тогава онази кучка, високомерната Лорета, заплаши, че ще поискат разследване на смъртта на стария, както и на нейното минало. С мисълта за пожара и за „мъртвия“ си съпруг, Бони разбра, че не би

могла да понесе това. И така, те спечелиха. Тя се примири със загубата, взе двестата хиляди долара и „Кадилака“ и замина.

Сложи всички куфари в колата, а в тях толкова скъпоценности, колкото беше успяла да открадне, без зоркия поглед на Лорета да я хване, и извика на Клайд да побърза, защото ще тръгват. Но не получи никакъв отговор на острото си изсвирване, което обикновено го караше да излае и да застане до нея. Озадачена, тя започна да търси из къщата. После претърси градината, басейна. Изпълнена с лоши предчувствия, затича по дългата чакълеста алея и го видя да лежи близо до портата. Той беше вкочанен и тя веднага разбра, че е мъртъв. Падна на колене и дълго гледа окървавеното му тяло. После започна да пищи. Письците ѝ приличаха на тези, които биха издавали осъдените да горят в ада. Плачейки, тя взе Клайд на ръце, зави го в кашмирения си шал, който струваше петстотин долара, и нежно го положи на задната седалка на колата. Сломена, плака дълго време. Знаеше, че Бо е сторил това, за да ѝ отмъсти. Кара като луда до жилището му, готова да убие и него, и съпругата му. „Око за око, зъб за зъб“ каза ѝ самодоволно Бо, когато викайки и пищейки, тя го обвини, че е убил кучето ѝ. Очите ѝ горяха от омраза и той бързо отстъпи назад. Бони усети страха му и разбра, че може да го убие там, веднага. Но това щеше да означава тя да загуби всичко, а Бо да спечели.

И така, с двестата хиляди долара в джоба, тя се появи в Калифорния с руса коса и нова прическа, с нов гардероб и благодарение на номера на социалната осигуровка на Лори Мартин, с нова самоличност. Не можеше да рискува да я разпознаят като госпожа Хармън, когато дойде времето за следващата ѝ жертва.

ГЛАВА 36

Първото, което направи, беше да си купи ново жилище, в което всичко да бъде скромно, чисто и елегантно в същото време. Обзаведе го в цветовата гама на ярките цветове на Флорида, на които толкова много се възхищаваше, когато, като малко бедно момиченце, ги видеше в списанията — бели килими, бели тапицерии на диваните, розови завеси, килимчета в тюркоазено и розово. И огромен телевизор. Това беше домът на фантазиите ѝ и тя го обожаваше.

Продаде „Кадилака“ и си купи „Лексус“ Беше много щастлива. Беше умна, привлекателна, загоряла от редовните си посещения в местния солариум, елегантна. Маникюрът ѝ беше безупречен, косата — блестяща. Провери местните църкви и се присъедини към тази, сред чиито посетители имаше най-много богати хора.

Мразеше да облича онези грозни рокли при посещенията си в църквата, но знаеше, че така е най-добре за нея и интересите ѝ. За да намали ефекта от роклите, носеше възможно най-ефирно и секси бельо под тях, за да ѝ напомня то коя е тя всъщност и какво може да предложи. Този път, мислеше си, щеше да направи големия удар. Този път искаше най-после да стане милионерка. И Джон Макайвър беше нейният билет за бъдещето.

Междувременно успя да се сдобие със сертификат, че е агент по недвижима собственост, и си намери работа. Сега беше Лори Мартин, бизнесдама, със собствено жилище, с красива кола, с прекрасни дрехи. А Джон Макайвър беше готов дори да яде от ръката ѝ.

Претърпя втория по сила шок в живота си, когато Джими се появи и развали всичко.

Джими Виктър живееше по най-южното крайбрежие на Тихия океан — района на сърфистите и заклетите обитатели на плажове, а такъв беше станал и той. Пиеше прекалено много, ходеше на всички партита, на които можеше, и работеше колкото е възможно по-малко. Откри Лори/Бони съвсем случайно. Случайност, която му обещавахе така необходимите му пари в брой.

Каза ѝ, че преглеждал един вестник, и така попаднал на снимката ѝ над дълъг списък с недвижима собственост, която можела да се купи с нейно посредничество. Очите му се спрели на снимката, отначало, без да я разпознаят. После нещо в усмивката на русокосата жена му се сторило познато и отприщило спомените му. Загледал се повнимателно в лицето ѝ, във всяка негова черта. Била Бони, да усмихнал се, готов да умре от удоволствие, най-после я открил. Сега тя се казвала Лори Мартин.

Лори подскочи, когато чу гласа му да ѝ казва по телефона:

— Здравей, Бони, помниш ли ме?

Тя знаеше, че лекото потреперване на гласа ѝ, лекото колебание, преди да отговори, са я издали, когато каза:

— Кой е? Сигурно сте сбъркали номера.

— Искаш ли да дойда при теб, за да си ме спомниш по-добре? — предложи той с усмивка, която тя не можеше да види.

Настъпи кратко мълчание, после каза:

— Да се срещнем тази вечер в осем часа на паркинга на „Норт Шор Драйв“. — Даде му указания как да стигне до супермаркета, после запита: — Какво караш?

— Много стар модел „Уинибаго“ — каза той. — Не може да не го забележиш. Има оранжева линия по цялата си дължина.

Тя го забележа веднага. Приличаше на развалина и разваляше редицата на паркираните елегантни мерцедеси и фордове. Докато крачеше към него, в гърдите ѝ бушуваше неудържим гняв.

— Сега изглеждаш много по-добре, Бони — каза Джими и ѝ отвори вратата, за да седне до него. — Русата коса ти отива.

— Стига си дрънкар празни приказки, Джими, кажи какво искаш. — Гласът ѝ не вещаеше нищо добро. Тя знаеше какво ще последва, затова в чантичката ѝ имаше „Смит & Уесън“ четирийсети калибър. Искаше да го убие още сега, да свърши веднъж завинаги с него... но не можеше. Обаче не знаеше какво ще се опита да направи Джими, затова носеше оръжието със себе си.

— Какво мислиш, че искам? От теб, жената, която се опита да ме убие? А вместо това уби любовника си! А после го зарови — в моя гроб!

В гласа му имаше стоманени нотки, които ѝ бяха добре познати. Всъщност тя знаеше какво ще поиска той, затова предварително беше

намислила какво ще каже.

— Колко?

— Какво ще кажеш да започнем с петдесет хиляди? — Той ѝ се усмихна.

— Петдесет?! Ти луд ли си? Откъде, според теб, да намеря толкова пари?

— А искаш ли играта да загрубее? Окей. Сто хиляди, тогава. — Той отново ѝ се усмихна, но усмивката му беше сатанинска. — Това е последното ми предложение. Можеш да приемеш или да не приемеш, твоя си работа.

Нямаше нужда да казва какво ще се случи, ако тя не приеме. Гневът се беше свил на топка в стомаха ѝ, притаил се тихо.

— Винаги си бил копеле, Джими — каза тя като с усилие успяваше да говори спокойно. — Точно сега не мога да намеря толкова пари в брой, но ще ти кажа какво мога да направя. Ще събера каквото мога за момента и ще ти го дам утре. Като първа вноска, да го наречем. Ще се наложи да продам някои от нещата си, бижутата например, за да осигуря останалото. Това направо ще ме разори — предупреди го тя — така че въобще и не си помисляй да се връщаш за още.

Той се засмя на думите ѝ. Изнудването беше като врата, която винаги остава отворена, и двамата го знаеха. Тя слезе от колата му.

— Да се срещнем утре в четири часа пред номер 1203 на „Сиело Драйв“ в Лагуна. Ще го намериш на картата на града. Ще те чакам.

И тя го чакаше. С пистолет в ръка. Беше си осигурила час и половина да приключи с Джими и да махне трупа му оттам, преди Стив да пристигне. Беше планирала всичко идеално. Стив нямаше да успее да се измъкне. Полицията щеше да повярва, че той я е отвлякъл. Щеше да ѝ се наложи да смени името и самоличността си още веднъж, макар никак да не ѝ се искаше да го прави, защото щеше да загуби всичко — прекрасното си жилище, дрехите си, спестяванията си. Но знаеше, че след време, може би месеци, може би години по-късно, тялото на Джими ще бъде намерено и идентифицирано чрез ДНК-то му, че следата ще започне да се разплита и ще стигне до нея. Не можеше да си позволи това да се случи.

И така, тя застреля Джими на задната седалка на „Лексуса“ докато той броеше петдесетте хиляди, които тя държеше скрити в

хладилника. Той само погледна изненадано кръвта, която струеше от гърдите му, а после вдигна поглед към нея.

— Кучка! — изхриптя и кръвта потече и от устата му.

Тя прибра парите обратно в чантата си, както и револвера. Зави трупа му в одеяло и го бутна на пода на колата, за да не се вижда. После завърза „Лексуса“ към неговата кола и подкара към далечния каньон.

Цяло изпитание беше да се отърве от трупа. Първо се преоблече в черни дрехи и скиорски ботуши. После овърза тялото с въже и го издърпа до ръба на бездната. Не можеше да е сигурна, че ще падне достатъчно надълбоко, ако просто го бутне надолу, затова заслиза с него, като го прехвърляше през издатини и скални отломъци, препъвайки се и ругаейки като каруцар, докато най-после стигна до стръмна, почти отвесна, стена. И го блъсна. Джими Виктър се затъркаля бясно надолу, отскачайки от всяка скала, докато изчезна в пропастта, най-после се освободи от него.

Изчака минута-две, за да се стабилизира дишането ѝ, и започна да се изкачва обратно. Беше почти изтощена, но защото не искаше да оставя колата при тялото, трябваше и да шофира няколко мили по разбитите пътища около каньона. После, с последни сили, отвърза „Лексуса“ от неговата кола. Докато го почисти, потта вече се стичаше на струйки по цялото ѝ тяло. Остави ключовете на таблото. Изчисти кръвта старателно, но все още имаше петна, които я безпокояха. Надяваше се, че полицията ще реши, че кръвта е нейна, макар че с всичките тези нови научни методи, на това не можеше да се разчита.

После излезе с неговата кола на магистралата и потегли за Сан Франциско. По-късно я остави в бедняшки квартал с ключовете на таблото. Знаеше, че много скоро ще я откраднат.

ГЛАВА 37

И ето че отново се намери в евтините мотели. Почти беше забравила какво е да живееш така — с миризмата на освежители за въздух, на засъхнала пот и на храна, взета в хартиени кесии от китайски ресторант. Беше забравила какво е да спиш на изтънял дюшек и на хлъзгави чаршафи от изкуствена материя, да се миеш в недотам чисти и много тесни бани. Сега мразеше Джими дори още повече, защото заради него беше принудена да преживее отново всичко това.

Боядиса косата си черна и застана пред напуканото огледало в банята. Започна да я реже с ножичките си за нокти. По лицето ѝ се стичаха сълзи — солени като горчицината, изпълнила гърдите ѝ. *Господи, какво ми се наложи да се направя?*, плачеше тихичко тя, като гледаше новото си, грозно отражение в жестокото огледало. *А бях толкова красива, имах такава успешна кариера. Имах почти всичко.*

Струваше ѝ се, че вече цяла вечност чака да арестуват Стив Малърд. Започна да се пита дали не е сбъркала някъде. Тревожеше се и ден, и нощ. Струваше ѝ се, че и тревогите ѝ няма да имат край. Започна да отслабва. Просто вече не можеше да се храни, храната ѝ се виждаше отвратителна. Стомахът ѝ приемаше само бутилка текила и чиния пържени картофи и една-две малки кифлички може би, докато слушаше новините по телевизията. Също като Вики Малърд.

Ал Жиро и неговата лъскава мадама разследваха случая. Видя ги по телевизията, няколко пъти четете статии за тях в жълтата преса. Жиро беше много умен, дори прекалено умен. И тя започна да се изнервя. Увереността, че винаги тя е правата, че винаги е по-силната, започна да се стопява. Тогаваше измисли следващия си план — да убие Вики Малърд и отново да натопи Стив. Така полицията щеше да е принудена да го арестува за нейното убийство. И после, поне така предполагаше тя, щяха да повярват, че той е убил и Лори Мартин. Беше отчаяна, струваше ѝ се, че това е последният ѝ шанс.

Правеше плановете си извънредно внимателно. Дори се сдоби с фалшива шофьорска книжка, което беше толкова лесно, че тя се зачуди защо по-голямата част от населението си правеше труда да учи за истински. После си купи (от четвърта ръка) „Акура“ произведена през 1989, и шофира чак до Ероухед. Преоблечена като член на спасителен отряд, застана близо до колибата на Стив Малърд и изчака, докато го видя, че заминава с колата си, „Форд Таунус“, към селото.

Той дори не си беше направил труда да заключи вратата. Много хора правеха така тук, горе в планината. Беше направо детска игра да намери подходящ нож, къс и с остър връх, оставен небрежно на дървената поставка в кухнята.

Трябваше да е преполовила пътя до Лос Анджелис, преди Стив да се е върнал в колибата. Беше изчислила внимателно времето за това пътуване, защото трябваше много точно да прецени момента, в който да му се обади. Той трябваше веднага да хукне към дома си, където да намери съпругата си мъртва. И после, веднага след него, в къщата щеше да се втурне полицията, тя щеше да се погрижи за това.

Беше много лесно да се справи с Вики. Всъщност дори ѝ беше доставило удоволствие. Наслаждаваше се на безумния ужас в очите на Вики, на клокоченето, което се надигаше в гърлото ѝ, докато нейните ръце изстискваха живота от нея, на миризмата на кръвта ѝ.

И тогава се появи Марла. Прекъсна я точно по средата на деянието, което много приличаше на това да те прекъснат по средата на безумно див секс. Дори сега си спомняше неудържимия гняв, който я беше завладял и гореше в погледа и. Спомняше си и как онази кучка се съпротивляваше, докато накрая не я довърши — или поне така мислеше тя — с бутилката вино.

В този момент чу входната врата да се отваря. Изскочи от къщата, бърза като светкавица, и се скри в мрака. Подкара колата по тъмните задни улички на север към шосе 101, като внимаваше да не превишава скоростта, за да не я спрат.

И изгубената ѝ самоувереност се върна веднага щом видя новините по телевизията и научи, че Стив Малърд е арестуван за опита си да убие съпругата си. И че също така е заподозрян в убийството на Лори Мартин. Отново беше спечелила.

ГЛАВА 38

Ал и Марла седяха на остъклената тераса на „Джеймс Бийч“, ресторант във Венеция, Калифорния, което не е точно Италия, макар Марла с копнеж да си мислеше, че Италия може би би й харесала. Моне би я отвлякла за малко от непрекъснатата главоблъсканица, която представляваше случаят Лори Мартин. Тя махна уморено с ръка на бармана, Джон Хенри, и той й изпрати по келнера нейната обичайна водка мартини. Нямаше нужда дори да му казват каквото и да било. Тя беше редовна посетителка тук и я познаваха добре.

— Нима съм човек, който стриктно се придържа към навиците си? — запита тя Ал — въпрос, неочакван и за двамата. — Преди бях свободен човек, винаги първа опитвах новото, още преди да е станало мода. А виж ме сега. Знаят какво пия, какво ям и вероятно дори с какво ще съм облечена следващия път.

— Не, това не, никога — каза Ал, изучавайки я внимателно. — Днес просто ще решат, че си дошла по бельо — добави той, защото, според него, днешните й одежди изглеждаха досущ като negliже. Тази вечер тя беше облечена в дълга до глезените, прилична на морска пяна, зелена копринена рокля с презрамки, върху която имаше още една, по-ефирна и бледозелена, тъкан. В добавка към тоалета си носеше ужасно високи сребристи сандали, украсени с някакви топчици според него. (Тя обаче му беше казала, че сандалите са „Долче & Габана“ и струват цяло състояние.) На ушите й висяха дълги обеци със зелени камъчета, за които той се надяваше, че не са смарагди, защото, ако бяха, сигурно струваха повече, отколкото той печелеше за година. На пръста й имаше огромен пръстен със същия камък. Ноктите й бяха лакирани в зелено, естествено. Онова, което му се струваше странно, беше огромният часовник, изработен от стомана, на китката й. Според него той би подходдал повече на широката китка на някой работник, отколкото на нейната.

Марла въздъхна изключително дълбоко.

— Ти пък какво ли разбираш? — И тя изгледа смразяващо бялата му тениска и късите панталони в цвят какви. После се усмихна. Той изглеждаше дяволски добре, беше строен и мускулист и много секси — толкова секси, че можеше да го схруска веднага. — Само ти можеш да изглеждаш секси в такова облекло — добави тя. И си помисли, че е много щедра в оценката си за него.

Той също ѝ се усмихна в отговор, повдигнал присмехулно едната си вежда.

— Искаш ли да се поразходим после, за да се увериш, че повечето секси момчета са облечени точно като мен?

Тя отпи от мартинито си.

— Мисля, че трябва да те запозная с „Армани“.

— Ти вече го направи. Купи ми онази риза, не помниш ли?

— Да, спомням си. Но никога не съм те виждала с нея.

Той се засмя, протегна ръка през масата и взе дланта ѝ в своята.

— Обещавам ти най-тържествено — каза, сложил другата си длан на сърцето си, — че някой ден ще облека ризата „Армани“, която ми купи.

Марла обаче не можеше да се задоволи с това „някой ден“, защото го познаваше прекалено добре.

— В кой ден? — запита и стисна силно дланта му, за да не може да я измъкне. — Трябва да знам предварително, за да се облека подходящо за случая.

— Окей, денят, в който заловим Лори Мартин. Какво би казала за това?

— Бих казала, че е чудесно. Да се надяваме само, че ще е скоро. — Тя се загледа мрачно, без настроение, в чашата си и започна бавно да върти в кръг маслината с показалеца си. Буйната ѝ коса закриваше лицето ѝ, но Ал долавяше, че нещо не е наред.

— Какво има, скъпа? — запита той нежно. — Нещо те тревожи, нали?

Тя повдигна леко едното си рамо.

— О, нищо, предполагам. Тази сутрин видях някого, който ми напомня... — Гласът ѝ постепенно заглъхна и тя смръщи вежди. Гледаше маслината в чашата си така, като че ли се готвеше да ѝ прави дисекция.

— Кого видя? — Той беше изненадан, защото Марла обикновено не се държеше така. Беше странна, разсеяна, мрачна.

— Просто някаква жена. Слизаше надолу по входните стъпала на сградата на кметството. — Тя потрепери, като си спомни погледа на онази жена.

Келнерът се спря до масата им и те поръчаха салата от миди, която да си разделят. Основното им блюдо щеше да бъде костур, приготвен по калифорнийски за нея и по нюйоркски за него. Поръчаха и по порция пържени картофи.

— Та, какво казваше за жената?

— Гледах я право в очите и те ми напомниха за онази нощ...

— В жилището на Вики?

Тя кимна и пак отпи от мартинито. Косата отново падна над лицето ѝ, но Ал ясно виждаше тревогата ѝ.

— Хей, скъпа, очите ѝ ли те разтревожиха така? Знаеш, че не е възможно да е била Лори.

— Да, едва ли е била тя. Да излиза от сградата на кметството, точно зад която има полицейско управление! Не, не беше Лори. Тази жена беше тъмнокоса, по-слаба, раздърпана. Изглеждаше някак тромаво. Но нещо ме накара да се обърна след нея. Да я погледна отново. И знаеш ли какво? Тя също се обърна, за да ме погледне. Предполагам, че сигурно е почувствала погледа ми върху себе си. Нали знаеш как винаги усещаш, когато някой те гледа?

— Тогава как те гледаше тя?

Марла се замисли.

— Виждала съм този поглед и преди — каза тя, без да бърза. — Като че ли искаше да ме убие.

Ал подсвирна. Стисна ръката ѝ през масата.

— Хей, слушай, скъпа, трябва да преодолееш това. Знам, че е било ужасно и че ти е причинило страшна травма. Може би трябваше да направя нещо по въпроса по-рано. Мисля, че трябва да получиш помощ, да отидеш на психиатър, знам ли, този род неща.

Тя го погледна.

— Не си въобразявах, не само така ми се струваше — каза тя спокойно. — Онази жена ме мразеше. Чувствах омразата ѝ. Като убеждения на малки остри иглички по гръбнака си. Нямам нужда от психиатър, Жиро.

Той беше озадачен.

— Тогава, коя, по дяволите, би могла да е тя, за де те мрази толкова силно?

Марла сви рамене. В същото време поставиха чинията със салатата пред нея. Тя благодари на келнера и после каза:

— Просто някоя откачена, предполагам. А аз извадих късмет два пъти да стана свидетелка на такива луди.

— Но никога вече, скъпа, обещавам.

Усмивката ѝ беше колеблива, устните ѝ потреперваха и Ал с тревога си помисли, че никога не я е виждал такава. Марла беше неговото златно момиче, супержена. Умееше да се владее и беше делова на външен вид, сладострастна, когато свалеше дрехите си, но винаги весела и наперена. Не му харесваше онова, което ставаше с нея. И всичко, просто защото някаква си луда я изгледала злобно на стъпалата пред сградата на кметството.

— Окей, ще престана с това — каза Марла решително, — но, Ал, трябва вече да намерим тази Лори Мартин. Не ми харесва това, че се мотае някъде навън и се готви да удари отново.

— Едно е сигурно, Лори няма да нападне нито теб, нито Вики отново. Вече постигна целта си — обвиниха Стив за това. Ще се развали цялостната картина, ако някой те нападне отново. Не, ти си в безопасност, Марла. Освен това — усмихна ѝ се той — няма да позволя на когото и да било да се доближи до теб.

Тя се засмя.

— Дори на друга жена?

— Особено на друга жена.

Тя се развесели и той поблагодари на бога. Марла трудно се обезкуражаваше, а ето че сега му беше трудно да повдигне духа ѝ. Хапнаха салатата, насладиха се на костура и на пържолата, която си поръчаха после. Тя изяде и половината от неговите пържени картофи. Бяха стигнали до шоколадовото суфле, което изглеждаше великолепно във френските купички, в които им го поднесоха, когато тя отново подхвана темата.

— Кога ще кажеш на Балуърт онова, което знаеш за Лори?

— Нямам планове да му разказвам каквото и да било скоро. Защо?

— Защото... Не мислиш ли, че и той трябва да знае? Все пак той разследва случая.

— Аз обаче не съм нает от Балуърт. Нает съм от Вики Малърд и нейните адвокати. Нямам за задължение да докладвам на полицията. Все още — добави той.

Тя поклати глава, като че ли разочарована.

— Но те може би ще успеят да намерят Лори по-бързо, ако им кажем каквото знаем.

— Забравяш, Марла, че това е същата онази полиция, която тикна Стив зад решетките и го обвини, че се е опитал да убие съпругата си. Намерили го коленичил над нея, с ножа до ръката му, а ти — в безсъзнание на пода в кухнята. Полицията вярва, че го е извършил Стив. А ние имаме просто теория, че Лори Мартин е жива и че всъщност тя е убиецът. Каж ми, Марла, как ще докажем теорията си на полицията, защото аз не съм сигурен, че ще успея да го направя.

— Прав си, предполагам — призна тя, макар и неохотно. Ал знаеше, че дълбоко в сърцето си тя се страхува и иска да види Лори зад решетките, за да престане да я сънува в кошмарите си.

— Хайде, скъпа, да отидем у дома. Ще ти направя кафе — обеща той и махна на келнера да донесе сметката. — А после ще те завия в леглото и ще ти изпея приспивна песничка.

Това най-после успя да привлече вниманието ѝ.

— Благодаря ти, Жиро — каза тя сухо, докато махаха за „довиждане“ на келнера и на Джон Хенри зад бара, — но предпочитам кафето си чисто, без приспивна песен. Не струваш нищо като певец. Квичиш като прасе, което се канят да заколят.

— Ти пък какво знаеш за прасетата и за тяхното квичене? — запита той остро. А после му се прииска да не беше питал.

Докато стигнат до жилището му, беше вече вече минало полунощ. Над хълмовете на Холивуд се беше спуснало онова, което поетично наричаха „сивият воал“ но което той лично наричаше „мъгла“. Когато зави, за да вкара „Корвета“ в двора, малко черно кученце като по чудо успя да избегне колелата на колата. Марла се извърна ужасено и се втренчи в него. Той знаеше за какво мисли тя.

— То не носи червена панделка — каза той. — То е просто бездомно псе или пък кучето на съседите, което съвестно си изпълнява задълженията, преди да си легне на топличко в кошничката, която му служи за легло.

Но виждаше, че Марла още не се е успокоила. И това го тревожеше.

ГЛАВА 39

Детектив Балуетрт раздражено информира Жиро по телефона, че въобще не седи на задника си. А после добави:

— Но предполагам, че ти и известната ти помощник частен детектив Орловото око не правите нищо друго, освен да седите на задниците си, защото цели две седмици не съм чувал нищо за вас и от вас. Сигурно вече има нещо, което можете да ми кажете? Или вече сте приключили с разследване го?

— Твоето е приключило, Балуетрт! — Жиро се усмихна, защото си представи огромния като мечка гризли мъж, подпрян на издрасканото бюро, и Пау до него. Представи си как Пауърс му носи още една чашка от отвратителната напитка, която в полицейското управление наричат „кафе“. Жиро предполагаше, че човек може да свикне с всичко, включително лошо кафе и жена като Пау!

— Искаш да кажеш, че няма какво да ми кажеш, Жиро? Не мога да повярвам!

— Е, а ти какво искаш да знаеш? Че Вики Малъд все още е в кома? Че си заключил здраво Стив и че, за разлика от теб, Листър работи здраво, за да подготви защитата му? Че все още не си открил трупа на Лори Мартин, след дълги седмици търсене? Продължаваш да търсиш, предполагам? — Зададе въпроса, въпреки че вече прекрасно знаеше, че търсенето на трупа е обречено на провал.

— Няма и помен от него, както много добре знаеш, Жиро. Не дрънкай глупости, просто ми кажи какво си открил, защото те познавам. И двамата знаем, че има нещичко, което знаеш.

Ал пхна химикала си в устата си и си представи, че той е цигара. Издуха въображаемо кръгче дим. Смееше се, когато каза:

— И защо си толкова сигурен, приятел? Някога ти беше умно ченге, но сега си психо като другите.

— Защото си прекалено тих и скромнен. Гледаш да не ми се мяркаш пред очите и аз знам, че ако не разполагаше с нищо по случая, щеше да извадиш не само моята душа, а и на всички в управлението.

— Но, Балуърт, защо да ви троя живота? Твоят човек е здраво заключен в затвора. Какво повече бих могъл да искам?

— Глупости! — изрева високо Балуърт. — Заблуждаваш ме и аз добре го знам.

— Въобразяваш си, детектив. Хайде сега, нали си мой приятел, защо да ти вадя душата? Не, ти си в същото положение като моето. И ти се чудиш кой е убил Джими Виктър, питаш се какво ли е станало с Лори Мартин. Имаш още няколко неразрешени загадки, човече. По-добре се връщай зад бюрото си.

Засмя се, като чу как Балуърт извика високо от яд. После явно затвори, защото линията започна да пука. Да, Балуърт трябваше малко да се поизпоти. Той обаче беше много умен и веднага беше усетил, че Ал крие нещо.

— Не още, детектив Балуърт, приятелю мой. Още няма да ти каза — каза той сам на себе си, заключи вратата на офиса си, седна в „Корвета“ и потегли към „Епъл Пен“ да обядва сандвич с риба тон, скара и пържени картофи. Марла би го убила, ако знаеше колко често яде скара и пържени картофи, но, по дяволите, човек живее само веднъж.

Марла остави колата си на паркинга на болницата, мина покрай рецепцията и взе асансьора до третия етаж. И като че ли се озова в друг свят.

Тук беше много тихо. Нямаше ги обичайните шумове, които съпътстват човешкия живот. Медицински сестри, облечени в светлозелени престилки, бързаха по блестящите от чистота сиви коридори, надничаха в стаите, чиито врати бяха оставени открити, за да могат пациентите да бъдат непрекъснато под надзор. В тези стаи лежах пациенти, подложени на интензивно лечение, прикачени към многобройни монитори и системи. Пациенти, чийто живот сега зависеше изцяло от машините. Вики Малърд вече не беше в интензивния сектор, но не беше излязла от комата, макар вече да бяха минали почти четири седмици.

Марла поздрави дежурните сестри, които се усмихваха в отговор. Те вече я познаваха, защото идваше почти всеки ден. Тя винаги подбираше времето за посещенията си, така че да не се вижда

със семейството на Вики. Не искаше да се срещне със сестрата на Вики и особено с дъщерите ѝ, защото те знаеха, че тя също е била нападната и че е видяла Стив, наведен над окървавеното тяло на майка им. Срещата нямаше да бъде щастлива и весела за никого от тях.

Вики и без това беше дребничка и с крехко телосложение, но сега, в болничното легло, изглеждаше още по-смалена. Все още беше прикачена към никакъв монитор, но поне бяха успели да отстранят дихателната тръба. Тя вече дишаше сама. Към вената на китката ѝ беше прикачена тръба, през която я хранеха. Изхождането ставаше чрез катетър.

Марла повдигна безжизнената ръка на Вики. Беше хладна, почти студена, и тя инстинктивно я покри със своята топла длан. *Можеше сега и аз да лежа тук, помисли си тя и отново си спомни ясно ужасната нощ. Можеше мен да ме хранят чрез тръба, да поддържат жив мозък ми, докато истинското ми аз е... кой знае къде.*

Кой можеше да каже къде е сега истинската Вики Малърд? Дали сънува прекрасните си малки дъщерички? Дали се тревожеше за тях? Дали преживява отново и отново онова, което ѝ беше сторила Лори Мартин? Дали въобще знаеше, че е била Лори?

Седна до леглото на Вики и погали ръката ѝ, започна да ѝ говори тихичко, казваше ѝ неща, за които знаеха само тя и Жиро. Просто не искаше Вики да умре, вярвайки, че съпругът ѝ се е опитал да я убие. Вики поне трябваше да знае истината.

— Не беше Стив, Вики. Заклевам се, не беше той. Аз знам истината. Лори Мартин е жива, тя е убиецът — шепнеша ѝ в ухото ѝ. — Не го е направил Стив, Вики, повярвай ми. Той скоро ще бъде тук с теб, обещавам ти и това. И животът ти отново ще бъде нормален. Имай ми доверие, Вики, повярвай ми, бори се за живота си...

Но Вики не стисна ръката ѝ в отговор, клепачите ѝ останаха все така спуснати. Вики Малърд дори не въздъхна.

Но Марла въздъхна тежко и подреди червените лалета, които беше донесла, във вазата до леглото, за да ги види Вики, когато се събуди. Ако се събудеше въобще.

Целуна безжизнената бледа буза на Вики, дочу слабото ѝ накъсано дишане и благодари на бога, че поне може да диша без помощ. И това беше поне някакъв напредък и сега Марла се страхуваше по-малко за децата ѝ. Сега Вики приличаше на човек, а не

на машина. Раните ѝ бяха зараснали, макар белезите да бяха все още силно зачервени. Ако оживееше, Вики щеше да има нужда от пластична операция на лицето. Но поне приличаше донякъде на предишната Вики, а не на Франкенщайн.

На път за навън, Марла с изненада видя Бен Листър да върви бързо по коридора.

— Какво правиш тук? — запита тя. Животът на адвоката е подчинен изцяло на времето, защото и неговото, и това на клиента му, струва пари. Посещение в болницата със сигурност не се вписва в неговия график.

— Стив ме помоли да дойда и да поговоря на Вики, защото той не може.

Тя кимна. Върна се с Листър, като буквално подтичваше, за да се изравни с него.

— Той за какво иска да говориш с нея?

Късогледите му очи се спряха на лицето ѝ.

— А ти как мислиш?

— Да ѝ кажеш, че съжالياва, задето се е опитал да я убие? — Тя, разбира се, знаеше, че не го е направил той, но искаше да чуе какво ще каже Листър.

Той отговори с дълбока въздишка, докато двамата стояха на прага на стаята, в която лежеше Вики.

— И той самият би могъл, но продължава да твърди, че е невинен. Но аз продължавам да се чудя как ще успеем да докажем това.

Марла можеше да му каже, но за първи път в живота си реши да държи устата си затворена. Стоеше мълчаливо до него, а той гледаше Вики Малърд, която все така неподвижно лежеше в бялото болнично легло. Листър, изглежда, се чувстваше ужасно неудобно.

— Хм... Вики — поде той, — мила моя, изпраца ме Стив, за да ти кажа следното. Бях с него само преди час и той ме помоли да ти предам, че те обича.

Той вдигна глава и погледна отчаяно и умолително Марла.

— Все едно че говоря на труп — прошепна той. — Сигурен съм, че е безсмислено.

— А може би чува — окуражи го да продължи Марла.

— Хм, Вики, мила моя — подхвана отново той. — Стив ме моли да ти кажа истината, а тя е, че не той ти е сторил това. Той е невинен, Вики. Невинен, така казва. Каза още да ти предам, че ще хванем онзи, който извърши това ужасно нещо с теб, и ще го накараме да плати най-висока цена. Каза да му имаш доверие, Вики. Просто да му вярваш. И всичко ще бъде наред. Той така отчаяно иска всичко да се оправи. Искане да се върнеш отново при него, Вики. Искане да живееш.

— Не иска да бъдеш така, между небето и земята, полумъртва — прошепна той на Марла, като отмести поглед от неподвижната фигура в безупречното снежнобяло болнично легло.

Преди да тръгне, Марла отново погали неподвижната ръка на Вики.

— Имай му доверие, Вики — прошепна тя. — Вярвай на Стив и всичко ще бъде наред.

Никак не беше сигурна дали някога всичко ще бъде отново наред за Вики, но се чувстваше по-добре сега, когато знаеше, че истината е известна на Вики.

ГЛАВА 40

Лори много харесваше новото си име, Марая Джоузеф. Беше игра на думи, смесици от библейското Мери и Джоузеф, а това беше ужасно забавно и я караше да се смее.

Реши, че разрастващото се предградие Оукланд, приютило университета „Бъркли“ с неговите хиляди студенти, е добро място — място, където човек може успешно да се скрие или изгуби. Там Марая Джоузеф ще се промъква незабелязана сред множеството. Освен това животът там беше по-евтин от този в Сан Франциско и имаше много квартири, където би могла да живее под наем.

Малкият апартамент, който намери, беше близо до университета и се намиреше на широка и оживена улица. Нейните две стаи обаче бяха откъм задната страна на сградата и гледаха към малка и неугледна, неподдържана градинка. Сградата беше доста стара, банята беше облицована със стари зелено-черни плочки, а мивките и ваната бяха напукани. Имаше и душ, скрит зад найлон, станал корав и жълт от дългогодишна употреба. В кухнята имаше стар модел готварска печка. Импровизиран бар, където можеше да се сервира закуска, я делеше от всекидневната стая — само десет на дванайсет фута, в която имаше старомоден диван от сглобени пластмасови плоскости, също пластмасов стол и евтина и безвкусна ниска масичка. В другия край на тази малка стая имаше грозна маса за хранене от светъл дъб с два различни стола край нея, а в спалнята, която беше с приблизително същите размери, имаше две еднакви легла с евтени, но нови дюшеци и шкафче от светъл дъб с огледало над него.

На решението ѝ да вземе стаята повлияха новите дюшеци, защото другите дюшеци, които беше видяла, приличаха на раздърпани торби, пълни с дървеници. В тази сграда обикновено настаняваха студенти и тя можеше само да се радва на щастливото за нея стечение на обстоятелствата, че старите дюшеци са били вече неизползваеми и собственикът се е видял принуден да купи нови.

Въздъхна дълбоко. Болката, която изпитваше при спомена за красивото си предишно жилище, беше остра — като завъртване на нож в отворена рана. Някой ще трябва да плати за толкова драстичното снижаване на жизнения ѝ стандарт, помисли си злобно тя. И някой щеше да плати.

Отби се в най-близкия магазин и купи хавлии, чаршафи и одеяла. Купи и две бели одеяла с надеждата, че ще направят по-елегантна спалнята, но те само подчертаха нейната неугледност. Купи също така две евтини лампи, няколко крайно необходими кухненски съда и ножове и напълни хладилника с бутилки текила и вино, няколко замразени лазани, в които пъкна онова, което ѝ беше останало от петдесетте хиляди. А липсваха само толкова пари, колкото ѝ бяха трябвали, за да остане жива през последните няколко седмици.

Реши да не си купува евтин телевизор. Никога вече Бони Хойт-Виктър-Хармън-Мартин нямаше да си купи черно-бял телевизор с дванайсет инчов екран. Компанията „Съркют Сити“ сключваше добра сделка за цветен телевизор „Панасоник“ с трийсет и два инчов екран, който инсталираше още същия ден. Първата вечер в новото си жилище тя прекара легнала на дивана и втренчена в телевизора. Проследи всички новини, чу всяка една дума, просто в случай че има някакъв напредък по делото Стив Малърд. Надяваше се, че вече са определили датата на делото. Нямаше също така търпение да узнае дали са намерили тялото на Джими в каньона.

Не научи обаче нищо и по двата въпроса. Имаше и лоши, и добри новини. Тя въздъхна и пресуши чашата си с текила, след което огледа тъмното си празно ново жилище. Беше сама. И нещо повече, чувстваше се самотна.

На следващата сутрин, рано, тя претърси цял Оукланд, както и околността, за куче, което да замести Клайд. Трябваше да бъде малко, черно и пухкаво. Трябваше да бъде точно като стария Клайд. Беше като обзета от мания, що се отнасяше до любимия стар Клайд.

Най-после, след цяла седмица търсене, намери едногодишно кученце, което приличаше в достатъчна степен на оригинала. Беше хубавко. Идваше, когато тя го викаше, сгушваше се нетърпеливо в ръцете ѝ, а когато тя се наведеше да го погали, то любвеобилно близваше лицето ѝ с език. Купи му скъпа каишка, червена панделка и

хамбургер от „Макдоналдс“ (обикновен). Бони и Клайд отново бяха заедно.

След това започна да търси църква, такава, чисто паство да бъде в мнозинството си в удобна за нея напреднала възраст, а и достатъчно богато за нейните цели. Както винаги, тя проведе пълни и задълбочени разследвания. Първо се сдоби с имената на всички църкви, после проучи демографската картина на кварталите, в които те се намираха, и накрая отиде лично да ги разгледа. Обходи с кола половината Оукланд, както и крайните му квартали, преди да набележи две църкви. Накрая реши да посети поне по две неделни служби във всяка една от тях, преди да вземе окончателно решение. Когато и това стана, тя знаеше, че е направила правилния избор.

Носеше къдрава руса перука и красива рокля на розови цветя онази първа неделя. Тоалетът ѝ се допълваше от широкопола сламена шапка, бели сандали и бяла чантичка. По време на службата наблюдаваше дискретно божиите почитатели и набеляза на ум мъжете, които, макар и стари, бяха по-жизнени, както и няколко старици, които, само ако бяха мъже, щяха да са идеалната мишена. Статистиката беше против нея, според нея мъжете умираха по-млади от жените.

След службата тя се представи на преподобния Айзък Лайт като мис Марая Джоузеф.

— Нова съм в областта, преподобни — каза тя, като го дари със срамежлива усмивка. — Произхождам от Флорида, а семейството ми винаги е било предано на баптистката църква. И сега и аз искам да стана редовен член на вашето паство.

Преподобният Лайт имаше пълно лице с двойна брадичка и сива коса. Усмихна се лъчезарно, за да ѝ покаже, че е добре дошла.

— Винаги се радвам да видя ново лице и особено такова... — Секунда-две трябваша на преподобния, за да намери точната дума. — Такова очарователно лице — завърши дръзко той.

Тя отново се усмихна срамежливо, а той каза:

— Защо ли не ви представя на нашите членове? Те с радост ще ви посрещнат и ще ви предложат помощта, от която вие може би имате нужда. Знам, че местенето на ново място винаги е трудно. Освен ако, разбира се, нямате много стари приятели тук.

— Всъщност, не, нямам приятели — призна тя с уж неподправена тъга. — Съвсем сама съм. Точно затова дойдох при вас.

Знаех, че църквата е прекрасно място — място, където ще мога да се срещна с други хора. И да започна нов живот.

— И така, това са Етел и Мъри Левиц. — Преподобният протегна ръка, за да спре минаващата край тях двойка. — Кажете „здравей“ на най-новата членка на нашето паство, Етел. Мис Марая Джоузеф се е преместила наскоро тук от Флорида и не познава никого.

Мъри и Етел бяха прехвърлили седемдесет, но бяха спретнато и красиво облечени, гледаха мило и се усмихваха нежно. Поздравиха я с „добре дошли“ и ѝ казаха, че трябва на всяка цена да посещава вечерите, които църквата организира редовно всеки месец — в последния вторник от месеца. По този начин щяла да се срещне с всички членове на църквата и съвсем скоро да си намери приятели.

— За следващия вторник вече всичко е планирано — добави весело преподобният. — Защо да не дойдете още тогава и да се запознаете и с останалите ни членове? Сигурен съм, че ще ви посрещнат сърдечно.

Да, всичко се оказа толкова лесно.

Беше там във вторник, разбира се, за вечерята, организирана от църквата. Този път облечена в черно, само с леко розово червило, и наниза истински перли, дадени ѝ от стария Хармън. Носеше също и пръстена със змийската глава, даден ѝ от Макайвър. Него тя никога не сваляше. Беше станал част от самоличността ѝ. Завитата на кълбо змия с опашка, поставена в устата, беше символ на острия ѝ ум, който винаги я измъкваше от опасностите, символ на нейната способност да се превръща в някой друг, да пази тайните си.

Този вторник тя се държа много скромно и срамежливата ѝ усмивка я красеше много. Не се натрапваше на хората, чакаше търпеливо да бъде представена. Но се постара да се запознае с всеки един от присъстващите, особено да не пропусне нито един мъж. Имаше един-двама, които изглеждаха като възможности. И тя почувства как добре познатата възбуда на лова се надига в нея. Този път тя щеше добре да се постарее да стане най-после милионерка.

Междувременно, парите ѝ бързо се топяха. Беше платила в брой за старата „Акура“. После дойде ред на осигурителната вноска, както и на наема за два месеца за апартамента и отново пари в брой за

дообзавеждането му. Както и изцяло нов гардероб. Да не говорим за цените на мотелските стаи и парите, дадени за храна през последните два месеца. Имаше нужда от работа.

Все още беше рисковано да търси длъжност на агент по недвижими имоти. Може би следващия път — но пък нали нямаше да има нужда да работи следващия път? Щеше да бъде богата. И все пак човек никога не знае. Може би ще иска да работи, за да поддържа контакт с хората дори когато забогатее. Та нали онова, което вършеше, ѝ доставяше истинска радост.

Намери си работа като сервитьорка в местния бар, който беше нещо средно между бар и заведение за хранене. Мразеше тази работа, но тя ѝ осигуряваше наема и други разноски. Храна получаваше безплатно. И винаги се погрижваше да открадне ту пържола, ту бургер, за Клайд, който чакаше търпеливо в колата, оставена на паркинга, края на смяната ѝ.

Разбира се, тя изглеждаше съвсем различно, когато работеше. Тогава беше Марая Джоузеф с късата черна коса и тежките очила. Не се усмихваше много-много на клиентите. Не виждаше смисъл да хаби усмивките си, защото повечето от тях и без това даваха бакшиши. Така бяха свикнали. Сервирането беше тежка работа и без да се правиш на любезен.

Тя упорито се стараеше да оползотвори времето си, да започне отново да се чувства сигурна и в безопасност. Засега нещата се развиваха в нейна полза Старият Морган Дейвис, осемдесет и пет годишен, вече ѝ махаше нетърпеливо с ръка и ѝ се усмихваше, когато я видеше на службата в неделя.

Морган беше вдовец. Съпругата му, едва петдесетгодишна, починала преди две години и оттогава той всеки ден усещал остро липсата ѝ.

— Разбира се, че ще ти липсва — каза тя и докосна леко ръката му, жест, който целеше да го успокои. — Мама и татко още ми липсват, макар да минаха толкова много години, откакто загинаха в онази автомобилна катастрофа във Флорида.

Морган държеше дланта си като фуния до ухото си и внимателно следеше движението на устните ѝ. Тя знаеше, че като много мъже на неговата възраст и Морган не обича да носи слуховата си тръба. Това беше добре, защото улесняваше още повече задачата ѝ. Недовиждането

също щеше да ѝ бъде от полза. Всъщност, колкото по-недъгав беше старецът, толкова по-добре. Когато ѝ хрумна тази мисъл, тя се засмя високо на глас и старият Морга, объркан и смутен, се засмя с нея. Не говореха ли за това, как родителите ѝ загинали в автомобилна катастрофа? Тогава, защо тя се смее? Трябва да е пропуснал нещо, по дяволите.

— Автомобилна катастрофа? — запита той.

Тя кимна и в погледа ѝ се появи тъга.

— Беше ужасно. Бях много млада, само на седемнайсет. Колата им се ударила в преградата, разделяща двете платна на магистрала 95. Преметнала се и двамата загинали. Аз... Аз бях тази, която ги идентифицира... — Гласът ѝ заглъхна във въздишка, а Морган инстинктивно взе дланта ѝ в своята.

— Бедното момиче, бедното малко момиче — каза той, за да я утеши.

Дланта на Морган беше суха и гореща, определено много стара, прилична на крачето на врабче. Внезапно тя изпита остра нужда да държи ръката на млад мъж, на жизнен млад жребец, който да я притисне до тялото си и да я чука, докато не ѝ остане дъх. А вместо това, щеше да ѝ се наложи да докара този до някакъв измислен екстаз. При тази мисъл стомахът ѝ се разбунтува. Но тогава тя си спомни за парите и всичко застана отново на мястото си.

Беше набелязала целта си много отдавна и не биваше да се разколебава сега.

ГЛАВА 41

Жиро беше озадачен. Очакваше Бони/Лори да се появи отново, но това не ставаше. Не оставяше и никакви следи нито в Лос Анджелис, нито в Лагуна. Балуърт продължаваше да търси тялото ѝ. Дори самият Жиро започваше вече да изпитва съмнения. Може би грешеше? Може би Лори наистина беше мъртва? Може би Стив все пак я беше убил, а смъртта на Джими Виктър беше просто съвпадение.

Съвпадение! Дъвчеше замислено върха на писалката си, като от все сърце желаше тя да се превърне в цигара „Кемъл“ без филтър. Разбира се, той не грешеше. Лори беше умна, затова беше стигнала толкова далеч. Готов беше да се обзаложи, че вече си има нова самоличност, нов външен вид — точно така, както беше направила и преди. Но да я търсят, щеше да бъде толкова трудно, колкото и, както в поговорката, да намерят игла в купа сено. А случаят срещу Стив набираще скорост и щяха вече да определят дата за делото. Не можеше да позволи играта да продължи, но знаеше, че Балуърт няма да удостои теорията му с внимание. Макар че трупът на Джими Виктър може би щеше да го накара да се позамисли.

Да, това си беше дилема. И то от тези, с които Жиро нямаше навик да се сблъсква. Беше обещал на Вики Малърд, че ще открие истината за съпруга ѝ, каквато и да беше тя. А сега беше сигурен, че той не е виновен, но не можеше да го докаже. Не и докато не намери Лори Мартин.

Мислите му се върнаха точно там, откъдето бяха тръгнали, и той въздъхна, барабанейки с пръсти по бюрото си. Вики Малърд заемаше доста голяма част от мислите му. Импулсивно, той излезе от офиса си, купи рози от цветарския магазин на „Сънсет“ и подкара колата към болницата.

Марла се пързеляше на кънки по пътечката за бягане, която се виеше около плажа заедно с другите, които бяха пожелали да се

поизпотят. Беше ѝ по-забавно тук, отколкото в гимнастическия салон, който мразеше, а и по този начин поддържаше добра форма. Освен това можеше да се наслаждава на мускулестите момчета, които се излежаваха на плажа, докато правеше аеробиката си. А къде другаде би могла да има и двете неща?

Днес беше обула къс черен клин от ликра, прилепнало по нея боди с формата на сутиен, а върху него тениска, на която лишеше: „Аз наистина съм нахапана“. И, разбира се, задължителните ръкавици и предпазители за коленете и лактите. Не че някога падаше. Беше майсторка в карането на кънки. Можеше да играе дори балет, ако пожелае. Всичко, от което имаше нужда, беше малко черно кученце с червена панделка, което да подскача до нея като онова на рекламата. Червената панделка я накара да си спомни за Бони и Клайд и тя също изпусна дълбока въздишка.

Кога най-после Жиро щеше да измисли нещо? Струваше ѝ се, че бездействат вече повече от седмица — седмица, която, беше сигурна, се е сторила цяла вечност на Стив Малърд. Все още не бяха получили данни за изоставено или откраднато превозно средство, макар Жиро да имаше връзки на всички необходими места. Той със сигурност щеше да узнае, ако се появи нещо.

И, като негов помощник, тя трябваше да напрегне мозъка си и да мисли. Да действа, да разследва. Но какво? Вече имаха картината на престъплението в умовете си, но докъде бяха стигнали с това?

Втурна се напред, като ловко заобикаляше пешеходците, децата и кучетата, без да чува рева на океана, без да чувства топлината на слънцето, без да усеща мириса на кучета и захарен памук. Мина покрай сергията, където продаваха миниатюрни бейзболни шапки за кучета, както и панделки в подходящи цветове, а това отново върна мислите ѝ към Бони и Клайд.

Бони/Лори нямаше откъде да знае, разбира се, че Жиро беше преровил миналото ѝ и че вече знаеше коя е и каква е. А Балуърт със сигурност не знаеше — все още — макар че щеше да открие, със сигурност, предполагаемата смърт на Джими Виктър в пожар във Флорида преди няколко години. Останките от гроба на „Джими“ бяха вече изровени. Бяха изследвали ДНК-то и зъбите на мъртвия в опит да идентифицират истинската жертва на пожара. Марла също се питаше кой ли може да е загиналият, когато някой ѝ извика силно.

— Хей, мис, мадам, спрете веднага, моля ви.

Чу зад себе си шума на приближаващ мотоциклет и направи перфектно завъртане.

— На мен ли говорите?

— Да. — Полицаят подпря мотоциклета си на близкото дърво и извади бележника си. Беше млад, русокос, загорял от слънцето и мускулист в късите черни шорти на колоездач и бяло поло с тъмносин надпис „Полиция“ на гърба. Не се усмихна, макар Марла да го дари с най-лъчезарната си усмивка. Имаше леденостудени зелени очи. Тя беше сигурна, че зъбите му са едри, безупречно подредени и изумително бели. Накратко, всяка една жена би могла да умре за него.

— Е, какво има? — запита тя в разговорен стил.

— Сигурно знаете, че има ограничение на скоростта за кънкьорите, които се движат по тротоара. А вие, мадам, превишихте тази скорост. — И той посочи с химикалката си табелата, на която ясно пишеше: „8 км в час. Нарушителите ще платят глоба от 50 долара“.

— О, хайде — каза на шега Марла, когато той започна усърдно да пише в бележника си, — не може да ми дадете талон за глоба заради това, че съм се пързала малко по-бързо!

— Такъв е законът, мадам. — Беше сериозен като самия папа и нечувствителен към закачките като Кенет Стар.

— Няма как да знаете колко бързо съм се пързала — беснееше Марла. — Пък и как бих могла да превишава определената скорост при толкова много пешеходци?

— Точно така, мадам. — Той й подаде талона за глоба. — Може би следващия път ще се съобразите със закона.

Марла грабна талона и започна внимателно да го разглежда.

— Ще оспорвам това в съда — заяви гневно тя.

— Не ви съветвам, мадам. Тук съм записал много точно скоростта ви, а и карах точно след вас, а скоростомерът ми показваше петнайсет мили в час.

Той намести сребрилата си каска и се качи на седлото.

— Внимавайте, мадам.

Тя гледаше втренчено след него, докато той неумолимо се отдалечаваше. Добре оформените му мускули се движеха ритмично и малка струйка пот оставяше петно по бялата му риза поло между лопатките му.

„Бива си го този“, помисли си тя с въздишка. Мобифонът ѝ звънна.

— Ало? — каза тя, докато се пързеляше без настроение обратно към Санта Моника, където беше паркирала колата си. — О, ти ли си, мамо? Не, не очаквах някой друг да се обади. Е, всъщност, да, очаквах. Не, не приятел, мамо, бизнес. — Тя избърса потта от тила си с малката хавлиена кърпа, която носеше със себе си в такива случаи. — Срећнала си кого? — Нададе висок стон, когато чу името. Знаеше си. — Мамо, не ме интересува колко издигнат е той, колко съвършен. Не ме интересува. И, да, все още излизам с онзи негодник. Аз случайно го харесвам. Много. — Засмя се на следващата забележка на майка си. — Не знам от кого съм наследила лошия си вкус. Не обичам да мисля. И, не, мамо, не мога да дойда на вечеря у Айви утре вечер. И никоя друга вечер, щом ще присъства мистър Райт. Окей? Продължавай да опитваш, мамо. Тя се усмихна и натисна бутона „край“. Телефонът изпищя незабавно отново и тя въздъхна при мисълта, че това отново е майка ѝ. Но беше Ал.

— Марла? — каза той.

— Разбира се, че е Марла. Кой мислиш, че отговаря на моя мобифон?

— Обзалагам се на петдесет долара, че току-що си разговаряла с майка си — каза той.

— Как позна?

— Защото, когато звъннах преди две минути, даваше заето, а сега звучиш кисело, както винаги, когато си разговаряла с майка си. Пак ли се опитва да те сгодява?

— Разбира се. — Марла отново въздъхна.

— А не мислиш ли, че и ти трябва да положиш някакви усилия? Поне веднъж отиди да се срещнеш с тези така желани мъже като мистър Подходящ.

— Защо? За да мога да ги сравня с Ал Жиро, бивша Луда глава и известен частен детектив. Не, ти нямаш никакъв шанс, а аз не мога да ти причиня това.

— Слава богу — каза той, — защото не бих могъл да го понеса. Сега Марла вече се смееше.

— Искаш да кажеш, че в твоето стоманено сърце може да има и капка нежност, Жиро?

— Печелиш. А днес следобед сърцето ми прелива от нежност. Случи се чудо, Марла, макар и малко, но все пак чудо. Аз съм в болницата. Дойдох съвсем случайно, защото не бях виждал Вики от известно време, а все пак тя е моята работодателка.

— Искаш да кажеш, че на всичкото отгоре имаш и съзнание? — каза тя, все така през смях. После се сети за какво говори той. — Какво чудо? Жиро... О, не искаш да кажеш...

— Не, не е излязла от кома, но отвори очите си. Извиках сестрите и те буквално дотичаха, както и невроспециалистите. Сега ѝ правят тестове, проверят дали вижда нещо, или е просто неволна реакция.

— Тръгвам веднага. — Марла вече набираше скорост надолу по тротоара. — Аз съм във Венеция. Ще бъда там след половин час. Чакай ме, Жиро. Между другото, какво ѝ говореше ти, когато тя отвори очите си?

— Държах ръката ѝ. Казах ѝ: „Вики, това съм аз, Ал Жиро. Имай ми доверие. Стив е невинен. И аз ще го докажа“.

— И тя неочаквано отвори очи, просто така?

— Да, точно така.

Марла чу полицаят да вика отново някъде зад нея. Зави бързо зад ъгъла, набра скорост по алеята и мина по малките улички, докато стигна до „Мейн“, където беше паркирана колата ѝ. Нямаше да позволи на този красавец да ѝ връчи втори талон за глоба. По никакъв начин. Случаят беше наистина спешен.

Само след броени минути беше в „Мерцедеса“ си и сваляше кърките от краката си. Без да се забави дори да обуе обувките си, тя натискаше с босо ходило педала на газта и се ядосваше на натовареното съботно движение по 101-ва магистрала на път за болницата. Много вероятно беше да получи и друг талон за превишена скорост.

ГЛАВА 42

В главата на Вики се въртяха толкова много мисли, че тя не знаеше как да ги сложи в ред, а това я плашеше. Беше получила образованието си в колеж, имаше логичен ум и винаги знаеше какво точно да направи. Защо да не бъде така и сега?

Погледът ѝ отказваше да се премести вдясно или вляво и следователно всичко, което можеше да види, беше белият правоъгълник над главата ѝ. И онези странни лица, които от време на време се навеждаха над нея. Размахваха длани пред лицето ѝ, но тя дори не премигваше. Не можеше да мига. Защо, по дяволите, не можеше да мига?

Сигурно имаше нещо общо със Стив, знаеше това. Стив... Какво беше онова, което ѝ казаха за него? Някой ѝ беше казал нещо. Беше важно, знаеше го, но сега не можеше да го отдели от останалото, което беше направо задръстило ума ѝ. Като че ли в мозъка ѝ беше станало късо съединение и връзките, които правеше, се оказваха все грешни. Сълзи замъглиха зрението ѝ и тя почувства как те се стичат по бузите ѝ, почувства топлината им по премръзналата си плът, почувства соленият им вкус по сухите си устни.

„О, мили боже!“ Марла покри очите си с длани, защото почувства как и те се изпълват със сълзи.

— Ал, тя плаче. Тя наистина плаче!

Но той вече се беше навел над Вики и бършеше сълзите ѝ. Говореше ѝ толкова бавно и нежно, че на Марла ѝ стана дори още по-тъжно.

— Всичко е окей, Вики. С теб се случи ужасно нещастие. Но сега ще се справиш. Успокой се. И помни, Стив те обича. Окей? Той специално ме помоли да ти кажа това. Той те обича. И е невинен, Вики. Така че, не се тревожи за нищо, а гледай само да се справиш.

Вики отчаяно искаше да му благодари за това, че е прояснил и подредил поне малко обърканите ѝ мисли, откъслеците от разговори, които паметта ѝ пазеше. Сега вече тя разполагаше с цяла мисъл. Стив е

невинен. Ще се вкопчи в тези думи, ще ги пази като скъпо бижу, докато успее да се измъкне от тази ужасна мъгла... О, боже мили, момичетата!...

— И дъщерите ти са добре. Идваха всеки ден да те видят, нали знаеш това? — Марла седна до леглото ѝ и започна да гали ръката ѝ. — Лекарят им се обади и те вече идват насам.

— Докато ние тук си говорим — вметна Ал и Марла се засмя.

На Вики ѝ хареса този смях. Той я накара да се усмихне през сълзи. „О, Боже, тя се усмихва. Тя ни разбира“, чу Вики да казва жената някак особено подчертано, а думите ѝ накараха още много хора да дотичат, да започнат да измерват пулса ѝ, кръвното ѝ налягане и отново да размахват разни неща пред погледа ѝ. Този път тя премигна. „О, мили боже! Този път всичко е наред!“, помисли си Вики. И тя му благодари за това, че е жива, че може да премигва и да се усмихва и да вижда поне малко. И за това, че беше излязла от ужасния мрак и черното отчаяние, където мислите сякаш я изгаряха, пробождаха... Но тя не искаше да мисли за това. Не сега. Искаше да види децата си, малките си момичета, които се казваха...? О, господи, ето че не можеше да си спомни дори техните имена. Сълзите отново потекоха по бузите ѝ, но този път тя им се зарадва. Този път знаеше — те означават, че е жива.

ГЛАВА 43

Колата на Марла беше в двора и запречваше пътя към гаража му. Жиро се усмихна и спря „Корвета“ до нейния „Мерцедес“. Потупа гордо задния капак на своя автомобил, преди да си отключи входната врата.

От къщата долиташе музика. Ал обичаше да слуша музика в стил „Биг Бенд“ или джаз, подходящ за опушен нощен клуб, докато Марла можеше да слуша всичко и обикновено се влюбваше във всяка модна за момента мелодия. Този път тя слушаше Бари Уайт, чиито песни излизаха някъде дълбоко от душата и от нервните окончания по тялото му, музика дълбоко чувствена като самия секс. Светлината от лампата падаше точно върху масата, върху която бяха подредени цветя, кристални прибори и свещи. Шампанското чакаше в сребърна кофичка, пълна с ледена вода.

Светлина се показва и иззад вратата на кухнята, когато Марла се появи и силуетът ѝ се очерта ясно в рамката на вратата. Беше облякла много къса черна рокля, под която се подаваха бели тюлени дантели. Беше обула много високи сандали и препасала бяла престилка, а главата ѝ украсяваше малка бяла шапчица. Въобщо, тя беше версията на Марла за камериерка францужойка.

— Ах, мосю си е у дома! — Тя тръгна към него, като полюшваше съблазнително бедра. — Добре дошли, мосю! Ваната ви е готова, сър.

Тя го хвана за ръката и го поведе бързо към спалнята, където го бутна върху леглото, коленичи пред него и започна да развързва маратонките му.

— Ах, горкичките уморени крака — прошепна тя, хвърли маратонките през рамо и се наведе да целуне пръстите му.

Той я гледаше удивен.

— Всяка жена, която може да целуне пръстите на любовника си веднага след като е събул маратонките си, сигурно го обича истински — каза той.

Но тя вече разкопчаваше ризата и колана му. Хвърли и тях през рамо с презрителното френско „пуф“. Марла като че ли ревнуваше от този колан със сребърната тока, защото подозираше, че му е подарък от някоя предишна любов. Повече го към банята. Черната вана беше пълна догоре с розови мехурчета и благоухания. Той каза, че му прилича на ваната в някой нюорлиънски публичен дом.

— А ти какво знаеш за публичните домове в Ню Орлиънс? — запита повелително Марла, изпълнена с подозрения, забравила за ролята си на френска камериерка.

— ’Звинете ме, мам’зел, това беше просто фигуративно казано.

— Сега мосю ще влезе във ваната и ще се отпусне, а неговата камериерка ще му донесе чаша леденостудено шампанско — каза тя, приятно нацупена. Той запротестира, че е човек, който обича душа и мрази мехурчетата, но тя го бутна вътре и му „помогна“ да се потопи чак до гръдния кош.

— Мосю ще прави това, което му казват — заяви тя безапелационно.

— Сбъркала си ролята! — извика той след нея. — Май играеш тази на гувернантката, която обича да доминира!

— О... Пуф! — каза тя отново на път за шампанското.

Върна се само след минута-две, като носеше кръгла сребърна табла с една-единствена кристална чаша върху нея. Коленичи отстрани до ваната и му я подаде.

— Ммм. — Той отпи. — Не е лошо за долнокачествено вино.

— По дяволите! — Тя изтръгна чашата от ръката му и отпи. — Прекрасно е — добави и затвори очи, а замечтаното изражение на лицето ѝ изразяваше блаженство. — Само най-доброто за моя беден монсеньор. А сега трябва да отида да приготвя le diner.

Той изстена.

— Марла, не ми казвай, че готвиш! Не съм сигурен, че съм готов за това.

— По-добре да бъдеш — каза тя дръзко и, вече на вратата на банята, надникна пак иззад нея. — Не съм се трудила толкова много напразно, нали? — Смехът ѝ се чуваше дори от кухнята.

Той лежеше сред мехурчетата и отпиваше от шампанското. Мислеше единствено за Марла в много късата поличка и жартиери. На

лицето му имаше усмивка. Животът не е прекалено лош, все пак, реши той.

— Готов ли сте, мосю? — Марла се върна само след пет минути и му подаде пухкава бяла хавлия, след което му помогна да излезе от ваната. Подсуши го грижливо, като обърна особено внимание на интимните му части, след което го хвана за ръката и го поведе, гол, към спалнята.

— Какво? Преди вечеря? — запита той с вдигнати вежди.

Тя подсмръкна съвсем по френски със сбърчено носле.

— Mais non, m'sieur? За французите винаги първа е храната. — И тя му подаде халат от тъмносиньо кадифе с ревери от сатен.

Той отново нададе стон, пъкна ръце в ръкавите и се огледа смутено.

— Чувствам се като някой викторианец.

— Но изглеждаш досущ като французин — поправи го тя и го целуна, но през смях.

Ал затвори очи. Би искал да получи още няколко целувки, но тя беше много заета.

— Елате, мосю. — Тя отново го беше хванала за ръката. Водеше го към масата.

— Красиво, прекрасно — каза той, като обхвана с поглед масата и чашите „Бакара“. — Но откъде успя да намериш всичко това?

— Взех го назаем. От майка си — отговори тя.

— Взела си го назаем?! От майка си?! Искаш да кажеш, че тя ти го е дала?

— Казах й, че съм поканила на вечеря вкъщи трийсет и шест годишен неженен зъболекар.

Той се засмя, а тя издърпа стола му назад, за да седне.

— Тук нещо не е наред. Масата е сервирана само за един човек.

— Но, разбира се. Във Франция камериерките не се хранят с господарите си. Те са там само за да му сервират.

Той кимна.

— Така ли? Тогава, кажи ми нещо, мам'зел, в кой точно момент господарят може да гушне камериерката си? Нали знаеш какво имам предвид? — Той вдигна палаво вежди нагоре, а тя се изкикоти и го плесна през ръката.

— О, мосю е тооолкова палав.

И тя се отдалечи, като нарочно, повдигна и без това късата си пола, за да може той добре да огледа камериерката си и отзад. Гледката беше наистина приятна. Върна се след секунда с друга табла, която носеше леко кривната на една страна. Той дочу потракването на чиниите, когато токчето на единия ѝ сандал попадна не там, където трябваше, и тя измърмори „по дяволите“, като едва успя да запази равновесие и да не изпусне таблата.

— Не съм най-великата сервитьорка на света — заяви, благодарна, че вече може да остави таблата на масата.

Ал с неприкрит интерес започна да разглежда какво има на нея. Хайвер в кристална купа, пресни аспержи и майонеза, подправена с лимон, печена съомга, изящно украсена с кръгчета краставица и листенца магданоз и салата. Имаше дори малки лъжички за хайвера. Той я погледна право в очите.

— Марла, откъде взе всичко това?

— Трудих се цял ден в кухнята заради мосю. — Тя запърха красиво с дългите си мигли. После: — Всъщност храната е от „Гелсънс“ на „Палисейдс“ — призна.

— Няма ли и ти да ядеш с мен, скъпа? Или цяла нощ ще си играем на мосю и неговата камериерка?

— О, но аз исках да те изненадам, да си поиграя малко с моя мосю...

Той потопаи връхчето на аспержата в хайвера и го поднесе към устата ѝ.

— Опитай! — заповяда.

Тя поклати глава с отвращение, но отвори, макар и неохотно, уста.

— По дяволите! — каза отново, когато преглътна.

— Обожавам те, когато ругаеш — каза той и я целуна, въпреки че устата ѝ беше пълна. Облиза хайвера от устните ѝ. — Мислиш ли, че някой друг е ял хайвер по този начин и преди? На кого е необходима малка лъжичка, когато си има камериерка?

— О, пуф! — Тя се изкикоти отново и повдигна крайчеца на полата си.

И ето че вече седеше на коляното му и му даваше пълни лъжички хайвер помежду целувките. И скоро двамата се озоваха на дебелия рогозка пред камината с кристални чаши в ръце. От стереоуредбата се

лееха песните на Айзък Хейс, а съомгата и салатата останаха забравени на масата. Те се целуваха бавно, като че ли разполагаха с всичкото време на света. Ръцете му се плъзнаха под миниатюрната френска поличка и се оказа, че тя е съвсем гола под жартиерите — съвсем точно, както беше очаквал.

— Защо трябва да имаш задника на тийнейджърка? — каза, като погали с любов двете полукълба.

— Защото още съм — почти — тийнейджърка — прошепна тя в отговор и прокара език по извивката на ухото му, с което накара тялото му да потръпне сладостно от главата до петите. И въздъхна щастливо, когато ръцете му се плъзнаха под жартиерите. В следващия миг вече беше напълно гола. Човек почти можеше да види искрите страст, които съединяваха телата им. Цяло чудо беше богатият репертоар на Марла, с който тя му отговаряше, когато той я любеше: искания, викове на екстаз, подканяния, тихи възклицания...

— Винаги ми е толкова хубаво с теб — каза той след доста време, когато всичко беше приключило и те отпиваха шампанско в отблясъците на загасващия огън.

— Oui, m'sieur, камериерката е създадена, за да доставя удоволствие — каза тя със своя толкова секси шепот.

— Можеш да се обзаложиш, че тя и този път успя — добави той със смях.

Всъщност цели два часа не беше помислил нито веднъж за Бони/Лори.

ГЛАВА 44

Присъствието на новия Клайд караше Лори да мисли много за стария Клайд. Особено около два часа сутринта след половин бутилка текила, когато навън всичко е тихо и спокойно и нищо не смущаваше мислите и спомените ѝ.

Беше намерила първия Клайд, когато беше още дете. Той се беше свил на кълбо край шосето, изоставен и с кървящи от дългото ходене лапички. Тя го взе на ръце и той се сгуши в нея, а по-късно заспа в леглото ѝ въпреки високите викове и протести на родителите ѝ срещу бълхите, дървениците и уличните кучета.

— Ако Клайд си отиде, ще си отида и аз! — извика силно тя. Нещо в погледа ѝ, което ги изненада, ги накара мълчаливо да приемат присъствието на Клайд.

И Клайд остана чак до смъртта си след десет години, във вече напреднала възраст. Тя предположи, че е умрял от старост, защото една сутрин просто не се събуди. Заплака горчиво. Погребва го с много нежност в малък гроб, който сама изкопа в задния двор. Предполагаше, че костите на първия Клайд и до ден-дневен са там, защото в техния град хората не се интересуваха много от градинарство.

Клайд II беше нейният най-доверен приятел. Намери го в езерото край Джаксънвил, Флорида, след дълго търсене, също както и Клайд III в Оукланд. Вторият Клайд се оказа идеалният Клайд за тогавашната Бони. Умен, готов на всичко, способен на номера, за които тя дори не подозираше — например той ръмжеше срещу хора, срещнати на улицата, които тя не харесваше, познаваше кога е изпаднала в депресия и идваше, за да близне ръката или лицето ѝ или дори да легне до нея, за да усети тя топлината на малкото му телце и да не се чувства повече самотна. Никога не се налагаше да му казва каквото и да било, той я разбираше без думи и знаци. Бяха истинските Бони и Клайд. Никога нямаше да бъдат такива с новия Клайд, който лежеше в краката ѝ, докато тя гледаше „Мълчанието на агнетата“ и отпиваше от текилата.

Вече нямаше нито време, нито настроение да си приготвя коктейл „Маргарита“. Обичаше да чувства паренето на силния алкохол, който се излива чист в гърлото ѝ, приятния гъдел в гръдния кош и стомаха, топлината, която се разлива по цялото ѝ тяло. За разлика от другите хора, тя никога не се напиваше. Никога не изпадаше в алкохолно опиянение или вцепенение. Джими винаги беше твърдял, че стомахът ѝ е като направен от стомана.

Джими! Това копеле! Той беше първопричината на всичките ѝ проблеми. Отпи още една голяма глътка от текилата с мисълта за това, какво би сторила на Джими Виктър, ако беше тук — нещо подобно на онова, което канибалът Лектър правеше с жертвите си във филма, който гледаше в момента. После си спомни, че вече се беше погрижила за Джими. Но бяха намерили тялото му и това копеле отново се връщаше в мислите ѝ, не ѝ даваше покой. Или поне преследваше Лори Мартин.

Нямаше начин полицаите да проследят Бони Хойт/Виктър след всичките тези години, беше сигурна в това. Още когато беше станала Бони Хармън, тя беше оставила миналото зад себе си, в друг щат, в друг свят. И, доколкото всички знаеха, изчезването на Лори Мартин нямаше нищо общо с Джими Виктър и неговото убийство. Не, тя, Марая Джоузеф, беше в безопасност.

Разбира се, нищо от това нямаше да се случи, ако не беше Бо Хармън. Тя щеше да получи наследството на стария Хармън и нямаше да има нужда да работи като агент по недвижими имоти. И Джими нямаше да я намери. И тя щеше да продължи да си живее охолно и щастливо в хубаво жилище, със скъпи дрехи в гардероба, диамантени пръстени на ръцете и да пътува... И нямаше да има нужда да ухажва някой старец и интимните му части, за да получи онова, което иска.

Бо Хармън беше причината за провала на плановете ѝ. Бо Хармън и онази кучка Лорета я бяха довели до това. Бо Хармън беше убил Клайд. Болка проряза сърцето ѝ, когато си спомни окървавеното телце на Клайд, което лежеше на чакълестата алея в тексаската горещина, а над него кръжаха мухи. Тя изстена високо и новият Клайд скочи на крака, размаха тревожно лапи и залая. Дори от куршум в сърцето не би боляло толкова, колкото от това. А този нов Клайд само я караше да копнее още повече за стария. Това куче приличаше много на него, но беше по-глупаво и по-мекушаво. Липсваше му агресивност,

беше прекалено приятелски настроено към всички, изтичваше към минувачите на улицата, душеше ги, близваше ръцете им. Вторият Клайд никога не би направил това. Той принадлежеше само на нея, а тя — на него. Такъв беше мълчаливо сключеният договор помежду им.

Джими Виктър си плати за това, че я заплаши. Сега тя се закле, че следващ по ред ще бъде Бо Хармън, който ще страда дяволски жестоко — така, както страдеше тя по загубата на Клайд II.

Започна да обмисля плана си — как ще шофира обратно до Тексас, ще се изправи срещу него с пушка в ръка и ще го изведе навън. Също и онази негова балсамирана съпруга. Надменната Лорета няма да изглежда вече безупречна с огромното кърваво петно, което ще се разлива по предницата на кремавата ѝ рокля, а може би и по бялата тапицерия на дивана и по белия килим в бялата стая, която приличаше на храм на девствеността. Може би Лорета беше все още девица? Не приличаше на жена, към която мъж би посегнал, с тези изкуствените цици, камо ли да влезе в нея.

При тази мисъл Лори се засмя високо и отвори втора бутилка текила. Не си купуваше „Хосе Куерво Голд“, защото евтиният алкохол ѝ вършеше същата работа, беше също толкова задоволителен и ѝ харесваше онова, което той правеше с главата ѝ. Гледаше, очарована, как убиецът обикаля около дупката, в която беше затворена ужасената жертва. Дали няма да я одере жива? Дали кожата ѝ няма да бъде обработена и от нея да се ушие кожено яке? Исусе, това момче наистина си го биваше...

Клайд се успокои и отново се сви в краката ѝ. Положи глава на коленете ѝ и я загледа с обич, предано. Тя започна разсеяно да го гали, мислейки за другия Клайд. И за Бо и Лорета. Беше си обещала, че някой ден ще им отмъсти. Беше дошло тяхното време.

Трябваше да се погрижи и за още двама души. Вече бяха влезли в списъка ѝ. Но Бо беше първи. Въпросът беше — как? Тази нощ трябваше да разреши този проблем. Как да убие Бо и Лорета? Змия в леглото на Лорета? Засмя се високо при мисълта, че Лорета ще намери змия в леглото си — Лорета, която едва ли е свикнала да вижда в леглото каквото и да било, освен себе си. Кучката сигурно ще изпищи и ще припадне. Лорета се движеше бавно, като гаден плъзгав червей, змията сигурно ще я ухапе още преди да си е помръднала задника. Но имаше един проблем. Не, два проблема. Първият — откъде щеше да

вземе змия. Вторият — как ще влезе в къщата, за да остави змията в леглото ѝ. Смръщи вежди и отпи щедро от текилата. Загледа с интерес края на „Мълчанието на агнетата“. Хареса ѝ, че той се измъкна. Умните като него и нея винаги се измъкваха.

Бомба! Мисълта се вряза в мозъка ѝ, остра като стрела. Бомба, изпратена в колет, това беше отговорът. Беше лесно, беше анонимно. И тъй като всички отварят пощата си, без дори да се замислят, успехът беше почти стопроцентов. Сега оставаше само да се научи как се правят бомби.

Усмиваше се, когато изключи телевизора, свали Клайд от скута си и отиде — бавно и внимателно, но без да залита, което, като се има предвид, че беше изпила бутилка и половина текила, беше истински подвиг — до леглото, за да си легне най-последно. За пореден път белотата на новите чаршафи я накара да почувства остро мизерията около себе си и в очите ѝ бликнаха сълзи.

Ще види сметката на онези копелета, пък ако ще това да е последното ѝ дело на земята.

ГЛАВА 45

Лори откри, че нямаше никакъв проблем да се направи бомба и да се изпрати като пратка. Всъщност беше дори по-лесно, отколкото да научиш уроците си по физика например. Проблем беше обаче да крие самоличността си, докато купува необходимите ѝ неща: частите, детонатора и пластичния експлозив, дори картона, в който щеше да завие миниатюрната бомба. Пликът трябваше да я притиска плътно, защото точно този натиск щеше да предпази бомбата от избухване. Щом пликът бъде отворен и натискът — отстранен, човекът, който я държеше, щеше да види лицето на смъртта.

А смъртта ѝ се виждаше дори прекалено благоприятна възможност за Бо Хармън.

Беше сигурна, че никой, по никакъв начин, няма да може да свърже писмото бомба с Марая Джоузеф или с Бони Хармън, но въпреки това взе всички възможни предпазни мерки, като купи всичко, което ѝ беше необходимо, от магазини на цели мили разстояние от Оукланд и никога две неща от един и същ магазин.

Изпоти се доста, докато сглоби всичко. Беше си сложила хирургически ръкавици, за да не остави отпечатащи. Страхуваше се, като неопитна в тази област, че бомбата може да гръмне в ръцете ѝ. Исусе, работата никак не беше лесна, човек наистина трябва да има стоманени нерви, но нали цял живот тя се гордееше именно с това. Само че никога досега не я е грозяла опасност, не е била заплашвана. И наистина щеше да бъде ирония на съдбата, ако трепнеше точно в този момент.

Смееше се, докато седеше до масата от светъл дъб в апартамента си. Клайд седеше на стола от другата страна на масата и с интерес гледаше как тя сглобява бомбата и притиска от двете ѝ страни картона. Следващото, което направи, беше да напише името и адреса на Бо Хармън на плътния кафяв плик и да залепи марката. Надяваше се, че пратката няма да предизвика подозрения у него. Все пак той не получаваше бомби всеки ден и не знаеше, че има от какво да се

страхува. За всеки случай, за да премахне всякакво съмнение, залепи отгоре марка на „Нюман Маркър“, Най-накрая постави изобретението си в плика, увери се, че е стегнато добре и не може да се помръдне, после запечата плика и го обви с дебело цветно тиксо.

Отиде с колата си до пощата в Сан Франциско, далеч от дома си, за да го претеглят. Пощенският чиновник отбеляза, че пратката е прекалено тежка за размера, който има, но не отвори плика.

Лори излезе бързо и с усмивка от пощата. Толкова лесно беше да повикаш смъртта.

ГЛАВА 46

Тексаското слънце грееше безмилостно навън, но в къщата на семейство Хармън температурата беше възможно най-ниска. Всъщност човек можеше направо да замръзне в нейната вътрешност. Но на Лорета така ѝ харесваше, а Бо знаеше от дългогодишен опит, че Лорета обикновено получава онова, което иска. Е, ако мислеше, че ще го накара да измръзне до смърт, лъжеше се.

Той изкачи покритите с бежов килим стъпала и мина покрай апартамента на Лорета, истинска поема в бежово, прасковено жълто и ябълковозелено.

— Не преставаш ли поне за миг да мислиш за това, че живеем в Тексас? — беше казал Бо първия път, когато видя апартамента ѝ.

— Не се тревожи, няма нужда и ти да го споделяш с мен. Твоят апартамент е на горния етаж — беше отговорила безгрижно Лорета.

И наистина беше така. Неговата стая беше непосредствено вляво от стълбите на горния етаж, чийто коридор беше много по-просторен. Естествено, той си имаше свой кабинет, всекидневна стая и баня. Декорът тук беше по-подходящ за един мъж, по-отговарящ на представата, която Бо имаше за себе си, а не на тази, която Лорета хранеше за него. Стените бяха облицовани в тъмночервено, леглото беше истински шедьовър от времето на крал Джеймс I със завеси от червена дамаска, мебелите бяха покрити с черен лак. Той разполагаше и с подвижен коктейлбар, скрит в стената. Телевизор с огромен екран се появяваше от вградения шкаф на стената срещу леглото му при натискането на електронно устройство. Ако Лорета му беше позволила, Бо щеше да постави огледала по тавана над главата си, но Лорета беше казала, че вкусът му е вулгарен. Освен това Лорета не обичаше да прави секс. И това беше в основата на всички проблеми, които двамата имаха.

Лорета беше толкова фригидна, колкото и къщата ѝ. Той си представяше как и в нейното тяло има вградена някаква проклета климатична инсталация, която е нагласена на точката на замръзване.

Недокосната и недостижима. О, той я беше „докосвал“ разбира се, но в това нямаше никакво удоволствие, нито пък му носеше голямо облекчение. Беше принуден да търси секс другаде. С жени като Бони.

Всъщност Бони наистина беше едно сексапилно парче с чудесен задник, когато се появи и така неочаквано се омъжи за баща му. А той самият мислеше да пробва късмета си при нея една вечер, докато седеше в заведението, където тя сервираше, на пържолата и бира, а тя се движеше напред-назад в късата си поличка, която разкриваше прекрасни крака и съблазнителни бедра. Беше готов да заложи имуществото си, че тя знае, че той я наблюдава и оценява прелестите ѝ. Но, по дяволите, тя му отвърна с отказ и се омъжи за баща му.

Той влезе в кабинета си, за който знаеше, че е три пъти по-голям от спалнята на Бони, където и да се намира тя сега, облече пуловер от кашмирена вълна, отиде във всекидневната си стая и натисна копчето, което отваряше коктейлбара. Загледа втренчено редиците бели кристални чаши, но посегна направо към бутилката „Famous Grouse“, която стоеше зад тях. И отпи доста дълбока глътка. Потрепери, когато питието достигна до стомаха му. Господи, така наистина беше по-добре, защото в къщата наистина беше леденостудено. И, като се замислеше, това сигурно беше част от плана на Лорета по отношение на него.

Жените, които имат собствени пари, създават доста проблеми. Всъщност те самите са проблем, беше казал старият Бос, когато Бо му разказа за плана си да се ожени за Лорета Ларсън. *Никога няма да командваш в собствената си къща,* беше добавил баща му. Но Бо никога нищо не беше управлявал до този момент и баща му го знаеше. Бо не умееше да заповядва. Баща му винаги държеше здраво юздата, особено по отношение на парите. Бо цял живот се беше чувствал по-нискостоящ, винаги трябваше да дава отчет на Боса за всеки похарчен цент, макар да работеше упорито в предприятието. Всъщност през онези последни няколко години той беше онзи, който ръководеше бизнеса.

Но старият беше прав, разбира се. Да се ожени за Лорета, означаваше да се ожени за парите и. Тя обаче харчеше толкова скъпернически за него, колкото разхищаваше за себе си. Похарчи цяло състояние за строежа и обзавеждането на къщата, за дрехите и бижутата си, за иконома и конюшните и скъпите коне в тях, макар

лично тя никога да не излизаше на езда. Лорета правеше всичко само за да се покаже, винаги беше така.

И все пак добър беше денят, когато нейните адвокати се включиха в битката срещу Бони и успяха да ѝ попречат да откъдне всичките пари на стария. Струваше си да дадат двеста хиляди, за да ѝ видят гърба. Сега вече той беше постигнал някаква степен на независимост, макар и не дотолкова голяма, та да има смелостта да напусне Лорета и да избяга с деветнайсетгодишната блондинка, която беше срещнал в Далас, която твърдеше, че го обича, и която, винаги, когато бяха заедно, се държеше така, като че ли наистина го обичаше. А се срещаха толкова често, колкото той успееше да се измъкне от дома си.

Бо застана до прозореца и започна бавно да отпива щедри глътки бърбън направо от бутилката, докато гледаше как загладените красиви коне на Лорета пасат в тучната ливада на Лорета. Прекрасните градини и огромното изкуствено езеро, където, под лъчите на слънцето, рибите проблясваха в златно и оранжево, също бяха на Лорета. Той гледаше градинарите, които се трудеха въпреки жегата и които също бяха на Лорета. Нейният иконом англичанин слизаше величествено по входните стъпала, за да посрещне пощальона и да вземе обемистия пакет, който ще постави на сребърната масичка в антрето — така, както правят в къщите на английската аристокрация, което той знаеше от думите на Лорета. Бо предполагаше, че онова, което е достатъчно добро за старата английска аристокрация, е достатъчно добро и за Лорета. Макар че той, майка му и баща му си разпределяха пощата, седнали край масата в кухнята.

Пощальонът подаде на Пиърсън, икономата, пакет, който той пхна под мишница. Вероятно Лорета е купила нещо, което са рекламирали в телевизионните магазини, помисли си Бо. Никога не би могъл да си представи, че жена от нейната класа би пазарувала така, но всъщност тя правеше покупки си за Коледа точно по този начин. Спестяваше ѝ суетнята и блъскането из тълпата в магазините, както и много пари, така казваше тя. Освен че беше студена и надменна, Лорета беше и скъперница. Бо определено не харесваше Лорета и повечето хора от техния кръг, както и съседите им, го знаеха.

Двамата обаче продължаваха да посещават заедно вечерите партита в събота, неделните барбекюта, надбягванията в Тексас през

късното лято. Когато Лорета, като доайен на местното общество, организираше езда из прекрасните си ливади, облечена в розов костюм за езда и с коса, сплетена на плитки, тънки като свински опашници, той се правеше на сърдечен и доволен домакин. Никой никога не отказваше гостоприемството на Лорета Хармън. Идваха направо на тълпи за коледното ѝ парти около огромното коледно дръвче, украсено щедро с огромни червени топки и изкуствени рози, макар да нямаше чорапи с подаръци, поставени над камината, защото Лорета не можеше да понася децата и твърдеше, че ще причинят бъркотия в безупречно подредения ѝ дом. Когато коледното парти приключеше, те двамата се прибираха всеки в своята стая — Бо, за да повдигне духа си с глътка алкохол, а Лорета, за да се поглези със скъпи нощни кремове и да облече най-скъпия си копринен халат, който тя наричаше *reignoir*.

Ето я, тъкмо се прибираще. Караше бързо по алеята и около колата хвърчеше чакъл, чиято доставка струваше доста скъпо, а разноските по поддържането му бяха още по-големи — градинарите засипваха алеята редовно всеки час. Според нея направеният по поръчка бежов „Рейндж Роувър“ помагаше за имиджа ѝ на притежателка на имение, която все още е запазила младежкия си спортен дух. Ха, като че ли някоя уважаваща себе си английска дама би карала бежов „Рейндж Роувър“. Освен може би Фърги.

Отпи още една глътка от бърбъна и чу Пиърсън да отваря входната врата и да казва мило:

— Добър ден, мадам, вярвам, че сте прекарали приятно деня.

— Така беше. Пиърсън — чу Бо отговора на Лорета. — Но се чувствам направо изтощена. Ще се погрижиш ли, моля те, да ми изпратят чая в стаята. И вестниците — разгънати и подредени, разбира се. — Не можеше да понася гънките по вестниците, както и печатарско мастило по пръстите си.

— Разбира се, мадам, веднага. Чаят, предполагам, да бъде „Ърл Грей“?

— Правилно предполагаш — каза тя, вече от подножието на стълбите.

Бо стоеше зад вратата на стаята си и се заслушваше, докато не я чу да влиза в нейната стая и да затваря вратата. Тогава започна отново да диша свободно.

Значи мадам се беше уморила да обядва в компанията на други дами като нея? Е. тогава той самият може да излезе и да се поизмори малко, да кажем утре, в Далас. Да, едно малко пътуване до Далас определено влизаше в плана му. Отпи пак от бърбъна, набра номера на блондинката и си определи среща с нея.

Това сигурно беше Пиърсън, който носеше на мадам таблата с чая и вестниците. Ослуша се за почукването по вратата, чу я да му казва да влезе, чу го и да напуска стаята. И после:

— О, Пиърсън — извика тя високо с така неприятния за стария фалцет, — пощата не е ли пристигнала още?

Пиърсън ѝ отговори, че, напротив, пристигнала е. Тя му нареди да ѝ я занесе горе.

Бо не се интересуваше от пощата. Идваха само сметки и още сметки, за които и без това Лорета се грижеше. Пък и редно беше да си плаща, след като всички разходи правеше тя. Ако някога разбере за блондинката, щеше да го подложи на адски мъки. И после ще го довърши. Но, за разлика от други, по-високопоставени от него мъже, той знаеше как да си държи устата затворена. Както и тази на блондинката. Той никога не се криеше зад вратата на офиса си. Дискретно беше наел малък апартамент, за който плащаше всеки месец и където се радваше на секса за по няколко часа на седмица.

Бо въздъхна и се отпусна на възглавничките върху тапицирания в тъмночервено диван. Те бяха толкова пухкави, че буквално потъваха под тялото му. Отпи поредната глътка бърбън и загледа мрачно през прозореца. Нямаше търпение да отиде до Далас. Щеше да хване най-ранния полет сутринта. Щеше да е заминал, когато Лорета се събуди и разбере, че го няма.

Тъкмо задряма, когато къщата се разтrese от мощен трясък като от излитането на ракета, който го накара да подскочи.

— Исусе Христе, какво става? — извика той и хукна към вратата.

Високите двойни врати, които водеха към стаята на Лорета бяха избити, а отвътре излизаше пушек. Пиърсън изкачи на бегом стъпалата, а на обикновено безизразното му лице беше изписана тревога. Трябваше да стане тази шибана експлозия, за да се размрази лицето му, помисли си Бо и прекрачи вратите, които лежах на пода в коридора, за да застане на входа към стаята на Лорета. Видя я да лежи на тапицирания в прасковено жълто диван сред останките от чаения

сервиз и други счупени неща. Едната ѝ ръка висеше като на парцалена кукла, под странен ъгъл, а от нея на пода капеше кръв. Всъщност в края на ръката нямаше длан, забеляза Бо. Той се извърна и повърна културно във високата китайска ваза, а Пиърсън невъзмутимо отиде до телефона и набра 911.

Каквото и да се беше случило, Лорета Ларсън Хармън със сигурност не беше имала време да го осъзнае.

ГЛАВА 47

Ал и Марла вечеряха а deux в „Тра ди ной“, уютно малко италианско бистро в Малибу. Бяха седнали в ъгъла, където, според Марла, можеха да останат незабелязани и където Ал, с инстинкта на бивше ченге, се чувстваше много по-удобно, с гръб, опрян в стената. Не защото очакваше нещо да се случи, а просто защото наистина му беше по-удобно. Освен това намираха се в абсолютно преданото на законите Малибу, където, казваха, полицаите направо се отегчавали. Единственото, което правели, било да раздават талони за глоби за превишена скорост и да държат под око папараците, които преследвали местните кинозвезди. Декорът беше приятен и наистина напомняше за Тоскана, персоналът беше любезен, храната — добра и в изобилие. Любимото блюдо на Марла беше спагети в сос „Болонезе“. Тя тъкмо всмукваше спагетите, с хлътнали навътре бузи и с щастлив вид, докато Ал си похапваше от голямото парче печено говеждо, поставено пред него.

— Трябва да опиташ това — каза той, изпълнен с възхищение към храната и готвача. Отрязва едно парченце, набоде го на вилицата и го поднесе към устата ѝ. Дори когато дъвчеше огромна хапка говеждо, Марла беше секси, особено в оскъдното бяло потниче и впитите в бедрата ѝ сини дънки, които беше обула тази вечер. Косата ѝ падаше около лицето на усукани кичури — нова за нея прическа. На оскъдното потниче имаше надпис „палава и дяволита“. Той самият знаеше колко палава е тя и тази мисъл го накара да се усмихне.

— Знаеш ли какво? Тази вечер си много красива — каза той и сложи в устата си последното парченце говеждо.

— Ммм. — Нейната уста беше още пълна, но въпреки това тя се наведе към него и го целуна. — И ти — измънка неясно тя. — Забеляза ли нещо в мен тази вечер?

Той я огледа внимателно от главата до петите.

— Нова прическа? Харесва ми.

— Да, много съм ти благодарна за комплимента, както и за това, че я забеляза, макар да трябваше да те подтикна. Но имах предвид нещо друго.

— Окей, предавам се.

— Искаш да кажеш, че не си забелязал, че тази вечер съм облечена точно като теб? Дънки и тениска. Дрехи, много подходящи за един частен детектив.

— Първо, аз никога не нося каквото и да било с презрамки, тънки като спагети, и с думата „палав“, написана напреко през гърдите ми. Второ, дънките ми не са така впити като твоите.

Тя погали стройните си бедра и се усмихна.

— Както искаш — каза шепнешком — Както и да е, аз си мислех, че частните детективи носят износени костюми и крещящи вратовръзки, както и широкополи шапки, кривнати нахакано на една страна.

Ал се усмихна.

— Скъпа, аз като че ли съм с цели четирийсет години по-млад от тези одежди. Май ме бъркаш с Франк.

— Кой Франк?

Той въздъхна, извади клетъчния си телефон от джоба на дънките си и набра номера на домашния си телефон, за да прослуша съобщенията си. Странно, по все забравяше колко по-млада от него беше тя.

— Марла, има само един „Франк“.

Тя поръча тирамису с две вилици, докато той слушаше записаните обаждания. Когато стигна до последното, лицето му смени изражението си. Погледна часовника си и смръщи вежди.

— Това е странно — каза. — Имам записано обаждане от Бо Хармън. Обадил се е преди около час. И гласът му звучи странно.

— Странно? — Тя го погледна с очакване в погледа, после сведе очи към съблазнителното парче тирамису. Беше смърт за фигурата, но имаше толкова приятен вкус...

— Да, като че ли е бил... уплашен.

Тя веднага застана нащрек.

— Защо би ти се обадил Бо Хармън? Останах с впечатлението, че е бил доволен да види гърба ти, както и този на Бон и.

— Беше. А също и съпругата му. Точно това е най-странното. Освен ако, разбира се, Бони не е показала отново своето красиво, но зло лице.

— В Сан Антонио, Тексас? — Марла веднага се оживи. Възбудата се изписа на лицето ѝ. — Като се има предвид часовата разлика, там трябва да е след полунощ. Защо той се обажда толкова късно.

— Нещо става. Изяж си тирамисутото, Марла. — Той махна с ръка на Луиджи да донесе сметката. — Трябва да се върна в офиса.

Пътуваха в „Мерцедеса“ на Марла, затова шофираше тя. Или поне правеше приблизително онова, което се нарича шофиране, защото непрекъснато отпиваше от чашката кафе, която беше настояла да си вземе по пътя, докато в същото време със свободната си ръка набираше номера на домашния си телефон.

— Марла — каза Ал, докато се носеха бързо по крайбрежната магистрала, — не държиш кормилото.

Тя слушаше невъзмутимо съобщенията си. Отпи от кафето, като все пак постави два пръста от лявата си ръка на кормилото.

— Разбира се, че го държа. Не ми казвай, че си нервен, Жиро.

— Да, нервен съм. Когато шофираш, Марла, трябва да си концентриран. Или поне така се предполага. А ти като че ли го намиращ за извинение да вършиш поне още три неща.

— Имай ми доверие, мога да върша дори още четири — каза тя и го стисна леко и интимно за бедрото.

— Повярвай ми — отговори тон, — точно в този момент искам само да шофираш.

Тя го погледна победоносно, когато плавно зави по „Сънсет“ с крак на педала за газта и колата започна да се изкачва по хълма.

— Страхливец — прошепна тя. И той се съгласи, че да, в този момент, наистина се проявява като страхливец.

Трябваше обаче да намали скоростта, когато шосето започна да се извива като змия из квартала Палисейдс. Минаха край портите Бел Еър, пресякоха Бевърли Хилс и навлязоха в „Сънсет“. Колата влезе в паркинга зад сградата, в която беше офисът на Ал, и рязко спря.

— Как беше? Поставих ли рекорд? — запита тя, останала без дъх. После започна да поставя червило на устните си, загледана внимателно в огледалото над шофьорското място.

— Великолепно. — Той вече беше слязъл от колата и беше преполовил пътя до сградата.

— Хей, чакай ме... — Тя затича след него и го хвана под ръка. Дългите ѝ крака лесно се нагодиха към неговата клатушкаща се бърза походка. — Проблемът е в това, че се интересуваш повече от Бо Хармън, отколкото от мен. — Тя въздъхна. — Искам да кажа, кой ли мъж би отишъл в офиса си посред нощ в петък?

— Частен детектив, който е получил спешно обаждане. Трябва да свикнеш с това, Марла — каза той, докато отключваше вратата.

— О, по дяволите! — изръмжа недоволно тя, взе пакета поща, който беше поставен до вратата, и го внесе вътре. Остави го на бюрото му, седна до пакета и започна да люлее единия си крак. Чакаше той да набере номера на Бо Хармън.

— Хармън? — Самият Бо вдигна телефона и Жиро се запита какво ли се е случило с иконома. Първоначалното му впечатление беше, че Лорета го кара да работи двайсет и четири часа в денонощието. — Да, Жиро е на телефона. Помолихте ме да се обадя възможно най-бързо, без значение колко е часът. Надявам се, че не съм ви събудил.

— Нищо не би могло да ме събуди — каза Бо толкова високо, че дори Марла чу думите му. — Не мисля, че някога ще мога отново да заспя.

— Окей, успокойте се, чувам ви, няма нужда да викате. Е, какъв е проблемът?

Ал закри из помещението с телефонната слушалка, притисната до ухото му. Слушаше внимателно.

Тъй като не чуваше нито една от думите на Бо, Марла реши да провери какво има в пакета. На него имаше марка „Нюман Маркър“. Хм, кой ли би могъл да изпраща на Ал подарък от „Нюманс“? Известната двойка от Сан Антонио, Лорета и Бо? От онова, което беше чувала, те не бяха от хората, които правят подаръци често и от сърце. Тогава кой? Дали Жиро нямаше таен обожател, човек, който се възхищава от него? А може би е тя и не е толкова тайнствена... Започна да изучава почерка. Нямаше обратен адрес, а този на Ал беше изписан с големи и четвъртити главни букви. Марла започна да изпитва силна ревност. Претегли го на ръка. Беше извънредно тежък за размерите си. Знаеше, че Ал никога не пазарува в „Нюман Маркър“.

— Я кажи коя е жената, която ти изпраща подаръци от „Нюманс“? — запита високо тя, вече започнала да разлепва дебелото тиксо. Гледаше го втренчено и се канеше да махне опаковъчната хартия.

Ал слушаше внимателно онова, което Бо му казваше.

— Беше какво? — каза той с неприкрита изненада. После извика: — Марла! — и се хвърли към нея. — Исусе, Марла! — извика отново, а тя изпусна едно изненадано „О!“, когато ръцете му я сграбчиха. После той хвърли полуотворения пакет в коридора и я принуди да залегне заедно с него зад бюрото.

После тя започна да пици високо, право в ухото, което беше близо до устата ѝ, но това май нямаше никакво значение, защото цялата стая се изпълни с гръм и трясък, счупени стъкла, дървени греди и пламъци. Тя се разхлипа и затрепери силно, притисната под неговото тяло.

— Какво стана? Какво е това? — запита едва чуто, когато той ѝ помогна да се изправи, провери набързо дали е наранена, после я преведе през пламъците навън, на улицата. Вече се чуваше ревът на сирените и той разбра, че скоро ще пристигне помощ.

— Това означава, Марла, че *Бони Хармън*, по-късно наричаща се Лори Мартин, е жива и отново се е захванала на работа — каза той мрачно.

ГЛАВА 48

Детективът от отдел „Убийства“ Лайънъл Балуюрт седеше, макар за огромното му туловище това да беше крайно неудобно, на малкото столче пред бара в „Сий Бриз Ин“, Пенсакола, Флорида, заобиколен от палми в саксии и цял ескадрон керамични гъски, устремили се към вечността, запечатани на една от тюркоазено сините стени. Пау! Пауърс седеше срещу него. Всъщност Пау, облечена в цивилни дрехи, представляваше гледка, която заслужаваше да се види. Беше облякла черен костюм, бяла блуза, а вместо вратовръзка врата ѝ украсяваше червена панделка. Тоалетът ѝ завършваха чифт блестящи черни кожени ботуши. Прилича на имитация на каубой, при това не особено сполучлива, помисли си Балуюрт, развеселен от външния ѝ вид. Но Пауърс се справяше добре, въпреки теглото си, което никак не беше малко. Тя вършеше черната работа навън и ходеше по цял ден, докато той приемаше телефонните обаждания. Сега двамата сравняваха бележките си над халби студена бира в малкия бар, от който се разкриваше изглед към необятния океан. Или пък дали не беше Мексиканския залив? Човек никога не можеше да бъде сигурен във Флорида.

— Разполагам с копие от брачното свидетелство на Джими, от смъртния му акт, издаден от лекаря, който го е видял след злополуката. Разполагам и с копия от всяка една статия, излязла във вестниците по повод на пожара. И със снимки на съпругата му Бони. — Пауърс подаде всичко това на Балуюрт с широка и самодоволна усмивка.

Той прегледа материалите и се спря, силно съсредоточен, на снимката на Бони.

— Не е някоя, която познаваме — каза той, решил, че тя няма значение. — Бих казал, че е извършила подвиг, като се е опитала да го извади от пламъците.

— Само дето това не е бил Джими, а някой друг — отбеляза Пауърс.

— Правилно. Бях в тамошното полицейско управление и попитах кой е изчезнал горе-долу по онова време.

— И? — Тя отпи щедра глътка от бирата и си взе доста от пържените картофи.

— Няколко дни след пожара било докладвано за изчезването на Джил Фъринг. Мъж на четирийсет години от бялата раса. Почти на същата възраст и с почти същото телосложение като Джими Виктър. Живее в малък апартамент над супермаркета в едно от предградията. Понякога работел на строежите в района — когато не пиел и не преследвал жените. Той и Джими си приличали и в това отношение. Нашият Джими също си го бивало. От онова, което чух, всяка съпруга с радост би се отървала от него.

— Вярно ли е това? — Пауърс повдигна високо вежди и сложи още няколко картофа в устата си. — Мислиш, че тя го е убила?

— Да. Единственият проблем е, че никой не знае къде е отишла след това. Заминала просто ей така и никой не я е виждал отново.

— Нещо не схващам. Тя убива съпруга си, който, както се оказва, не ѝ е бил съпруг, в предизвикан нарочно пожар, а после, години покъсно, намираме мъртъв съпруга ѝ в един от калифорнийските каньони. Ние ли пропускаме нещо или какво?

— Ти подреди всичко много точно, Пауърс — каза Балуърт с въздишка. — Не знаем нищо за Бони Хойт/Виктър, освен това, че е жива и вероятно тя е убила Джими там, при каньона. Макар да ме озадачава фактът какво общо има това с Лори Мартин.

— Чудя се какво ли е станало с нея? — каза Пауърс и си поръча втора бутилка „Бъд Лайт“.

Тъкмо отпиваше първата глътка, когато телефонът на Балуърт звънна. Той го извади от джоба си.

— Балуърт — каза. И на лицето му се изписа силна изненада. — Нали не си играеш с мен? — каза той строго. — Окей, окей, разбрах, добре, но не приемам израза „знае се, че не те лъжа“. По дяволите, човече, разбира се, че те слушам. Добре, добре, Жиро, започни от самото начало.

Направи знак на Пауърс да му подаде хартия и химикал и заслуша внимателно, като от време на време задаваше по някой въпрос и водеше бележки с едрия си разлят почерк, който му беше спечелил

първа награда в началното училище „Хедфорд Роуд“ в Нюарк, Ню Джърси, преди много, много луни.

— Ще бъда там, Жиро — каза накрая — Сигурен ли си, че и двамата сте окей? Великолепно, чудесно, добре. Тръгвам веднага. И защо, по дяволите, не ми каза това по-рано, копеле такова!? Не било моя работа, ха! Не ми надувай главата с онези глупости, че информацията, засягаща клиента, е поверителна. Това е работа на полицията и ти го знаеш. Вече можеше да си в гроба до нея... Не, не те обвинявам за смъртта на Лорета Хармън. Ако някой въобще можеше да намери Лори Мартин, това беше ти, поне това трябва да ти се признае, Жиро. Да. Ще се видим там.

Пауърс вече седеше нетърпеливо на ръба на стола, когато той натисна бутон „край“ на телефона.

— Какво? — запита тя толкова високо с дълбокия си гръмовен глас, че хората се обърнаха да ги погледнат.

Балуърт почувства как бузите му пламват. По дяволите, така и не беше успял да надрасне онзи навик от детството, а широката усмивка на Пауърс доказваше, че тя знае за объркването му.

— Говоря прекалено високо според теб, нали, шефе? Съжалявам, но такава е истинската ми природа — каза тя, отново много високо и още повече глави се извърнаха към тях.

Балуърт се изправи на крака, пресуши бирата в бутилката си с една-единствена дълга глътка и каза:

— Стягай се, Пауърс, защото тръгваме веднага за летището.

— Но аз мислех, че ще водим разследване тук... Къде отиваме?

— В Тексас. — Той вече беше прекосил половината помещение. Ако някой искаше да узнае професията му, просто нямаше как да сбърка в догадките си. Балуърт винаги беше олицетворение на идеалното ченге.

— Тексас?

— Точно така, Пауърс, мястото, откъдето идват проклетите показни ботуши. Там ще си бъдеш като у дома.

ГЛАВА 49

Жиро и Балуърт, както и Пауърс, вечеряха с Бо Хармън в заведението „Бенбойс Стек“ във Фалкон сити, Тексас. Същото място, където Бони Виктър, както отбеляза Бо, „забърса баща ми, а после успи да го омагьоса“. Като гледаше обичайните за професията сервитьорка пълни и здрави жени на средна възраст, едва-едва събиращи се в черните рокли, лично Ал не беше изненадан, че хубавката червенокоса Бони беше завъртяла главите на мъжете.

Вече бяха преминали през формалностите — бяха изказали съболезнованията си на Бо за смъртта на съпругата му, увериха, че ще останат, за да присъстват на погребението ѝ, което щеше да бъде утре. Балуърт беше на мнение, че убийците обикновено са силно привлечени от погребенията на жертвите си, защото, което се вижда странно на нормалните хора, искат да видят резултата от действията си. Местното полицейско управление също щеше да изпрати детективи на гробището, облечени цивилно, които да следят дали ще се появи някой, който не е жител на града. Цялата церемония щеше да бъде записана на лента и по-късно всяко лице щеше да бъде проверено.

— Разбира се, Лорета беше от рода Ларсън — каза Бо, като се нахвърли на порцията си с апетит, неподходящ за страдащ съпруг. — А това, че Лорета беше Ларсън, беше от голямо значение тук. „Ларсън Ойл“ както знаете.

Балуърт кимна и хвърли кос поглед към Жиро.

— Разбира се, всички сме чували за „Ларсън Ойл“ — каза той.

Жиро знаеше какво иска да му каже Балуърт с този поглед. Дали Бо щеше или, напротив, нямаше сега да наследи лоста голям дял от парите на компанията? И следователно дали Бо нямаше много по-голямо участие в смъртта на Лорета, отколкото въобще някой подозираше?

— Погребението ще бъде пищна церемония и ще присъстват много хора — добави Бо между две хапки пържола. — Всички, които имат някакво положение в щата Тексас, ще бъдат там.

Ал отново улови погледа на Балует и поклати глава. Бо Хармън нямаше достатъчно ум, за да измисли плана с двете бомби пратки, които бяха причинили смъртта на съпругата му и едва не убиха Марла и самия него, само за да накисне Бони. Също така Ал мислеше, че каквото и да спечели Бо от брака си с Лорета, то той си го е заслужил и при това не много лесно.

— Какви са плановете ти оттук нататък, Бо? — запита той и си взе от кръгчетата пържен лук, най-вкусните, които беше опитвал.

— Веднага щом шумът утихне, ще обявя за продан къщата имение. Мисля, че ще се преместя от Сан Антонио, за да избягам от нещата тук, нали ме разбирате? Може би ще опитам да заживея в Далас. Градът е хубав, а и сигурно ще имам нужда да се поразсея, да не се връщам непрекъснато към лошите спомени, нали знаете какво имам предвид?

Жиро май разбираше какво Бо има предвид. Лорета беше оставила достатъчно лош спомен у него и само небесата знаеха какво ли е преживял Бо през всичките тези години.

— Хайде, разкажете ни за Бони Хармън — намеси се внезапно Пауърс. — Трябва да я е бивало, за да хване баща ти на куката си.

— Разбира се, че си я биваше. Изглеждаше наистина добре, сигурно разбирате какво искам да кажа.

Те кимнаха. Представиха си много ясно какво иска да им каже Бо, без дори да се налага той да вмъкне още едно изречение.

— Висока, стройна, но имаше хубави... — Бо хвърли поглед на Пауърс и нарисува във въздуха пищни форми.

— Цици — реши да му помогне Пауърс, при което Балует почти се задави с пържените си картофи.

— Още една бира за моя приятел — извика Жиро на минаващата край тях сервитьорка. Мислеше, ядосан, че си губят времето. Пътуването дотук, за да разпитат Бо Хармън, не ги беше довело доникъде.

— Да — каза Бо и се усмихна сладострастно. — И обичаше да ги показва. Хващаше очите на всички тук, наистина. А тук имаше много момчета, доста по-млади от моя старец. И по-красиви също. Но Бони знаеше, че той има пари, а аз разбрах, че точно тях преследва тя, още първия път, когато я видях.

— А вие самият „пуснахте“ ли се на Бони, Бо? — запита сухо Жиро. Въпросът му свари неподготвен Бо.

— Е, ами... — каза той с широка усмивка — тя ми позволяваше да гледам под полата ѝ и няколко пъти намекна, че...

— Което означава, че е била готова за леглото — каза всезнаещо Пауърс и си взе пържени картофи от чинията на Балует. Но изненадата в погледа на Балует беше причинена от думите ѝ, а не от поведението ѝ.

— О, Бони знаеше как да постигне онова, което иска. Беше готино парче. И моят старец си падна по нея, какъвто стар глупак си беше. После замина на оня свят и ѝ остави по-голямата част от парите си. Но аз успях скоро да сложа край на това.

Бо се впусна в подробности за това, как важните и способни адвокати на Лорета бяха сплашили Бони Хармън и, на практика, я бяха прогонили от града. Разбира се, тя беше взела със себе си двеста хиляди в брой, скътани в дамската ѝ чантичка.

Пауърс подсвирна от изненада.

— Това са много пари.

— Да, но не чак толкова, колкото тя щеше да наследи, ако беше настояла, тоест, принудила стария. И точно затова мисля, че Бони е изпратила бомбата. Само че, мисля, тя е била предназначена за мен.

Бо отново напълни устата си с щедра хапка от пържолата и задъвка замислено.

— Тази и още една причина — добави той, след като преглътна. — Аз убих кучето ѝ.

Жиро наостри уши.

— Убили сте Клайд?

— Прегазих го точно на алеята. Господи, трябва да ви кажа, че Бони дотърча при мен, готова да ме убие веднага. Кълна се в бога, никога не съм виждал поглед като този, който тя ми хвърли. Зъл, да, и тогава разбрах, че съм бил прав и че тя е убила татко. Нямахме никакво съмнение в това. И вече имаше намерение да убие и мен. Заради Клайд, отмъщение, нали разбирате.

— Око за око — каза сериозно Пауърс и нападна пържените картофи в чинията на Балует. Той се предаде и ги постави пред нея.

Телефонът на Жиро звънна, той се извини и отиде във фойето, за да отговори на обаждането.

— Помощ, отвлякоха ме. Аз съм затворничка в стария си дом и ме заплашват с гостуването на трийсет и шест годишен неженен ортодонт. — Разбира се, това беше Марла, която беше оставил отново в болницата, за да я излекуват от шока. — Мама казва, че дори само ако спомена името ти отново, тя лично ще те убие. Казах ѝ, че убийството не е разрешение на проблема, но тя не ми обърна никакво внимание. Кажи ми, Жиро, какво да правя?

— Успокой я — каза Жиро. — Ще ѝ изпратя дузина рози.

— Три дузини. И нека бъдат розови, защото тя обича такива.

— Добре, три дузини — съгласи се той с въздишка.

— Трябва да признаеш, че май редовно се озовавам в болницата след среща с теб.

— Вярно, но такава е любовта, Марла. Трябва да приемеш и лошото наред с хубавото.

— Не е ли време вече за порцията ми хубаво? — запита тя с молба в гласа. — Редовна пациентка на „Бърза помощ“ съм. Кога ще мога да си почина от това, Жиро?

— Веднага след като изясним този случай, скъпа, обещавам. Не можеш да кажеш, че не съм те предупредил. Казах ти, че професията ми крие много рискове.

— Да — каза тя. — Но аз обичам мъжете, които са готови да приемат рискове.

— Нека „мъже“ остане в единствено число и аз ще си бъда у дома утре вечер. Ще взема първия полет след погребението.

— Урааа! Ще се опитам да избягам от контрола на мама и на ортодонта. Ще се срещнем у нас, нали?

— Ще бъда там, скъпа, и този път розите ще бъдат за теб.

— Обичам те, Жиро — каза тя, изпълнена с копнеж по него.

Той се усмихваше, когато отговори:

— И аз те обичам, бейби. — И изключи телефона.

Бо не грешеше по отношение на погребението. На Жиро му се струваше, че половината жители на Тексас са дошли да се сбогуват с Лорета Ларсън Хармън, както и цялото полицейско управление на Сан Антонио. Шефът на полицията също беше там, както и губернаторът на щата, още няколко много важни клечки, стотина дами, облечени в

най-красивите си черни тоалети и обувки в най-високите си черни обувки, които изпитваха такава силна мъка, че седяха на тревата около гроба или пък се разхождаха, клатушкайки се, подобно на компания пияници.

Бо изглеждаше изискано и достойно в черния костюм марка „Бриони“ и бяла риза „Стетсън“. Приемаше стоически изказваните му съболезнования, заобиколен от адвокатите на Лорета и членовете на нейното семейство.

Ковчегът беше от абаносово дърво, украсен със златни фигурки. Бо се беше погрижил той да бъде обточен от всички страни с панделки в бежов и прасковен цвят, за да бъде всичко така, както Лорета обичаше приживе.

— Тя щеше да хареса всичко това — каза той смирено на онези, които преди това бяха минали край ковчега, за да отдадат последна почит на покойната. Ръцете на Лорета, лишени от длани, бяха внимателно скрити под копринено покривало. Гримьорът от погребалната служба се беше потрудил добре над нея и, с бежовите сенки на клепачите и розовото червило, тя почти приличаше на човек.

Жиро се усмихна право пред видеокамерата, когато тя се обърна към него, след което той, Балуърт и Пауърс се сбогуваха набързо.

— Сигурно бързате за летището — досети се Бо.

Да, обратно към Лос Анджелис, за да подновят търсенето на Бони, известна там като Лори Мартин.

ГЛАВА 50

— Мислиш ли, че тя ще опита отново, Ал?

Марла се беше излегнала на модния си диван, краката ѝ си почиваха върху куп възглавнички, а главата ѝ — в скута на Жиро. Беше без грим, облечена в удобния си бял хавлиен халат и стари, но също много удобни, чехли с плюшени топки отпред. Косата ѝ беше завързана на тила с еластична лента. Изглеждаше, според Жиро, наоколо петнайсет години. А също така, изглеждаше уплашена.

— Не, няма да се осмели — каза той с много повече увереност, отколкото изпитваше. — Не и сега, когато знае, че сме нащрек и полицията разследва случая. Не може да си позволи да привлича вниманието към себе си. Трябва да се спотайва.

Успя да успокои страховете на Марла, но самият той се тревожеше. Лори Мартин биеше много близо до тях, много близо до най-скъпото на сърцето му. Ако нещо се случеше на Марла... Дори не можеше да довърши тази мисъл. Толкова близо до сърцето...

— Знаеш ли какво, скъпа? — каза той след дълга пауза. — Не си ли се замисляла понякога, че майка ти може и да е права? Знаеш за какво става въпрос — за това да не се подвизаваш като помощник частен детектив. Че просто трябва да продължиш да живееш своя живот. Ти си умна, образована, имаш прекрасна работа...

Тя го изгледа с присвити очи.

— Искаш да кажеш, че ще съм идеалната невеста за мистър Райт?

— Няма нужда мъжът да бъде ортодонт — каза той с, както му се струваше, тон, който трябваше да я вразуми. Но извика високо, когато тя му отвърна с удар с юмрук в стомаха.

— Исусе, Марла, мислех, че си в процес на възстановяване. А удряш като боксьор.

— Върви по дяволите, Жиро — каза тя студено. — И не се опитвай да ме пробуташ на никакъв мистър Райт, ясно ли е? И помни, не съм човек, който бяга от опасност. И със сигурност не ме е страх от

онази госпожица Злата Кучка, известна като Лори Мартин. Така че, кажи, каква е следващата ни стъпка?

— За първи път Жиро нямаше готов отговор.

— Имаме нужда от почивка — каза той с копнеж. — Само една кратка почивчица. Надявам се само, че ще я получим, преди тя да успее да удари пак и да причини още зло.

Марла рязко спусна крака на пода, и се изправи.

— Знаеш ли какво? Искам да видя Вики. — Очите ѝ се бяха разширили от внезапно обхваналата я паника. — Трябва да се уверя, че е добре.

— Обадих се в болницата и разговарях с дежурната сестра. — Тя щеше да вдигне телефона, но той я спря.

— Не. Ти не разбираш. Имам нужда да я видя. Имам някакво предчувствие...

— Късно е, Марла — възрази той, след като хвърли поглед на часовника си. — Часовете за свиждане отдавна минаха. Освен това още не бива да излизаш, не си достатъчно добре.

— По дяволите, Жиро. — Тя затропа с крака толкова силно, че плюшените топки се откъснаха от чехлите ѝ. — Ти не разбираш, казвам ти. Важно е... Тя не ми излиза от ума. Непрекъснато си я представям с отворени, но невиждащи очи, от които капят сълзи. О, Жиро, чувствам, че тя има нужда от мен... от някого... точно в този момент.

Той кимна, предавайки се.

— Ще се обадя в болницата, за да видя дали ще ни пуснат да влезем. — Тя го целуна и се втурна в спалнята, за да се облече.

— Ще ни пуснат! — извика тя през рамо. — Ти винаги постигаш чудеса, Жиро.

На него му се прииска това да беше вярно.

Пътуването до болницата мина в необичайно мълчание. Марла като че ли беше потънала в собствените си мисли. Беше напрегната като мишка, хваната в капан. Ухаеше приятно, на „Хермес 24 Фабурже“, парфюм, който той ѝ беше купил миналата година, когато си бяха позволили един романтичен уикенд в Париж. Нима беше едва миналата година? Струваше му се, че са минали десетилетия.

Влизаха в паркинга на болницата, когато тя каза:

— Ти така и не ми каза какво е станало със Стив.

— Излезе от затвора. Нямаше начин Балуърт да го задържи там при тези обстоятелства. Но не искат това да се знае. Не още. Не и докато не хванат Лори Мартин. Той е в безопасност в къща под охрана. Страхуват се, че когато тя научи, че той е свободен и вече не е заподозрян, може да започне да го преследва.

— Да го убие, искаш да кажеш, нали? — Гласът на Марла беше толкова тих, че едва се чуваше.

— Точно така. За нея няма да е добре той да остане жив, за да разкаже каквото знае за нея. Не и сега, когато намериха трупа на Джими Виктър. Всъщност нашата Лори трябва да е вече доста нервна, след като бомбите ѝ не успяха.

— Никога не се знае какво може да опита да направи тя — добави Марла, когато слязоха от колата и изкачиха добре познатите стъпала на болницата.

Вики си мислеше, че е много самотна. Чувстваше се като изгубено дете. Никога досега не се беше чувствала толкова самотна. Като че ли на никого не му пукаше за нея... Но сега нещо беше по-различно, по-ново... Чувстваше го... Не, всъщност помирисваше го. Ароматът на лятна градина надвиваше вечния болничен мирис, който вече започваше силно да мрази.

Въздухът беше натезал от аромата, който ѝ напомняше за ваканциите от детството, за летния бриз, за тревата и здрача, изпълнен с мириса на жасмин, рози и пури. Беше прекрасно... караше я да си спомня, че е жена... че някога е била жива... Да, някъде дълбоко, дълбоко в съзнанието си тя все още беше жива.

Мяташе се неспокойно, въртеше глава върху възглавницата с плътно затворени очи, в опит да си придаде реален образ на ваканциите си на източното крайбрежие с чичовците, лелите си и братовчедите си, на техните игри в пясъка. Спомняше си как бягаха по плажната ивица, докато не се изтощяха, как викаха и пищяха, как се боричкаха. „О, мили боже, децата ми, моите малки момичета, кой ще ги води на ваканции на море сега, когато мен ме няма...“ Но тя беше тук, беше жива... трябваше да е жива, нали усещаше мириса на жасмин...

Хладна ръка докосна нейната, гладка и нежна. Женска ръка. Жената ѝ говореше, казваше ѝ нещо... Вики се опитваше да съедини скъсаните връзки, за да може да чуе, да разбере... Не беше просто друга сестра или лекарка, тази жена означаваше нещо за нея, макар Вики да нямаше никаква представа коя може да е...

— Вики, миличка. — Марла се наведе над нея и заговори тихичко в ухото ѝ, затова Вики долови толкова ясно парфюма ѝ. — Марла е. Помниш ли ме? Бях с теб в онази нощ и знам какво преживя. Вики, почувствах нужда да бъда тук с теб. Помислих, че може би ти също имаш нужда от мен. Искам отново да ти кажа, че Стив е невинен, Вики, Стив е свободен сега, защото знаят кой е виновният. Още не са я хванали, но ще я хванат. О, ще я заловят, Вики, обещавам ти. И когато го направят, Стив ще дойде веднага при теб и ще ти каже всички тези неща, които аз сега ти казвам. Само че той също така ще ти каже колко много те обича — теб. Вики, и вашите малки момичета. Знам това със сигурност.

Ал облегна едрото си тяло на зелената болнична стена, скръсти ръце на гърди. Гледаше и слушаше Марла. Не разбираше защо тя изпита нужда да дойде в болницата тъкмо сега. Сигурно следваше женската си интуиция. Но той също беше готов да направи всичко за Вики. Имаше задължения към нея.

Вики започна да мята диво глава от една страна на друга и Марла, разтревожена, отскочи назад.

— Всичко е наред, Вики — каза тя и хвърли тревожен поглед на апаратите, които поддържаха живота на Вики и отмерваха всеки удар на сърцето ѝ, всяко колебание на пулса ѝ, всяко покачване или спадане на кръвното ѝ налягане. Животът, сведен до работата на машини, не беше радостна гледка.

Дълго време тя просто седя до леглото ѝ и държа ръката ѝ, после с въздишка погледна Жиро.

— Предполагам, че съм сбъркала — каза тя тъжно. — Но имах усещането... че Вики иска да съм тук... Не мога да го обясня.

— Няма нужда нищо да ми обясняваш. — Той взе ръката ѝ в своите и ѝ помогна да се изправи. Хайде, скъпа, късно е. Кажи „лека нощ“ на Вики. Направи всичко, което може да се направи засега.

Марла въздъхна и сведе поглед към извикващото съжаление бледо лице, което сякаш беше лишено от кръв.

— Лека нощ, Вики. — И погали нежно челото ѝ.

И тогава Вики отвори очи. Този път Марла можеше да се закълне, че Вики гледаше право в нея. Тя бурно сграбчи студената ръка на Вики.

— Вики, миличка, ако ме чуваш, ако ме разбираш, стисни пръстите ми. Просто стисни ръката ми, мила, моля те...

Очите на Вики дълго сезираха безизразно в нейните, после дойде отговорът — леко, едва доловимо, стисване на ръката. Но за Марла и то беше достатъчно да знае, че е била права да се довери на интуицията си. Беше пречупила онази невидима бариера, която държеше Вики от другата страна, не при живите. Сълзите ѝ закапаха по стиснатите ръце на Вики и Ал забърза да извика лекарите.

— Всичко вече ще бъде наред, Вики — увери я Марла. — Да, всичко ще бъде наред сега.

ГЛАВА 51

Стив Малърд крачеше из безличната си стая в малък невзрачен хотел, намиращ се между шумната 101-ва магистрала и нестихващото улично движение на булевард „Вентура“ в долината Сан Фернандо. Чудеше се кога ли ще може да излезе от нея. Беше в тази „безопасна квартира“ вече цяла седмица и му се струваше, че е минала година. Малкият правоъгълник, който стаята представляваше, беше пълен с износени мебели в типично хотелиерски стил, а завивките бяха цветни, ярки, което, предположи той, трябваше да придаде на стаята по-весел вид, но само подчертаваше нейната безцветност. Неговата „охрана“, цивилен детектив на име Хавиер, лежеше на леглото в съседната стая и гледаше телевизия. Вратата между двете стаи стоеше винаги отворена, въпреки че и двете външни врати бяха заключени и дори залостени и само Хавиер и дежурните полицаи, които се сменяха на всеки осем часа, имаха ключове.

На вратата се почука и Хавиер скочи на крака. С едно-единствено бързо движение извади револвера си. Хавиер беше мексиканец с красиво лице и яко телосложение.

Надникна през шпионката, за да се увери, че това е доставката от пицария „Домино“, която беше поръчал преди петнайсет минути.

— Какво ни носиш, братко? — запита той през затворената врата.

— Една „пепероне“ и една с лук, една с двойна порция сирене, „Халапеньо“ и една със салам.

Хавиер махна с ръка на Стив да се прибере в стаята си и му направи знак да затвори вратата. Прибра револвера си в кобура и предпазливо отвори вратата.

— Доста дълго ме накарахте да почакам — каза недоволно момчето в гимназиална възраст, доставило поръчката. — Какво си мислехте, че нося? Бомба със закъснител ли?

— Ето ти, момче. — Хавиер пхна в ръката му точната сума пари, после добави и бакшиш. — Следващия път внимавай повече, за

да не се забъркаш в нещо.

— Да, разбира се... И кой го казва? — Момчето продължаваше да мърмори недоволно дори когато Хавиер заключи отново вратата.

— Ела да си вземеш, братко — извика той на Стив. — Да ѝ се насладиш, докато е още топла.

На Стив не можеше да му пука по-малко дали пицата е гореща или не. Не искаше да приеме дори студената бира, която Хавиер му подаваше, въпреки че самият той пиеше само диетична кока-кола.

— Съпругата ми все натяква, че трябва да внимавам с калориите — каза той и пхна огромно парче от лицата със салам в устата си. — Затова вече пия само диетична кока-кола, вместо обикновена.

— Можеш също така да опиташ да намалиш броя на пиците — каза Стив и въздъхна уморено. Всяка вечер се повтаряше все същото. Хавиер се появяваше, за да застъпи на смяна, в шест. В седем му доставяха пиците. Винаги с двойна порция сирене, сос „Халапеньо“ и салам или наденички. Хавиер ги поглъщаше като изгладнял лъв, а не наддаваше дори унция. Повторението на нещата започваше да го подлудява. Вече не можеше дори да гледа телевизия. Не можеше да се концентрира и върху филмите, които му носеха всяка вечер, не можеше да чете дори вестници.

Всичко, което Стив искаше, беше да отиде да види Вики. Да я накара да разбере истината. Искеше отново да заживее нормално, както преди. Не даваше и пет пари за Лори Мартин и за възможната заплаха за живота си. Искеше да се върне при съпругата и децата си. Искеше да живее в собствения си дом, да спи в собственото си легло с Вики до себе си — така, както беше вече десет години подред.

Но Вики беше още в болницата и не даваше отговор на опитите за контакт. Момичетата му бяха при сестра ѝ и макар редовно да получаваше вести за тях чрез Листър, те дори не знаеха, че е излязъл от затвора и че е признат за невинен. А домът му беше заключен, дори запечатан с жълта лента. Той все още беше място, където се провежда разследване, пазено отпред от униформен полицаи.

Телефонът иззвъня. Хавиер остави пицата и вдигна слушалката.

— Да? Точно така, сър. Да, всичко е наред тук. Стив е добре. Хапва си от пицата като добро момче. — Усмихна се на Стив, които обаче не отговори на усмивката му. — Да, сър, детектив Балуърт. Ще ви очакваме тогава, сър. След около десет минути. Вие го казахте, сър.

Но ще е добре да сте запомнили паролата. Не сте ли? — Хавиер се смееше, когато каза: — Тя е „de la Ноуа“. Ще се видим по-късно, детектив.

— Какво искаше Балуърт? — Стив се отдалечи от прозореца, откъдето гледаше уличното движение, което бавно пъплеше по булевард „Вентура“ Все така не удостои с внимание пицата, която го чакаше на масата. Отпусна се на стола пред телевизора. Пред очите му блесна ярко надписът „Детелина“, силният говор атакува слуха му. Нямаше представа какво означава той.

— Искан да те види. Той и онзи другият, Ал Жиро, частният детектив. Ще бъдат тук до десет минути.

Стив продължаваше да се чувства като затворник. Уморено се запита какво ли ще се случи с него сега. Дали нямаше отново да го арестуват и повторно да го тикнат в затвора, или пък — плаха надежда — щяха да го пуснат да си отиде? Изчака търпеливо и мълчаливо да минат десетте минути, след което на вратата се почука.

— Кой е? — извика Хавиер и отново надникна през шпионката. Огромното зачервено лице на Балуърт, увеличено от малкия кръг стъкло, го гледаше от другата страна.

— Детектив Балуърт е, Хавиер, отвори.

— Ами паролата, сър?

— Не бъди такъв задник, Хавиер — изсъска Балуърт. — Нали виждаш, че съм аз, по дяволите!

— Няма да ви пусна, докато не кажете паролата, сър, такива са правилата — каза Хавиер и се усмихна, когато Балуърт замахна с юмрук към вратата.

Отвори я рязко и Балуърт влезе, залитайки, следван от Жиро, който намигна широко на Хавиер и отиде да стисне ръката на Стив. От вниманието на Стив не убягна фактът, че когато двамата се бяха видели последния път в стаята за свиждане в затвора „Туин Тауърс“, Жиро преднамерено не беше му подал ръката си.

— Да приемам ли това като знак, че всичко е простено? — запита той сухо, когато Балуърт също се приближи и се здрависа с него.

— Не само това, Стив, но имаме и новини за теб. — Балуърт погледна Жиро, като че ли очакваше той да разкаже историята.

— Новини за Вики, Стив. Тя отговаря на говора на хората, на докосване, на инструкции. Излиза от комата, човече, така казват и лекарите. Ще се оправи.

Стив се отпусна на стола и покри лицето си с ръце.

— Слава богу! О, благодаря ти, боже! — шепнеше той, а сълзите се стичаха по бузите му и капеха през разтворените му пръсти.

— Лекарите мислят, че за нея ще е добре да те види. Или поне да знае, че си там. Може би ще успееш да си поговориш малко с нея. Не за случилото се, а за щастливия ви живот заедно, за общите ви спомени, за децата, за такива неща.

— Кога тръгваме? — Стив беше вече на крака и вземаше сакото си от стола.

Жиро се усмихна.

— Веднага, човече. Марла вече ѝ каза да те очаква.

— Да, но после веднага ще се върнеш тук, в скривалището си — предупреди го Балуърт. — Свиждането в болницата е достатъчно рисковано и не искаме да рискуваме още повече.

— Позволете ми само да я видя — съгласи се смирено Стив. — Само за това ви моля.

ГЛАВА 52

Полицаят от Сан Франциско, Гуидо Минели, беше на кормилото на една от патрулните коли и обикаляше улиците на района „Потреро Хайтс“, когато дочу, съвсем слабо, шум, който говореше, че може би само през два блока става престрелка. Той включи светлините и сирената, натисна здраво газта и проправяйки си път през натовареното улично движение, пристигна на мястото само след минути. Колата бързо навлезе в тясната алея, водеща към входа на някакъв склад.

Беше вече почти тъмно и светлината само играеше номера. Не можеше ясно да се види дали има някой и дали този някой държи оръжие. Партньорът му, полицаят Лутер Уайнсеп, също държеше готово полуавтоматичното си оръжие, докато колата напредваше бавно по алеята.

— Вратите на складовете обикновено се отварят надясно — каза подчертано Уайнсеп Минели спря колата, извади оръжието си и излезе.

— Не виждам никакви трупове — прошепна той. — Вероятно са в склада. Ако има дори един труп, убиецът вероятно също е наоколо.

Минели дочу звука на далечни сирени, които се приближаваха. Вяха като че ли на разстояние пет жилищни блока. Хубаво беше да знаят, че идва помощ, както и линейка за ранените. Или мъртвите. Направи знак на Уайнсеп да застане зад него и се прислони до стената, нащрек за какъвто и да било шум. И тогава го чу.

— Струва ми се, че чух стон, човече — прошепна много тихо Уайнсеп. — Там има някой.

— Да вървим — каза Минели и надникна бързо и извънредно предпазливо през отворената врата. Складът тънеше в абсолютен мрак. Нямаше нито един, макар и слаб, лъч светлина. Минели почувства как космите на тила му настръхват. После отново го чу. Стон, този път — по-силен.

— Помощ! — каза мъжки глас. — Помогнете ми, прострелян съм. Умирам.

— Полиция! — извика Минели, високо и ясно. — Излез! С ръце на тила! Веднага! Излез!

— Господи, прострелян съм. Не мога да се изправя на крака, камо ли да дойда дотам. Краката адски ме болят, а онзи малък негодник, който ме простреля, побягна и ме остави да умра...

Минели въздъхна. От опит знаеше, че не може да има доверие на никого. Освети с фенерчето си вътрешността на склада. Видя голям RV стар модел и мъж, който лежеше по гръб до него. Дори от това разстояние можеше да види тъмната локва кръв на цимента.

— Прикривай ме — каза той и влезе странишком в склада, с гръб, прилепен до стената. Уайнсеп клекна до входа, хванал оръжието си с две ръце, готов, за каквото и, дяволите да го вземат, щеше да последва.

Сега сирените се чуваха по-отблизо. Сигурно бяха през два жилищни блока. Щяха да получат помощ, ако имаха нужда от нея. Внезапно от сенките се стрелна фигура, втурнала се бързо към вратата. Уайнсеп се прикри умело и му извика да спре, защото, в противен случай, ще стреля. И момчето, защото това беше наистина дете, спря и вдигна ръце, готово да се предаде.

Минели не откъсваше поглед от RV-то и ранения мъж, който лежеше до него. Беше готов да се обзаложи, че в автомобила има още хора. Също така беше готов да се закълне, че в дъното на престрелката стоят наркотици. Обикновено беше така — пари или жени бяха причината за всички престъпления.

Уайнсеп накара момчето да легне по очи на пода, да сложи ръце на тила си. В този миг пристигна подкреплението и вътрешността на склада беше осветена от фаровете на двете патрулиращи полицейски коли.

— Ей, вие там! — извика Минели и насочи оръжието си към затворените врати на старото „Уинибаго“. Вдигнете ръце над главите си и излезте. Давам ви трийсет секунди... Започвам да броя...

Стигна до десет, преди вратата да се отвори. Излезе още едно дете. Размахваше ръце във въздуха, а очите му щяха да изскочат от страх.

— И този е един от тях — каза раненият мъж. — Но онзи, който ме простреля, избяга... Проклетото копеле е убиец, братко!

— А, предполагам, ти си мистър Клийн^[1] — Минели вдигна две малки целофанени пликчета от пода. Разпозна кристалите в тях като първокласен кокаин и се усмихна мрачно на ранения. — Кръвта ти е по тези пакетчета, човече — каза тихо. — Предполагам, че са твои.

— Какви пакетчета? Не съм виждал никакви пакетчета...

— Спести ми глупостите си — каза уморено Минели.

Двете заподозрени момчета бяха вече с белезници на ръцете и напъхани в едната от патрулните коли. Лекарите от линейката бяха коленичили до мъжа и го преглеждаха. Питаха го какво се е случило, къде е ранен, дали има повече от една рана от куршум, мереха пулса му, кръвното му налягане, опитваха се да спрат кръвотечението.

— Колко лошо е? — запита Уайнсеп, като се приближи до тях с още готов за стрелба автомат.

— Както казват във филмите, „раната е само повърхностна“ — усмихна се младият лекар.

— Как се казваш? — запита Минели ранения, когато го сложиха на носилката.

— Майкъл Джексън. — Човекът го погледна смирено.

— Не ми ги пробутвай тия!

— Истина е, човече, винаги така реагират, като си кажа името. Ако не ми вярваш, питай майка ми.

— Майка ти сигурно ще бъде очарована да узнае, че отново те заплашва престой в затвора, Джексън. Твое ли е RV-то?

— Не. Момчетата живееха в него. Криеха се в склада. Вътре направо мирише, не може да се влезе. По-добре питай тях за пакетчетата. Питай ги още защо живеят вътре в автомобила и откъде са го откраднали.

— Ще ти зададем още много въпроси, след като те позакрепят в болницата — каза Минели. — И не се тревожи, братко, няма да умреш. Не и този път.

Двете почти невръстни момчета, на петнайсет и шестнайсет години, бяха подведени като малолетни, притежаващи наркотици. Третият член на „бандата“ беше хванат няколко блока по-нататък.

Криеше се в дома на баба си. Беше обвинен в незаконно притежание на наркотици и оръжие и нападение с огнестрелно оръжие. Беше застрелял пласъора на наркотици, защото не се бяха разбрали за плащането. Той беше само на осемнайсет и имаше на разположение много време, което да прекара в затвора.

— И така, откъде взехте RV-то? — запита дежурният полицаи децата.

— То беше на улицата, човече. Вратите му бяха отворени, ключовете — на командното табло. Някой просто го беше оставил, знаете какво искам да кажа, нали? Просто си беше там, за да го вземе някой. Нямахме пари, за да купим повече бензин. Затова го избутахме до склада, който можеше да му стане като гараж. Но заживяхме в него и то ни стана нещо като дом, разбираш ли?

Да, детективът разбираше и знаеше. Не му отне много време да провери регистрацията на „Уинибагото“ в компютъра.

Благодарение на един стар приятел, Ал разбра, че в Сан Франциско са намерили старото „Уинибаго“ на Джими Виктър. Почти по същото време Балуърт му се обади по телефона в „Корвета“, който вече пътуваше на север.

— Най-после успяхме поне малко да напреднем — каза, като че ли с облекчение. Балуърт. — Трябва да ти кажа, Жиро, досега ми се струваше, че си блъскам главата в каменна стена. Досега не бях видял някой да се покрива като тази жена. Изчезна яко дим. Сега поне знаем, че е в района на Сан Франциско.

— Може би — каза замислено Жиро. Знаеше, че Лори Мартин е прекалено умна, за да остави RV-то зад ъгъла, в близост до настоящето си жилище. На това му викаха „да се изсереш на прага си“, а Лори Мартин не беше толкова груба и невъзпитана. — Доколкото я познавам, тя може да е оставила „Уинибагото“ тук и да е взела самолета за Охайо — каза той на Балуърт.

Това и двамата го знаеха. Но сега поне знаеха и това, че теорията им за убийството на Джими Виктър е потвърдена. Лори беше убиецът, не жертвата. Сега оставаше само да я намерят.

Простреляният мъж, Майкъл Джексън, се оказа прав. Вътре в RV-то направо вонеше. На наркотици, на бира, на плесенянали пици и на три деца, напълно незапознати с личната хигиена. Жиро потисна отвращението си и напъните си за повръщане. Наблюдава известно време полицаите от отдел „Убийства“, които си вършеха работата, преглеждаха и отсяваха всяко нещо в автомобила, всяко малко късче хартия, всяка вмирисана на пот дреха, всяко косъмче по тапицерията, всеки отпечатък. Струваше им се, че има хиляди и хиляди отпечатъци, защото Джими Виктър също не беше добър стопанин.

Но не излезе нищо кой знае колко важно, затова Жиро се сбогува с Балуърт и се отправи към много по-поносимия климат на „Халахан'с“ — тъмен и опушен малък салон на северния бряг, където сервираха разкошна тъмна бира, идеално изстудена, с четири инча пяна, както и добре приготвена ирландска храна, като например печено говеждо и салата от зеле. Приготвяха и шведски кюфтета, защото, според Халахан, в началото на осемнайсети век имало истинско нашествие на скандинавски имигранти към Ирландия. А Жиро пък мислеше, че няма нужда да се ласкаят скандинавците, като им се угажда. И все пак кюфтетата бяха по-вкусни от всичко друго.

— Имаш ли някакъв жълт вестник. Мат? — запита той своя стар приятел.

— Жълт вестник? Така ли вие, съвременните детективи, си вършите работата? Обзалагам се, че изкарваш цяло състояние, Жиро, а всичко, което правиш, е да издириш името на някое копеле от страниците на жълтите вестници, да го свържеш с някой от твоите случаи, да предадеш името на нещастника на клиента си и, бинго, още сто долара на твоята сметка в швейцарска банка.

— Глупости, Халахан. По-добре да се информираш малко по-добре и от време на време да използваш сивото си вещество, вместо да стоиш по цял ден зад бара.

— Тук си прав, стари друже. Но барът е съдбата на ирландеца. Написано е дори в заветите на Мойсей, заедно с всички онези заповеди да не пожелаваш съпругата на съседа си, както и стоте долара на приятеля си детектив.

Жиро се усмихваше, докато прелистваше страниците на вестника и търсеше имената на различни църкви. Обаче усмивката му бързо се стопи и веждите му се склочиха дълбоко, когато прегледа дългия

списък. Помисли си, че при тези цени, в Сан Франциско сигурно има повече църкви, отколкото частни домове.

Като довърши бутилката бира, той махна за „довиждане“ на Халахан, качи се в едно такси и отиде до „Холидей Ин“ на Осма улица, където нае стая.

До този момент Лори се съобразяваше с възпитанието и навиците на детските си години. Строго се беше придържала към баптистката вяра при търсенето на жертви, които да примами и после — убие. Затвори се в стаята си и се обади по телефона на всяка една баптистка църква, която успя да намери във вестниците — в Сосалито и Мил Вели, Оукланд, Напа, Сонома, Мендосино, Монтерей и Кармел. В нито една от тях не бяха виждали жена, която да отговаря на описанието на Лори Мартин или Бони Хойт/Виктър/Хармън.

Уморен, той започна пак от началото на списъка, като този път провери всяка една църква, независимо от нейната принадлежност. Резултатът беше същият Лори отново беше изчезнала. Или това, или се беше притаила и чакаше бурята да отмине.

Жиро се чудеше как успява да намери пари, за да преживее. Банковата ѝ сметка, в която имаше дванайсет хиляди, си стоеше все така непокътната. Не беше се приближавала до жилището си, макар всичките ѝ дрехи да бяха все още там. Сигурно си беше намерила някаква работа. Сигурно беше успяла да се сдобие с нова фалшива самоличност. Сигурно е променила външния си вид.

Той въздъхна и отново вдигна телефонната слушалка, този път — за да се обади на Марла. Търсенето на Лори щеше да продължи още дълго, но той беше сигурен, че Лори нямаше да успее да се измъкне. Не, този път — не. Не можеше да остави Стив Малърд в това положение — с увиснал, образно казано, над главата му въпросителен знак.

[1] Клийн — чист, светец — Б.пр. ↑

ГЛАВА 53

По щастливо стечение на обстоятелствата, тази седмица Марла щеше да изнася лекция по криминално дело в университета „Бъркли“ затова беше очарована от факта, че великият Жиро иска да я включи в търсенето на църквата, към която Лори принадлежи сега.

— Също като истински частен детектив — каза тя, като се облече подходящо — скромно, като за неделно посещение в църква, в бежов костюм и бежови обувки с нисък ток, купени специално за случая. — Ще ти представя сметката за разноските си по-късно — каза тя на Жиро с усмивка. — Повечето от тях ще намериш в графата „Маскировка“.

— След като аз нямам нужда от никаква „маскировка“, защо ти да имаш?

— Жената се ползва с привилегии — каза тя, с което елегантно се измъкна. — Обзалагам се, че Лори непрекъснато се „маскира“, тогава защо аз да не го правя? Така, като се срещнем, нито една от нас няма да познае другата.

— Ще се радвам, ако стане така.

— Както и да е. Жиро, искам да те попитам какво правим в този глупав хотел — „Холидей Ин“? Каниш ме в Сан Франциско за кратък интимен уикенд, както и за малко разследване, и очакваш от мен да откроя романтика всред този конвенционален стил?

Той се усмихна.

— Ще наваксам по някакъв начин.

— Как? — Сиво-зелените ѝ очи заблестяха и тя обви врата му с ръка, като сгуши глава на ямката под адамовата ябълка, където се усещаше пулсът на сърцето му. Когато се притисна по-силно към него, усети как пулсът му се учестява.

— Веднага ли искаш да ти кажа?

— Разбира се. — Тя нежно захвапа меката част на ухото му, а ръцете му здраво я обгърнаха. И я притиснаха още по-здраво, ако това изобщо беше възможно.

— Ммм, между телата ни не можеш да вкараш дори остър нож! — въздъхна тя. Когато почувства втвърденият му член да се притиска към слабините ѝ, ѝ се стори, че костите ѝ се разтапят и превръщат в желе.

— Извини ме, че ти напомням, мадам — прошепна той между дългите им целувки, — но имаме работа. И трябва да я свършим.

Тя отново въздъхна, все още, без да откъсва устни от неговите.

— Да, знам.

— Неделната служба — напомни ѝ той. — Помниш ли? Лори Мартин? Помощник частен детектив и такива работи.

Въздишката ѝ беше дори още по-дълбока, когато неохотно отлепи тялото си от неговото.

— Послушен роб, такъв! — изръмжа недоволно и прокара за последен път език по устните му. — Е, как мислиш да ме компенсираш за липсата на удобства в този хотел?

— Една нощ в „Поуст Хил Ранч“? — предложи той — Или, може би, в къща на ръба на скалите, с прозорци, заемащи цялата стена, откъдето ще можем да наблюдаваме миграцията на китовете докато лежим в огромното пухкаво легло и се къпем на топлината на огъня...

— След като дълго сме лежали заедно във ваната всред аромата на свещите и с луната, надвиснала над океана... Да... А топлината на огъня ще облива младите ни тела...

— Твоето младо тяло — поправи я той и отново я целуна.

— Моето младо тяло и твоето малко поостаряло тяло — поправи се и тя, все още потънала в мечти. — И след дълъг, много дълъг, масаж в нашата уютна стая, с компактдиск с вълшебната музика на Моцарт, ще отмием умората на деня... Масажистът ще има вълшебни пръсти...

— Масажистката ще има вълшебни пръсти... — прекъсна я той.

— Престани да прекъсваш мечтите ми. И по-добре се примири, защото настоявам да бъде той. Обичам масажистът ми да има силни пръсти.

— А аз обичам да ме масажира жена.

Тя не му обърна внимание.

— А после бавно ще се наслаждаваме на вечерята в прекрасната, макар и малка, трапезария, увиснала над скалите, и ще ядем само храни, които са афродизиаци...

— Това ми харесва.

— После, може би, ще влезем за малко в морето и ще се престорим, че живеем на ръба на скалите и всеки ден е така...

— Да.

— Да. И да се надяваме, че ще бъдем сами, за да мога да се упражня в прекрасните неща, които ще ти направя по-късно...

— В нашата стая над скалите, където ще имаме и тераса с прекрасни цветя. Или, може би, ти предпочиташ къща сред дърветата, направена от клони — като на птиците...

— Не ме прекъсвай! — каза тя отново. — И, не, искам къща на ръба на скалите с изглед към океана и с тераса, на която цветята да растат, докато ние спим...

— Чудя се кога ще се върнем в огромното, меко пухено легло. Мисля си, че след всичко това ще бъдем уморени. От всичкото това стоене във водата, масажите и храната ние веднага ще заспим.

— Не се обзалагай на това — предупреди го тя и отново го целуна. — Приемам предложението ти и мило ти благодаря, Жиро. — Тя си сложи още червило и оправи косата си, придърпа полата си надолу и взе чантичката си. — Няма нужда да ме чакаш — каза тя, вече тръгнала към вратата. — Имам работа за вършене, хайде!

— Скъпа?

Тя се обърна, вече на прага, и го изгледа.

— Изглеждаш прекрасно. Преподобният ще си помисли, че си грешница, която е готова да се раз кае и търси опрощение.

— Може и така да стане този път — каза тя и отвори широко вратата. Излезе елегантно, въпреки че това се постигаше по-трудно в скромния бежов костюм, отколкото в оскъдна рокличка марка „Версаче“.

Марла подкара „Корвета“ с разумна скорост заради движението по улиците на Сан Франциско. Жиро щеше да я унищожи, ако по колата му имаше дори драскотина. В същото време тя четеше списъка на църквите, който той ѝ беше дал, и демографските данни за района на града. В нейния списък бяха включени само църкви, намиращи се в богати квартали и посещавани от заможни хора. Жиро щеше да провери онези, намиращи се в по-бедните райони.

Всички църкви от нейния списък се намираха в Оукланд и околните квартали. Всички къщи бяха боядисани в бяло и приличаха на средиземноморски вили. Пред тях се ширеха зелени полянки,

оградени с дървени огради или пък с бели масивни огради, зад които сякаш се криеха светилища. Някои къщи имаха кулички като онези от викторианската епоха, други — в готически стил. Но нито в една къща не живееше жена с описанието на Лори Мартин.

До пет часа следобед, като се имаше предвид и натовареното движение, защото в този час всички се прибираха у дома, на Марла ѝ беше дошло до гуша. Бежовият костюм беше намачкан безмилостно, по чорапите ѝ се бяха пуснали бримки, а от обувките, макар и с нисък ток, краката я боляха ужасно. Изрита ги от краката си и макар в „Корвета“ да беше ужасно тясно, успя да събуе чорапогащника си, като в това време караше колата, без да държи кормилото. Двама минаващи покрай нея в този момент мотористи я изгледаха с широко отворени очи. Чувстваше се мръсна и непривлекателна, беше ѝ ужасно задушно. Смяташе работата за ужасно неприятна, когато спря на паркинга пред последната църква от списъка. Всъщност не беше последната, а четвъртата отзад напред, но тя беше решила да прекрати търсенето за днес. Църквата имаше обикновен външен вид, малък купол и звънче. Беше епископална.

Преподобният Самюъл Уити, закръглен мъж с бретон като монасите и посивяла коса, както и с добре оформено коремче, приличаше на някакъв съвременен Фрайър Так. Попита я с какво би могъл да ѝ помогне.

— Изглеждаш така, сякаш имаш нужда от помощ, детето ми — каза загрижено той. — Няма нужда млада жена като теб да върви без обувки по нашите улици. Господ не би желал нещата да се развиват така.

— Благодаря ви. Преподобни — каза Марла весело. — Но имам нужда от информация, не от обувки. Имам обувки в колата си.

Преподобният като че ли се удиви, че тя върви без обувки, а кара скъпа стара кола, но не зададе въпроси, а я остави тя да говори.

Марла беше преживяла всичко това поне двайсет пъти днес. Показа на преподобния Уити снимка на бляскавата Лори Мартин от Калифорния — русокосата агентка по недвижими имоти, както и снимка на другата, по-скромно облечена и по-размъкната, посещаваща църковните служби, Лори — снимката, дадена ѝ от Макайвър. Нито

един от другите запитани не беше разпознал коя да е от двете и Преподобният не направи изключение.

— Съжалявам, не мога да ти помогна, миличката ми — каза Преподобният и смръщи загрижено вежди, когато тя започна, босонога, да се отдалечава. — Наистина трябва да си obuеш обувките — добави той. — В Сан Франциско вече няма деца, които ходят боси и продават цветя.

— Колко жалко, Преподобни — беше коментарът на Марла, след което тя влезе в „Корвета“, запали мотора и подкара по алеята към изхода. Точно в този момент малка синя кола се появи като че ли от нищото и почти я блъсна, като ѝ отрязва ъгъла за завиване.

— Глупава кучка! — изръмжа Марла, втренчила поглед в жената, която седеше зад волана. После, изглежда, жената промени решението си. Свърна опасно, всред ужасен шум от клаксони и ругатни, и пое обратно по движението. Отдалечи се бързо.

Марла натисна рязко спирачките и остана да гледа втренчено след нея. През прозореца на колата видя на задната седалка малко черно кученце с червена панделка. Сърцето ѝ подскочи и заседна в гърлото. Беше толкова развълнувана, че едва успяваше да си поеме дъх. Ръцете ѝ трепереха. „Корвета“ излезе несигурно от алеята и почти блъсна една бедна жена, която току-що беше избягнала по-сериозно нараняване от синята кола.

— Съжалявам — Марла размаха безпомощно ръце, когато жената удари спирачки, а после остана неподвижна, обхванала лицето си с длани. Тя изглеждаше дълбоко разтърсена. — Съжалявам! — извика тя отново. Остави колата в близкия паркинг и се върна, все така без обувки, в кабинета на Преподобния Уити.

— Извинете ме, Преподобни — каза тя, наистина останала без дъх, — но сред вашето паство има ли член, който кара синя кола и има малко черно кученце?

Зачака нетърпеливо, докато той мислеше. Измина дълга минута. Тя, образно казано, виждаше как мозъкът му трудно превключва в побелялата му вече глава.

— Ами... — каза тон най-последно. — Това трябва да е Марая Джоузеф — Той се усмихна. — Ако някоя жена наистина обича кучетата, това е Марая. Спаси това кученце от езерото и сега го води навсякъде със себе си.

— Адресът ѝ! — каза нетърпеливо Марла, като с върховно усилие успя да се застави да не заподскача от вълнение. — Къде живее Марая?

— Е, вижте, не мога да давам лична информация като тази, дори и да знаех. Но аз нищо не зная — добави той и като че ли се изненада на гневния вик на Марла.

— Е, тогава, знаете ли къде работи, какво прави, нали разбирате?

— Не съм сигурен, че трябва да ви казвам това — каза той, изведнъж станал подозрителен, — но ще ви кажа: Марая работи като келнерка. Не знам къде. А дори и да знаех, нямаше да ви кажа. Ако ми оставите името и адреса си, тогава ще се погрижа тя да получи съобщението ви. Следващия път, когато я видя.

— Преподобни — каза Марла, тръгнала обратно към „Корвета“, — вече никога няма да видите Марая Джоузеф. Гарантирам ви го.

— И така, Марая Джоузеф работи като келнерка. Някъде в града, в който има около десет хиляди ресторанта — каза саркастично Жиро, когато Марла му разказа какво е научила. — Тя никога няма да се върне в онази църква, не и след като знае, че сме по следите ѝ. Защо не забележа марката и номера на колата ѝ, Марла? Какъв детектив си ти?

Марла сви ръката си в юмрук и го удари силно в корема.

— Млъкни, неблагодарник такъв! Току — що се сетих нещо. Онази нощ, когато отидох да видя Вики в къщата ѝ, отпред имаше паркирана синя кола. Забележах я, защото имаше само две превозни средства на улицата. Беше светлосиня „Акура“ стар модел — каза тя тържествено. — Обзалагам се, че е била колата на Лори.

Жиро беше вече на телефона и се обаждаше в полицейското управление.

— Марла, засега ще трябва да отложим „Поуст Хил Ранч“ — каза ѝ той през рамо. — Имаме работа за вършене.

— Оооо... По дяволите! — извика тя гневно. — Не биваше да ти казвам!

ГЛАВА 54

Вечерното движение беше истински ад, а Лори беснееше от яд зад волана на светлосинята „Акура“. Все още не можеше да преживее факта, че не беше успяла да убие Марла Квищович. Беше буквално подскочила от изненада, когато беше видяла червения „Корвет“. Това определено не беше автомобил, който възрастните членове на паството към епископалната църква в Хайлендс биха карали. Това си беше чисто предупреждение, че Жиро е наблизо. Знаеше го още преди да види кой е зад кормилото и да реши да се измъкне.

Дали Марла я беше видяла? Пръстите ѝ нервно барабаняха по кормилото, докато чакаше поредният светофар да светне зелено. Нервите ѝ бяха опънати като корабни въжета. Хвърли поглед на Клайд, свит удобно на задната седалка.

— Ти добре ли си, миличкият ми? — извика тя и чу как опашката му удари в отговор по седалката — Е, слава богу, че поне ти си добре, защото аз със сигурност не съм. — Очите ѝ, които мятаха мълнии, срещнаха тези на мъжа, седнал зад волана на колата до нейната, също чакащ зелената светлина на светофара. Смръщи гневно вежди, с което го накара да отклони поглед към платното пред себе си. Той ѝ хвърли още един изненадан поглед, когато светлината се смени, но тя не му обърна внимание и натисна газта толкова силно, като че ли участваше в рали.

— Намали скоростта! — предупреди тя сама себе си. — Не искаш точно сега да получиш талон за глоба, нали, бейби? Просто се успокой и помисли какво трябва да направиш.

Още страдаше заради неуспеха с бомбата, оформена като пощенска пратка. Трябваше да удари Жиро. Марла щеше да бъде нещо като бонус за нея, но по някакъв начин те и двамата ѝ се бяха изплъзнали. Тя смръщи вежди и концентрира вниманието си върху движението. И шибаният Бо още си беше жив и здрав. Тя дори му беше помогнала да се отърве по-лесно от Лорета. И да наследи парите

й. Беше направила услуга на Бо, вместо да го убие. Не че не се радваше на факта, че Лорета беше мъртва, но Бо беше главната й цел.

С крайчеца на околото си хвърли втори поглед на Клайд, който беше все така свит на кълбо на задната седалка и спеше. Трябваше да опита отново с Бо. Да открие къде е, какво прави. Веднъж завинаги да се погрижи за него. Нямахше да се отърве за това, че беше убил мъничкото й кученце. Не, сър, Клайд щеше да бъде отмъстен.

А междувременно тя имаше по-спешен проблем за разрешаване. Присъствието на Марла в църквата далеч не беше съвпадение, в това беше сигурна. А щом Марла Квищович беше тук, Жиро не можеше да е далеч. Беше готова да се обзаложи, че са отседнали в някой от скъпите хотели в Сан Франциско, а не беше необходимо да си гений, за да откриеш в кой точно.

Но първо отиде до един търговец на коли на старо и смени „Акурата“ си с черен „Форд пикап“. Сделката й отне ценно време, но трябваше да се отърве от „Акурата“, просто в случай че Марла я беше разпознала.

„Домът й“, или поне това, което сега й служеше за дом, се показва в края на оживената улица. Порутената сграда с апартаменти, давани редовно под наем, сега й изглеждаше дори още по-мрачна и болката, която изпита при спомена за красивото си жилище в Лагуна, беше толкова силна, че почти я разкъса. Беше жертвала всичко заради Джими Виктър. Но не, вече не. Този път щеше да се справи с Жиро и Квищович. И тогава отново щеше да бъде свободна.

Слаба искрица надежда светеше в погледа й, когато паркира „Пикапа“ в близост до сградата. Излезе, отвори на Клайд да слезе и го остави минута-две, за да се погрижи за нуждите си, преди да го извика и да влезе в мръсната и неприветлива сграда, в която миришеше на плесен и изгнили стари килими, на неизправна отводнителна система и на прекалено много бедни и мръсни студенти, които живееха на евтина храна и бира. Стомахът й се свиваше и бунтуваше, докато тя се изкачваше по незастланите циментови стъпала към своето собствено малко „царство“. Затвори, благодарна, че може да го направи, вратата след себе си, като полагаше много усилия в опитите си да не забелязва колко бедна е обстановката и тук.

Цял живот се беше борила, за да направи живота си по-добър. Всичко — с изключение на приятелката си от училище Дженифър Вандерховен — беше направила, за да задоволи амбициите си за по-добър дом, скъпи дрехи, бижута. Да бъде милионерка, само това искаше от живота. И какво толкова лошо имаше в това? На нея ѝ изглеждаше като нормална американска мечта. Или поне част от американската мечта.

Напълни купичката на Клайд с вода, отвори му кутия с кучешка храна, смеси я с останалия от вчера хляб, после се изправи и го загледа как поглъща храната, като бавно размахва опашка наляво-надясно. Клайд никога не забравяше добрите маниери, той винаги казваше „благодаря“.

Отпусна се на дивана, с телефона до себе си, и започна да преглежда списъка на най-добрите хотели в Сан Франциско. После, систематично, започна да набира номерата и да пита дали може да говори с мистър Ал Жиро. И от всеки хотел ѝ отговаряха, че нямат гост с такова име. „Опитай Квищович“, нареди си тя сама и започна всичко отначало, но и от „Риц“, и от „Мандарин“, и от „Ориентал“, и от „Сейнт Франсис“, и от „Марк“ и от „Станхоуп“ ѝ казаха, че нямат гостенка на име Квищович.

Тя се отпусна още по-тежко на твърдия диван, закопняла за бялата си мека кожена гарнитура, за мекия си розов кожен диван в красивата си спалня, за безупречно бялото легло — за всичко онова, което ѝ беше липсвало като дете и което се беше борила, за да постигне...

Трябваше да ги намери. Ако не успееше, никога вече нямаше да има такъв дом. Вдигна телефонната слушалка и започна отново — с „Хилтън“, „Рамада“, „Холидей Ин“...

— Мистър Жиро, моля — каза тя.

— Един момент — отговориха от рецепцията. И чу звъна на телефона в стаята.

Усмиваше се, когато остави слушалката, преди да ѝ отговорят от другата страна. Сега, когато отиде в спалнята да се преоблече в небиец на очи скромен черен костюм и да вземе чантичката си, в походката ѝ имаше увереност. После тръгна към вратата.

— Довиждане, Клайд! — извика, когато кученцето с надежда затопурка след нея. — Ще се върна скоро. Но не ме чакай, момчето ми.

И само след минута черният „Пикап“ се носеше в посока Бей Бридж и центъра на Сан Франциско.

Когато влезе във фоайето на „Холидей Ин“, Лори беше убедена, че новопридобитият ѝ външен вид е съвършен. Изглеждаше абсолютно различна с черната коса и тежките очила с черна рамка. Дори вървеше различно, държеше тялото си по различен начин — като по-стара жена, стискаше плътно до тялото си чантичката си, втренчваше се, за да имитира късогледство, над рамката на очилата. Маскировката ѝ наистина беше съвършена. Като се изключи пръстенът със змийската глава, който никога не сваляше.

И сега тя се огледа из оживеното фоайе, след което седна близо до вратата. Разгърна последния брой на „Кроникъл“ и го постави пред себе си така, че отчасти да я прикрие. Изглеждаше като всяка жена, която чака приятел или приятелка, за да се поразходят.

ГЛАВА 55

Жиро разговаряше по телефона с Балуърт. Казваше му, че Марла е видял Клайд и го е разпознала по червената панделка, че си е спомнила за присъствието на светлосинята „Акура“ при жилището на Вики в нощта, когато се бяха опитали да я убият.

— Който е карал колата, а аз се обзалагам, че е била Лори — със сигурност е разпознал Марла, както и червения ми „Корвет“. Тя направила едно от най-бързите и рисковани обръщания в историята, според Марла. И в процеса на обръщане почти отнесла моя „Корвет“. Както и да е, предполагам, че сега Лори ще продаде колата, първо, защото не разполага с много пари, и, второ, защото знае, че сме я разпознали.

— Ще накарам момчетата да проверят при всички търговци на коли на старо в района на Бей Бридж — обеща Балуърт. — Само едно нещо, Жиро.

— Да? — Жиро гледаше разсеяно през прозореца. Чакаше Марла да се върне от „експедиция до магазините“, както го беше нарекла тя. Каза, че се нуждае от някои неща за престоя им в „Поуст Хил Ранч“, макар той да беше отменил отиването им там — или поне така си мислеше той. Поне докато не намерят Лори Мартин, след което ще може отново да се върне към личния си живот. И към Марла, разбира се.

— Само не се впускай да преследваш сам тази жена, окей? — помоли го Балуърт. Този път искам да работиш с нас, Жиро. Искам да споделяш с мен, всяка информация, до която се добереш оттук нататък. Окей?

— Печелиш, приятелю. — Жиро се усмихна. Разбира се, че няма да сподели информацията си с него. Поне не веднага. Имаше работа за вършене и възнамеряваше да я свърши.

Беше под душа, когато Марла се върна, натоварена с пакети от скъпи магазини за дрехи.

— Какво има в тях, скъпа? — запита той, загърна се в хавлия и я целуна.

— О, нищо особено, може да се каже — каза тя със слънчева усмивка.

Той изгледа със съмнение покупките.

— Да не би да се омъжваш, скъпа?

— Човек никога не знае — каза тя, все така усмихната, с блеснали очи. — Разбира се, още не съм помолила ортодонта да се ожени за мен, но мама го пази да ми е подръка.

Той се засмя и я прегърна, а тя не възрази, макар той да беше още мокър и капчици вода да попиха леко в кашмирения ѝ светлозелен пуловер.

— Какво ще кажеш да изпием по едно питие в бара? — предложи тя. — Имам предложение, което може да те заинтересува.

— Сделката е добра. А аз ще ти разкажа за разговора си с Балуърт.

Той се облече за по-малко време, отколкото ѝ беше нужно на нея да освежи червилото си и да се вчеше. Тази вечер косата ѝ падаше, дълга и копринено мека, като се къдреше леко нагоре при раменете — както в нощта, когато той я беше видял за първи път на онова парти в Холивуд. На Ал много му харесваше косата ѝ такава, каквато беше тази вечер.

Те дори не погледнаха в посоката, където седеше Лори Мартин, когато минаха, хванати ръка за ръка, през фойето на път за бара. Не забелязаха как тя се изправи и ги последва на дискретно разстояние, скрита в увеличаващата се по това време навалица. Не погледнаха втори път тъмнокосата възрастна жена, която мина покрай тях, седна на близката маса и си поръча текила, след което се скри зад броя на „Сан Франциско Кроникъл“.

— По-късно ще ми разкажеш за Балуърт, Жиро — каза Марла, докато отпиваше от водка-мартинито си. — Реших, че е време за нас двамата. — Махна предупредително с ръка, за да предотврати евентуално „но“ от негова страна. — Не искам да чувам никакви възражения. Сега сме просто аз и ти, никакви частни детективи. Тази вечер искам да бъда отново обикновената Марла Квищович, а ти — момчето, с което съм се запознала на партито.

— Същата жена, която предлагаше да легне с шефа, за да получи работата, доколкото си спомням.

— Глупости. Аз и без това щях да легна с теб — каза тя без никакво стеснение. — Както и да е, мистър, направих резервация в „Поуст Хил Ранч“ за тази нощ. Ти и аз ще отидем дотам с колата...

— И ти ще осъществиш всичките ми мечти.

Погледите им се срещнаха.

— Поне тази нощ — прошепна нежно тя.

— Довърши си питието. — Жиро се усмихваше и като че ли потъваше в тези сиво-зелени очи, които все още предизвикваха тръпки у него. — Печелиш.

— Разбира се, че печеля — прошепна тя дори още по-нежно. — Дори се уговорих с пиколото, който вече сигурно е смъкнал багажа ни. Ние практически вече сме на път.

Лори изгълта текилата на една-единствена глътка, грабна чантичката си, мина бързо покрай влюбената двойка и плати на бармана, след което излезе от бара. Само след минута вече беше в черния „Пикап“ и пътуваше на юг, към „Кармел“ и „Биг Сар“. Смееше се, докато шофираше. Този път ѝ бяха паднали направо в ръцете. Този път щеше да ги победи в тяхната собствена игра. Щеше да бъде много лесно.

Беше се здрачило, а мъглата се стелеше на гъсти валма, когато видя червения „Корвет“ на Жиро да се приближава към „Кармел“. Бързо излезе от паркинга и пое след тях, като внимателно спазваше дистанция от две коли. Беше вече късно и тя знаеше, че движението по този път скоро ще престане. Тогава те щяха да бъдат само нейни.

Хотелът „Поуст Хил Ранч“ беше построен на скала с отвесен склон близо до „Биг Сар“, където пътят се виеше сред скалите, под които се белееше океанът. В хубаво време и на дневна светлина беше лесно да се шофира, но заради приближаващия мрак и стелещата се мъгла Жиро беше намалил скоростта и вземаше предпазливо завоите. Лори беше зад тях и също шофираше внимателно, без да се приближава прекалено много, за да не я забележат.

Погледът на Жиро непрекъснато отскачаше от завоите към огледалото за обратно виждане. От време на време забелязваше черен

„Пикап“ който май неотклонно ги следваше. Жиро беше доволен, че неговият шофьор също е разумен и не кара бързо. Този път, особено тази вечер, не биваше да се подценява. Марла се обърна, за да хвърли радостен поглед на пакетите, пълни със стоки от бутиците, захвърлени небрежно на задната седалка. Когато се сети какво съдържат, се усмихна.

— Усмивката ти прилича на усмивката на доволна котка — беше коментарът на Жиро. — Нима имаш тайни, за които не знам?

— Ще ти кажа всичко по-късно. — Сиво-зелените ѝ очи блестяха дяволито. — Сега мога само да ти кажа, че пазя най-доброто за довечера.

Жиро смръщи вежди. В огледалото за обратно виждане виждаше черния „Пикап“, който бързо ги настигаше.

— Кара прекалено бързо — каза той, разтревожен.

Бяха по средата на изключително тесен завой, когато Лори ги настигна и ги удари странично. Жиро извика, а ужасените писъци на Марла разцепиха въздуха и се смесиха със свистенето на гумите, когато Жиро натисна силно педала за газта, опитвайки се да остави „Пикапа“ след себе си.

Лори се смееше. Удари отново лявата страна на „Корвета“ и дръпна крака си от педала, когато противникът се завъртя и се обърна с предницата към нея. Натисна отново педала и извика победоносно, когато „Корветът“ се завъртя неудържимо. Виждаше Жиро, който се опитваше да задържи контрола над превозното средство. Засмя се, засили се и отново ги удари, като с всеки удар ги изтикваше все по-близо и по-близо до ръба. „Корветът“ се завъртя, после се поднесе.

И ето че вече около тях нямаше нищо друго, освен въздух.

Лори изчака, докато чу трясъка от разбиващ се автомобил, после зави опасно и влезе в насрещното движение, като хвърли победоносен поглед назад през рамо. После бързо се отдалечи по пътя, по който беше дошла. Най-последно беше премахнала и последната пречка, застанала между нея и бъдещето.

ГЛАВА 56

„Корветът“ подскочи един, два, три пъти, после, сред експлозия от строшени стъкла и топящ се метал, се приземи наред площадка, разположена сред нащърбени скали.

При ударите в скалите на Марла ѝ се струваше, че тялото ѝ се разпада на късове. Тя пицеше и вдигаше ръце, за да предпази лицето си от острите ръбове на стъклата, макар да не разбираше защо се тревожи за лицето си, когато краят бързо се приближаваше.

— Добре ли си? — Гласът на Жиро беше неестествено спокоен във внезапно настъпилата тишина.

— Добре?! — Марла погледна ужасено през разбития прозорец към океана, който се белееше застрашително по-долу. — О, господи, как бих могла да бъда добре? Заседнали сме в скалата, задникът ми е насинен, кървя. — Тя вдигна ръцете си, за да му ги покаже. — И съм в колата с някакъв луд, който кара толкова стар автомобил, че той няма въздушни възглавници. Имаме късмет, че още сме живи.

— Имаме късмет за момента — каза сухо Жиро.

— Имаш ли някакви идеи как да се измъкнем от това нещо?

Тя отново хвърли поглед към стръмния склон, който се виждаше през нейния прозорец.

— О! — възкликна едва чуто, изведнъж загубила цялата си самоувереност. Ужасно се страхуваше. Само едно движение и можеше да свърши в подножието на скалите. Седеше напълно неподвижно, като едва се осмеляваше да диша. — Трябва да е била Лори — каза шепнешком, защото ѝ се струваше, че ако говори нормално, колата ще се катурне над ръба. — Тази кучка се опита да ни убие.

Жиро мислеше, че кучката все още може и да успее, но реши да не го казва на Марла. Чувстваше се така, сякаш гръбнакът му беше разчленен „Корветът“ се беше спрял като по чудо на ръба на скалата. Силният вятър го люлееше и той можеше всеки момент да падне. Огледа внимателно района през счупеното стъкло. До ръба на скалата над тях имаше около трийсет фута. Едно дърво, май че беше бор, беше

прилепнало към скалата, като да се заслони от силните бури. Сега то беше единствената им надежда.

— Знаеш ли какво, Марла — каза той, като внимаваше да не изразява тревогата си, за да не изпадне тя в паника. — По-добре ще бъде, ако леко се прехвърлиш от моята страна. Бавно, бавно. — Не искаше да нарушат по някакъв начин крехкото равновесие на автомобила. — Бавно, бавно — повтори той, усещайки как тялото на Марла трепери.

Тя бавно прехвърли крак над скоростния лост и, инч по инч, започна да приближава тялото си до неговото. Най-после се сгуши до него на седалката на шофьора, той я прегърна и долови колко бързо и силно бис сърцето ѝ.

— Виж, любов моя — каза той, като посочи с показалец през зеещия прозорец, — виждаш ли онзи бор? Той е причината „Корветът“ да спре да се пързая по тази скала. Мисля, че като се протегна, ще успее да се хвана за него и да се измъкна от колата. Страхувам се обаче, че с тези си действия ще наруша равновесието си и тя ще продължи надолу.

— Недей да го правиш! — помоли го тя, вече поддала се на паниката. — Не ме оставяй тук! Знам, че ще падна долу! — Очите ѝ бяха станали кръгли като понички, а зъбите ѝ тракаха от страх. Колата се залюля силно от вятъра, тя нададе стон и се притисна силно в него.

— Това е единствената ни надежда, скъпа — каза той нежно. — Колата няма да се задържи още дълго тук. Седни на ръба на седалката и стискай с всичка сила ръката ми с твоите две. Хайде, Марла... Хайде, любов моя. Ще се хвана за онова дърво и ще измъкна и теб...

Тя стисна здраво ръката му и се плъзна по седалката, прилепи се плътно до него, както всяка предана любовница би направила, а той подаде тялото си през счупения прозорец и се протегна към дървото... Господи, то беше по-далеч, отколкото си беше представял... Почувства как колата се завърта под него, чу я как шумно подскочи, когато той я натисна с цялата си тежест, за да се изтласка напред...

Успя! Сграбчи клона с лявата си ръка, а Марла все така здраво стискаше дясната му длан и му викаше с цяло гърло да скочи. Той се обърна да я погледне и видя, че колата е започнала да се плъзга надолу по скалата. Почувства ужасна болка в дясното рамо, когато Марла скочи и буквално седна отгоре му. Той също скочи, с протегната във

въздуха лява ръка. И двамата се стовариха тежко, заедно, върху скалата.

Останаха да лежат там, с все още сключени ръце, загледани в покритото с облаци нощно небе, заслушани в ужасния режещ звук, който „Корветът“ издаваше, докато смъртоносно се носеше надолу по склона.

В дългата тишина, която последва, Ал притисна Марла до себе си. Болката в дясното му рамо започваше да става мъчителна.

— Всичко е наред вече, скъпа — прошепна той, за да я успокои, когато тя заплака. — Спомни си: щом не чуваш ангелски хор, значи си жива. А аз още не чувам ангелски песни.

— Ал. — Марла престана да плаче, когато той извади клетъчния си телефон и започна да набира 911. После каза, изпълнена със съмнения: — Не си ли преставал да мислиш, че мама може би е права?

ГЛАВА 57

Воят на сирените на пожарните коли, които идваха да ги спасят, беше най-прекрасният звук, който Марла беше чувала през целия си живот. А видът на смелите мъже, които се спускаха надолу по скалата към тях, закрепени с въжета към съоръженията, поставени близо до ръба на скалата, ѝ се струваше истинско чудо. Тя пусна ръката на Ал и хвана тази на спасителя си, заплака високо, отпуснала глава на рамото му, после му се извини, че е направила това, а той ѝ каза да не се тревожи, а просто да се наплаче, защото той вероятно би направил същото, ако изпадне в подобно положение.

И така, малко по-късно, ожулена и наранена на много места, като пребита, Марла седеше, и все още хлипаше, в линейката, която ги караше към най-близката болница. Ал, чието рамо беше временно обездвижено, беше по-лошо наранен и от множеството драскотини по лицето и тялото му струеше кръв. Но, както обикновено, той говореше по клетъчния телефон. Този път — с Балуърт, на когото обясняваше какво се е случило. Накрая го помоли да не огласяват факта, че са ги спасили.

— За да приеме Лори, че най-сетне сте мъртви и е приключила с вас — каза Балуърт, за да потвърди, че е разбрал. Ал беше готов да се обзаложи, че на лицето му грее широка усмивка.

— Да, по този начин тя ще се чувства свободна да се държи нормално и да продължи с „работата си“.

— И тогава ние ще я пипнем — продължи Балуърт вместо него. — Междувременно проверяваме всички търговци на коли на старо. Но все още не сме открили нищо.

— Ще откриете — каза уверено Ал.

— Слушай, шегата настрана, добре ли сте вие двамата?

Ал погледна Марла, която продължаваше тихичко да плаче.

— Да, добре сме, като се изключи фактът, че сега тя може би мисли да се омъжи за ортодонта, който ще ѝ предложи повече спокойствие и сигурност.

— Това не е лош избор, приятелю — Балуърт се смееше, когато остави телефонната слушалка.

Тази вечер Лори беше решила да се поглези с бутилка скъпа и качествена текила. Текилата ѝ се стори с още по-добър вкус, когато започнаха новините в единайсет часа. Отпи още една щедра глътка от бутилката, избута Клайд от скута си и наведе нетърпеливо тяло напред към телевизора, докато говорителят, с извънредно сериозно лице, съобщаваше за катастрофата, станала на шосе №1 близо до „Биг Сап“. Дори предложиха кадри, на които в дъното на бездната се виждаше разбитият „Корвет“. Мъже от пожарната команда, облечени в жълти гащеризони, правеха всичко възможно да извадят колата горе.

— Знае се, че в автомобила по време на катастрофата е имало двама души — с тези думи говорителят завърши репортажа.

С усмивка на устни, Лори извика Клайд отново в скута си. Прегърна го и отиде с него в грозната малка кухничка. Все така усмихната, тя го нахрани с хамбургер. Стоеше и с радост го гледаше как поглъща хамбургера само на две глътки. После го взе в скута си и го вчесва дотогава, докато козината му заблестя. Той се сгуши в нея, като се усмихваше доволно.

— Е, мъничкият ми, сега сме само двамата — ти и аз — както преди. Бони и Клайд. И ще стигнем до края, ще успеем — каза тя, изпълнена с радост.

ГЛАВА 58

Стив Малърд седеше до леглото на съпругата си, държеше ръката ѝ и от време на време ѝ говореше спокойно, дори ведро, за дъщерите им, за това колко много ги обича той и двете, припомняше ѝ случки от ранното им детство, радостта и болката от тяхното израстване, която те двамата с Вики бяха споделяли. Като например, когато двегодишната Мели беше паднала в басейна, а не можеше да плува. Тогава той я беше измъкнал от водата, стиснал я за врата, като че ли тя беше малко пале. И колко ядосани ѝ бяха и двамата, когато тя не ги беше послушала, а беше избягала в задния двор. После те бяха разбрали, че вината не е нейна, а тяхна, и бяха плакали от радост и облекчение, че малкото им детенце е живо и здраво. Припомни и колко добре Тейлър се справяше в училище, както и успехите ѝ в женския отбор по футбол.

— Това наше дете си е направо малък гений — каза той и се усмихна нежно при спомена за децата си. — Чудя се с кого ли се заяжда тя в този момент?

От време на време, между спомените за семейните ваканции, Деня на благодарността и други семейни празници, той спираше да говори и нежно я целуваше по устните с думите.

— Обичам те, Вики, обичам те, моля те, върни се при мен. Моля те, Вики, имам нужда от теб. Всички ние имаме нужда от теб. Животът ни не е същият без теб. Аз съм невинен, Вики. Вече знаят кой го е извършил и аз съм свободен.

„Почти свободен“, добави наум, защото все още беше затворен в безлична хотелска стая — затвор, малко по-различен от другия, наистина, но все пак затвор. Сменяха стаята и хотела всяка седмица, понякога дори на два дни. Животът му се бе превърнал в такъв хаос, че той се беше отказал дори да мисли за него и за възможен ред на нещата. Просто живееше ден за ден и час за час. Чакаше, чакаше, вечно чакаше телефонното обаждане, което ще го освободи завинаги.

Единственото хубаво нещо беше, че му позволяваха всеки ден да вижда съпругата си. Всъщност визитите бяха правени през нощта, когато наоколо имаше по-малко хора и за него беше по-безопасно да бъде навън. Той беше, официално, все още затворник. Самият той обаче щеше да бъде доволен, ако му разрешаха да се разхожда свободно и така да предизвика Лори Мартин да довърши делото си. Вече не даваше и пет пари за Лори Мартин.

Дори не можеше да започне да мисли за бъдещето. Само едно нещо му беше ясно — нямаше да се върне отново на старата си работа. Не, сър, благодаря. Щеше да остане тук, в долината Сан Франциско, в собствения си дом, близо до семейството и приятелите си. Ако му бяха останали някакви приятели. А това беше още една тема за размисъл.

Кой би си помислил, че животът щеше да стане толкова сложен, когато всичко, което искаше и към което се стремеше, беше хубава къща с изглед към океана? Сега знаеше, че къщите нямат значение. Домът беше там, където е семейството ти. И това щеше да бъде достатъчно за него отсега нататък.

Вики отново започна да мята неспокойно глава и той постави длани на челото ѝ, погали леко нежните ѝ клепачи и почувства как, почти неуловимо, запърхаха под пръстите му. Наведе се към нея и прошепна в ухото ѝ.

— Събуди се, Вики, събуди се. Върни се при нас, бейби, чакаме те, тук сме. Никога няма да те изоставя, Вики.

Вики престана да мята глава, но все още не отваряше очи.

Искам да се събудя, мислеше тя, толкова силно искам да се събудя, но не мога, о, Стив, не мога. Помогни ми, моли те, помогни ми...

Той видя сълзите, които блестяха на бузите ѝ, и нежно ги изтри с длан. Тя отново плачеше. Тя плачеше често и дълго, но лекарите го уверяваха, че това е добър признак — че тя все пак реагира по някакъв начин на външния свят. Ето и сега, когато взе дланта ѝ в своята, тя стисна ръката му, макар и леко. Въпреки ежедневната физиотерапия, силата в мускулите ѝ беше намаляла значително. Той също стисна ръката ѝ в отговор и каза:

— Чувам те, Вики. Знам, че се опитваш да се върнеш при нас. Знам го, любима. Само продължавай да полагаш усилия и скоро ще

успееш. Продължавай, скъпата ми. Имаме нужда от теб Мели и Тейлър те чакат. Искаме да те вземем у дома, мила, това е всичко.

С голямо усилие, Вики отново стисна ръката му.

„У дома“, мислеше Вики Тази магическа дума. Тя пробуждаше спомена за първия им малък апартамент в „Студио сити“, където все още бяха само двамата и, странно, но като че ли цялото си време прекарваха в леглото. Не можеха да се откъснат един от друг. После на бял свят се появи Тейлър и те се преместиха в малка къща със заден двор в „Терзана“, защото вече мислеха за нейното тръгване на училище. В този период бяха доста нервни, защото никак не беше лесно да се общува с първото им дете. После дойде и Мели, а след две години нейният баща им помогна да изплатят и последната вноска за новата къща, където избраха всичко сами — от цвета на плочките до десена на килимите. Онази първа нощ бяха отворили шампанско. Бяха поканили семействата си и няколко близки приятели, за да отпразнуват събитието, а те им носеха подаръци — растения в керамични саксии, кошници с плодове... Всички си прекараха така добре. А те двамата се щураха неспокойно напред-назад, полудели от вълнение, и показваха на всеки, който пожелаеше да ги види, стаите. Момичетата също с гордост казваха: „Моята стая“, защото преди това им се налагаше да споделят една и съща.

У дома. Това вълшебно място, където човек се чувства в безопасност, сигурен. Мястото, където всеки ден протича по един и същи начин, където се готви храната и се чисти, където трябва да си сигурен, че момичетата са готови за училище и трябва да ги изпратиш до училищния автобус с обяд в хартиените кесии, а после, през следобеда, да ги чакаш да се върнат у дома.

У дома. Мястото, където нощите са спокойни и можеш да останеш насаме със Стив, когато момичетата си легнат, да гледате видео в леглото или да поканите приятели. Или пък, можеш да наемеш бавачка, която познаваш и на която имаш доверие, но все пак си оставащ малко нервна. *Като квачка*, казваше в такива моменти Стив. *Ще бъдат добре и без теб, когато става въпрос само за два часа, Вики. Хайде, да тръгваме. И се забавлявай добре.*

Но тя винаги си оставаше неспокойна и винаги нещо я терзаше отвътре, независимо колко добри бяха вечерята или шоуто. Дали бебетата ѝ са добре?

У дома. С момичетата и съпруга си. Точно там имаше нужда да бъде.

Да отвори очи, ѝ беше трудно — като че ли огромна тежест беше поставена върху клепачите ѝ — но тя успя. Стив ахна, като че ли не можеше да повярва на очите си.

— Вики! — Той стисна развълнувано студените ѝ, силно отслабнали ръце, в своите. — Вики, тук съм, любима, погледни ме, тук съм, с теб. Всичко ще бъде наред, щом ти си добре...

Очите на Вики изглеждаха още по-големи на бледото ѝ изпито лице. Тя каза една-единствена дума:

— У дома — прошепна едва чуто с дрезгав глас и думите ѝ прозвучаха като въздишка.

Но те бяха достатъчни.

ГЛАВА 59

Рамото на Жиро беше превързано. Трябваше да мине известно време, преди повърхностните рани да зараснат, но разместените връзки изискваха хирургическа намеса. Сега обаче той нямаше време за това. Трябваше да бъде на крака, да излезе, да намери Лори Мартин. С горчива усмивка на устни си припомняше как се беше чувствал, когато любимият му „Корвет“ се носеше надолу, а още по-любимата му Марла крещеше ужасено, че умират.

Предположи, че Лори толкова много е бързала да се отърве от светлосинята „Акура“ че е отишла до най-близкия търговец на коли на старо, където го е заменила за черния „Пикап“ с който ги връхлетя и ги избута от пътя. Беше твърдо решен да открие търговеца.

Намираще се в района на Оукланд, в близост до църквата на Преподобния Уити, и шофираше по улицата, известна като „Мотър Мол“, покрай редици коли, изложени за продан и чакащи евентуални купувачи. Разни обяви предлагаха изгодни сделки, плащане на малки вноски, ниски лихви, а всяко едно превозно средство блестеше с блясък, какъвто никога вече нямаше да придобие, щом веднъж влезе в движение. Но Жиро търсеше коли на старо. И все пак намали, когато мина покрай залата, където бяха изложени новите модели „Шевролет“. Те единствени предизвикаха интереса му. Загледа ги жадно, с неустоим копнеж. Импулсивно спря, за да им хвърли по-обстоен поглед.

— Много хубави, прекрасни автомобили. — Търговецът беше вече зад рамото му, приближил се дори по-бързо, отколкото купувачът може да мигне.

— Да. Току-що загубих своя — каза Жиро, изпълнен със съжаления.

— Лошо. — Усмивката на търговеца беше широка, защото загубата на Жиро беше негова печалба.

— Откраднаха ли го, сър?

— Не. Разби се.

Търговецът подсвирна съчувствено.

— Това е като да загубиш член на семейството, сър, ако нямате нищо против да ви говоря така. Аз самият карам разновидност „Корвет“ вече повече от десет години. Не бихте могли да ме разделите с него. Винаги казвам, че щом веднъж си карал „Корвет“, не можеш да караш нищо друго. — Подаде му ръка. — Монти Портенски, сър.

— Ал Жиро. — Не можеше да откъсне поглед от редицата на „Корветите“.

— Коя година беше произведен вашият, Ал?

Жиро погали с длан лъскавия червен капак на най-близкия автомобил — толкова нежно, все едно милваше бебе.

— 1970 — отговори с въздишка.

Този път подсвирването на търговеца звучеше така, като че ли той беше дълбоко впечатлен.

— Те са много красиви, сър. Не бихте могли да намерите втори такъв, но новите модели са още по-добри, гарантирам ви го. Защо да не направим една пробна обиколка, да почувствате силата на мотора, отзивчивостта на автомобила, да не говорим за комфорта. — И той продължи да изрежда, този път в цифри и мерки, достоинства на автомобила.

Жиро изведнъж загуби силата на волята си. Първоначално искаше само да погледне, но ето че вече седеше зад волана на чисто нов червен „Корвет“. Излезе от паркинга и пое бързо по шосето, мина покрай представителната зала на „Тойота“, на „Нисан“, на „Хонда“ и на „Форд“. Погледът му, който шареше насам-натам, внезапно се стрелна вдясно и, за голяма изненада на търговеца, той зави рязко пред витрината на „Форд“ и спря.

— Ал! — запротестира енергично Монти Портенски. — Какво правиш? Това е пробно пътуване из града, не сме тръгнали да сравняваме нашата кола с тези на конкуренцията.

Но Жиро беше вече излязъл от колата и бе тръгнал към ъгъла, където се виждаше светлосиня „Акура“, изглеждаща толкова не на място, колкото и старица на бал за дебютантки. Двама от търговците излязоха да проверят какво прави чисто новият червен „Корвет“ в техния сектор и Портенски замаха безпомощно с ръце.

— Онзи там трябва да е полудял — каза той, наистина изпълнен със съмнения, защото Жиро обикаляше непрестанно около светлосиния автомобил, който май беше годен единствено за

буницето. Но ето че Жиро тръгна към него с доволна усмивка на лицето.

— Някой от вас, момчета, да е купил напоследък „Акурата“ от една дама? — Махна нетърпеливо с ръка на Портенски да го изчака и му каза: — Ще дойда след минута.

Момчетата на „Форд“ се спогледаха.

— Не знам нищо за това — каза единият.

— Нито пък аз — сви рамене и вторият.

Но Жиро, дори не изчакал думите на втория, беше вече в остъклената сграда, която се простираше около площта, която заемаха автомобилите. Отиваше право към офиса на мениджъра. За щастие, този следобед търговията не вървеше и в сградата беше относително спокойно.

— С какво мога да ви помогна, сър?

Мениджърът се изправи на крака и му подаде ръката си. Може би, за да покаже, че човекът си личи по ръкостискането, кой знае. Но Жиро не обърна внимание на ръката му, а извади портмонето си и му подаде една от визитките си.

— В момента работя в екип с полицейското управление на Сан Франциско по един случай — каза той, което не беше съвсем лъжа — Става въпрос за светлосинята „Акура“ отвън. Знаете ли кой я е докарал и кога?

Джелико отиде до прозореца и погледна към огромната площ, изпълнена с нови автомобили „Форд“.

— Онова нещо е там вече от три дни — изръмжа недоволно той. — Един от новите ни търговци сключи сделката, но оттогава не е идвал на работа, защото съпругата му има бебе. Трябваше да я закараме в задния двор, но предполагам, че не е имал време да го направи, преди да си вземе отпуск. Както и да е, той е единственият, който би могъл да ви даде повече информация. Пък и защо искате да знаете подробности?

— Дамата е заподозряна в убийство — каза подчертано Жиро и видя как челюстта на Джелико увисна. — Знам също, че полицейското управление на Сан Диего, както и това на Сан Франциско, проверяват всички търговци на коли в района. Та се чудя как така не са разговаряли с вас. Или са?

Джелико сви рамене.

— Не си спомням да е идвал полицай да задава въпроси.

— Е, сега можете да ми кажете какво знаете за „Акурата“. — Жиро барабанеше нетърпеливо с пръсти по бюрото на Джелико.

— Както ви казах, човекът, сключил сделката, е в отпуска. Не знам нищо по въпроса.

— Хайде, Джелико. Не искам дори да си помислям, че сте попречили и на полицията в разследването. За разговора ви са водени записки, поне това знаете, нали?

Джелико въздъхна и загледа ядосания търговец на „Шевролет“, който висеше до входната врата и като че ли подслушваше.

— Разбира се, че ще сътрудничим на полицията, това е наш граждански дълг. Казах само, че лично аз не знам нищо. Но мисля, че ще намерим какво е записано в дневника за продажбите, ако си направим труд да потърсим.

Той излезе от офиса си и Жиро го последва по коридора до друг, по-малък офис. На бележката, поставена върху бюрото, пишеше: „Мохамед Абид“. Имаше нещо като кошничка, пълна с хартия. Джелико набързо я прегледа.

— Ето — каза той най-после и измъкна тънка розова изрезка. — „Акура“, модел 1988, регистрирана на името на Марая Джоузеф. Заменила го е, при заплащане на две вноски, за вече използван „Форд Пикап“, черен. Джоунс ѝ е дал двеста и двайсет долара за „Акурата“, което, мисля аз, е повече от щедро, защото колата е истинска развалина.

— Да, разбира се. — Жиро едва успяваше да контролира радостната си възбуда. Беше толкова близо до онова, което преследваше. — Взела ли е заем?

Джелико смръщи вежди, докато продължаваше да чете.

— Платила е в брой. Не ни е дала домашния си адрес. Каза е, че точно в момента се мести. Но ни е оставила адреса и телефонния номер на работното си място. Изглежда, Джоунс им се е обадил, за да се увери, че тя работи там и е платежоспособна. Работи в „Меншън Бар & Грил“ в Оукланд.

ГЛАВА 60

„Меншън Бар & Грил“ беше от онези старомодни крайпътни заведения, където предлагаха пържола. Интериорът беше издържан в тъмни цветове, а тъмночервеният плюш на седалките беше доста поизтърган през двайсетте години, откакто беше отворено за посетители. Няколко момчета стояха, строени в редица зад дългия махагонов барплот. Помещението беше изпълнено с миризма на уиски и наливна бира, както и с вечния аромат на полуготови пържоли.

Марла и Ал седнаха в едно от сепаретата и се огледаха. Вътре нямаше нито един човек, който поне малко да прилича на Лори Мартин. Млада, изрусена до платиненорусо, келнерка, ги връхлетя като сърфистка от холивудски филм и ги попита дали искат по едно питие. Марла си поръча обичайното водка-мартини, а Ал — халба наливна бира.

— Аз не съм гладна — каза Марла, след като хвърли поглед на менюто.

— В случай че си забравила — каза Жиро, — не си тук, за да ядеш.

— О! Е, ами... в такъв случай... Мисля си, че бих взела една салата.

— Марла!

Тя сви почти незабележимо едното си рамо.

— Окей, окей, разбирам от намеци.

— Това не беше намек. Това беше команда.

— Да, сър. — Тя отдаде елегантно чест и посвети вниманието си на келнерката, която се беше върнала с питиетата им.

— Готови ли сте да поръчате? — запита тя с пригответени химикал и бележник.

— Разбира се. Два бургера, средно препечени, със сирене и гарнитура, без пържоли — каза Жиро.

Марла го изгледа.

— Но ти каза... — Предупредителният му поглед прекъсна думите ѝ и тя се отпусна назад върху плюшената облегалка.

— Може би искате да промените нещо в поръчката? — запита я келнерката, но тя поклати глава.

— Както каже той. — Гласът ѝ обаче звучеше нещастно и примирено.

— По дяволите, Марла, ти няма да го изядеш, нали?

Жиро беше нервен и непрекъснато държеше под око помещението. Имаше няколко келнерки, но нито една, която поне малко да прилича на преследваната от тях. Запита се дали не са закъснели и Лори да е успяла да напусне кораба, образно казано. Дясното рамо го болеше адски всеки път, когато го раздвижеше, и той се разгневяваше още повече, защото това му напомняше какво им беше сторила Лори Мартин.

Марла мълчаливо отпиваше от питието си. Той усещаше, че е ядосана, но сега не беше време за кавги и разпавии, затова и той държеше устата си затворена и съсредоточено наблюдаваше клиентите. Вече беше след шест часа и помещението започваше да се пълни. Очевидно заведението беше любимо на местните жители и като че ли всеки от тях беше редовен клиент. Поздравяваха се с: „Как си“ и „Как вървят нещата“. И, с увеличаването на клиентелата, пристигна и допълнителният персонал.

Жиро присви очи, когато погледът му се спря на висока тъмнокоса жена, която почистваше маса в по-тесния ъгъл на залата. Осветлението беше приглушено. Всъщност светеха само настолните лампи, покрити с червени абажури, затова не му беше лесно да види ясно жената. Но имаше нещо в походката ѝ, която беше атлетична и контрастиреше с привидно напредналата ѝ възраст, с полата под коленете, тежките ниски обувки и дебелиите черни чорапи, което му се стори странно. Бялата ѝ блуза беше старателно изгладена, но изглеждаше прекалено голяма за нея. Носеше огромни слънчеви очила с черна рамка. Тъмната ѝ коса беше отрязана жестоко късо, почти като на мъж, а бретонът, който падаше над очите ѝ, не беше равен. Изглеждаше отслабнала, изпита и все пак набита — може би заради ниските обувки.

Марла извърна глава, проследила погледа му. Гледаше право в жената, която почти се беше блъснала в нея на стълбите пред сградата

на кметството. Онази, която гледаше като обезумяла. Същата, чиято омраза и злост беше доловила...

— Това е тя — Гласът на Марла беше изтънял, станал почти писклив от вълнение и нервност. — Кълна се в бога, тя е.

Тъмнокосата келнерка свърши с почистването на масата. Идваше към тях и носеше табла, отрупана с чинии и чаши. Почти ги беше подминала. И тогава Марла видя пръстена със змийската глава, поставен на третия пръст на жената...

— О, Лори... — каза тя тихо като въздишка с мил и приятелски глас.

Таблата се изплъзна от ръцете на келнерката и мръсните чинии се разпиляха. Някои се натрошиха на парчета, а по целия под се разпиляха оглозгани кости, парчета недоизядени пържоли и кетчуп. Лори се завъртя към тях. За части от секундата трескавият ѝ поглед срещна този на Марла, след което тя бързо се шмугна всред тълпата клиенти и побягна към кухнята.

Жиро първи от двамата се изправи на крака и хукна след нея. Марла се втурна по другия възможен път за бягство — през главния вход, последвана от платиненорусата келнерка, която викаше, че не са си платили сметката.

Вече навън, Марла зави зад ъгъла на сградата, като се подхлъзваше по мократа от дъжда пръст, защото много бързаше да стигне пред кухненския вход. Стигна тъкмо навреме, за да види Лори, стиснала чантичката си в едната ръка, а ключовете за колата — в другата, да тича към паркирания малко по-нататък черен „Форд Пикап“.

— Лори! — Гласът на Марла беше тънък и едва ли можеше да надвие шума от дъжда и вятъра, но Лори го чу. Марла видя как тя се закова на място, как повдигна глава като преследвано животно, което усеща приближаването на преследвача си.

Жиро беше прекосил наполовина паркинга. В дясната си ръка държеше любимия си „Смит & Уесън“, 38-милиметров. Само че сега не можеше да стреля много бързо с дясната ръка, защото рамото го болеше непоносимо след нараняването.

— Спри! Остани там, където си, Лори! — извика той и се прицели.

Лори се обърна да го погледне. С присвити очи изгледа и двамата и насочения към нея пистолет. От дъжда косата ѝ беше залепнала за главата. По-късно Марла беше готова да се закълне, че е видяла как очите ѝ светят в червено — като нажежени въглени. Струваше ѝ се, че я гледа самият дявол. По гърба ѝ полазиха студени тръпки, които ѝ подсказаха, че се намира лице в лице със злото.

После главата на Лори клюмна върху гърдите, ръцете ѝ се отпуснаха, като че ли цялото ѝ желание за борба се беше изпарило. Стоеше някак свита, смалена, победена.

Жиро тръгна към нея. Би трябвало да знае по-добре, нали беше бивше ченге...

— Внимавай! — изпищя Марла.

Бързо като мълния проблесна сребърният куршум. Жиро извика и изтърва пистолета, а от вече раненото му рамо потече кръв. Само след секунда той беше на земята и се претърколи, за да се скрие зад един от автомобилите.

Лори беше вече в „Пикапа“ и Марла чу рева на запаления двигател. Бързо, много бързо, тя се втурна, грабна изтървания от Ал „Смит & Уесън“, прицели се и стреля. Задната дясна гума експлодира точно когато Лори беше на изхода на паркинга и „Пикапът“ се килна на една страна. Марла стоеше, слисана и замаяна, и гледаше сцената, която се разиграваше пред очите ѝ като в забавен кадър. Виждаше ясно гневното лице на Лори, чуваше ругатните, които се сипеха от устата ѝ. Тогава „Пикапът“ се удари в стената и се преобърна два пъти. Клаксонът прозвуча неочаквано силно във внезапно настъпилата тишина. Колелата се въртяха бавно във въздуха, а окървавената глава на Лори почиваше върху кормилото. Марла чуваше лая на черното ѝ кученце.

— Престъпление и наказание — прошепна тя, шокирана от резултата на своите действия.

— Надявам се, че няма да се измъкне толкова лесно. — Жиро се сви от болката, която го преряза, докато се опитваше да се изправи на крака — Искам я жива. Искам да я изправя пред съда. Искам да я видя в затвора, откъдето няма да може вече никому да причини зло. — Но още докато произнасяше думите, знаеше, че е прекалено късно за това.

— Не е ли по-добре така? — Очите на Марла бяха пълни със сълзи. Трепереше, когато се обърна към него.

Към тях вече тичаха много хора — клиентите на ресторанта, главният готвач, келнерите. Бързо се образуваше многобройна тълпа. Някъде отдалеч долиташе воят на сирените на полицейските коли, които бързо се приближаваха.

— Продължавам да мисля за Вики и Стив. Бедното семейство, какво ги накара да преживеят — шепнеше Марла и се задавяше от сълзите.

— За подобни рани няма компенсация, макар че, без съмнение, папараците от жълтата преса ще ги преследват още дълго, за да продадат историята им. — Ал галеше мократа ѝ от дъжда коса, за да я успокои.

— Можеха да преживеят и без всичко това — каза Марла.

— И отново ще живеят щастливо. Ще подновят семейния си живот, ще вършат обичайните неща, децата ще се върнат в училище. Сега Стив Малърд ще бъде герой.

— А Вики? — Марла мислеше за милата и приятна млада жена, която дълги, дълги седмици беше прекарала в черната бездна на безсъзнанието. — Как въобще би могло някога да бъде същото за нея?

Жиро се облегна на ръката ѝ и загледа униформените полицаи, които ги приближаваха с извадено оръжие. Той мислеше, че допреди малко семейство Малърд водеше живот на принципа „всичко или нищо“, и поблагодари на бога, че бяха спечелили.

— Погледни на нещата от този ъгъл — за тях това ще бъде едно ново начало.

Той се усмихна с онази наперена сардонична усмивка, от която коленете и омекваха.

— По-добре вдигни високо ръцете си, Марла. Имаме си компания.

ГЛАВА 61

Ал шофираше чисто новия си червен „Корвет“ нагоре към „Слоновата кула“, както Марла наричаше дома си. Махна за „здравей“ на портиера, който изглеждаше изненадан, но после го позна, въпреки костюма от „Армани“, и му посочи да паркира в подземния паркинг.

Марла имаше две места в паркинга. Жиро заобиколи сребристия „Мерцедес“, паркиран на първото място, и влезе във второто. Натисна силно спирачките и високо изруга. Почти се удари в червеното „Дукати“, което беше паркирано там и блестеше от чистота, прясно боядисано и излъскано.

Като мърмореше недоволно, той даде на заден ход и отиде да паркира на местата, определени за посетители. Очакваше Марла да е сама. Та нали това трябваше да е тяхното интимно празнуване не само защото бяха успели да проследят и хванат Лори Убийцата, но и защото бяха оцелели по време на преследването. Тази вечер, беше казала Марла, ще празнуват просто защото са живи.

Тогава кой ли беше онзи, който беше дошъл с червеното „Дукати“? Със сигурност не беше майка й, но може би беше трийсет и шест годишният неженен ортодонт, Мистър Райт най-после се беше появил. И то с една от най-бързите коли на планетата. Този мъж май щеше да му бъде конкуренция, въпреки че се занимаваше със зъби.

Огледа се внимателно в огледалото в асансьора, докато той се носеше безшумно към третия етаж. Ризата от „Армани“, която Марла му беше купила, беше тъмносиня, защото тя твърдеше, че този цвят се съчетава съвършено с очите му. Той сравни цветовете им с мисълта за предстоящото съревнование. Беше свалил превръзката от рамото си, защото мислеше, че за мъжа ще е много трудно да изглежда романтичен с обездвижено рамо. Но за любовта беше готов на всичко — дори да изтърпи болката. Дънките му, марка „Левис“, изглеждаха по-добре след посещението си в химическото чистене, но по тях се бяха образували гънки и той беше прекарал десет минути в опити да ги отстрани, като ги постла на пода и се разходи няколко пъти напред —

назад по тях. Носеше велурени обувки марка „Год“ които, както беше открил, бяха дори по-удобни от старите му маратонки. И това беше. Никакво сако, никаква вратовръзка. Дори не беше обул къси чорапи. Да, ето колко далеч можеше да отиде мъжът, за да угоди на жената.

Вратата, която водеше към апартамента на Марла, беше отворена. Виждаше се огънят в камината, цветята, ароматичните свещи, малката кръгла масичка с копринената покривка и сребърните прибори, и шампанското, поставено в кофичката с леда...

Той влезе, извика: „Здравей, скъпа, прибрах се“ и седна. Рамото го болеше адски и той съжаляваше, че ръката му не е толкова подвижна, колкото изисква романтичен случай като този. Радваше се обаче, че куршумът беше излязъл от другата страна и не се наложи хирургът да го вади. „Чиста рана“, бяха казали в болницата и той беше благодарен на бога за това. Можеше да бъде и по-зле.

Междувременно се питаше къде е ортодонтът, пристигнал с автомобила „Дукати“. Хвърли гневен поглед към затворената врата на спалнята. Господи, не можеше да е там, където си мислеше, че е! Можеше ли?

Точно тогава Марла провря глава през вратата.

— Идвам веднага, любими. Разположи се като у дома си — каза тя и му се усмихна сладко. И отново затвори вратата.

Ал забарабани нервно с пръсти по страничната облегалка на дивана, смръщил сърдито вежди. Но, не, не можеше да е вътре с друг мъж. Не и Марла. Не и когато очакваше него. Можеше ли любимата му да му стори това?

Изправи се, отвори шампанското, наля си една чаша и отпи.

— Ей сега идвам. — Марла отново отвори вратата на спалнята и подаде глава. — Още минутка. О, налей една чаша и на мен, скъпи.

„Скъпи“? Е, предположи, че тя търси разнообразие след обичайното „любими“. Но на него това обръщение не му харесваше. Не обичаше префърцунените изрази, които използват във филмите. Дори „захарче“ щеше да бъде по-добре. Да, обичаше любимите му, любимата му, поправи се, да използва сладки, нежни думи.

— Опала! — Марла се появи на прага, поставила единия си крак пред другия, с леко отпуснато дясно коляно — в традиционната поза на мис Америка. Само че тя не приличаше на мито една мис Америка,

която Ал беше виждал. Тя приличаше на щастлива невеста, готова за брачната нощ.

Носеше сатенено бюстие без презрамки, което подчертаваше и разкриваше формите ѝ точно там, където беше необходимо. Между гърдите ѝ — които според него изглеждаха дори още по-нежни от сатена, а и бяха направени от доста по-секси материя — се гушеше дълъг наниз перли. В прибраната ѝ руса коса имаше още перли. Перли бяха бродирани и върху дългия тюлен воал, който се спускаше отзад и се влачеше по пода. Очите ѝ бяха потъмнели от радост и възбуда — позелени от всеки смарагд, а красивите ѝ пухкави устни му се усмихваха нежно и сладко.

Така изглеждаше горната половина на тялото и. Тази, която приличаше на невеста.

Погледът на Жиро обходи долната половина на тялото ѝ — оскъдната копринена поличка, коланът с жартиерите, който разкриваше коприненомеките ѝ бедра, дългите копринени чорапи, дългите крака, белите сандали с висок ток... О, в ръце тя държеше букет, чийто аромат подсказваше, че цветята май са гардении...

Така изглеждаше долната половина на тялото ѝ. Марла.

— Мисля, че си забравила полата си, мила — каза той с онази усмивка, която повдигаше крайчетата на устните му и лявата му вежда и разтуптяваше сърцето ѝ.

— Това си купих в Сан Франциско — обясни тя. — Успели да го извадят от „Корвета“. Исках да бъда твоята невеста — каза тя, все още в същата поза и със същата усмивка на лицето. Стояха и се гледаха. Той предположи, че в нейния план има и нещо повече от това да стоят и да се гледат в очите. — Облякъл си ризата, която ти купих — каза тя. — Знаех си, че тя ще подчертае цвета на очите ти.

— Бялото ти отива, както и перлите. Изглеждаш като истинска дама.

— Това е само един аспект на моята личност.

Изведнъж той си спомни. Ортодонтът сигурно още се криеше в спалнята на Марла...

— На кого е червеният автомобил „Дукати“, паркиран на твоето място? — Опита се гласът му да звучи спокойно, както винаги.

— Всички автомобили марка „Дукати“ са червени, Жиро.

— Да. А този на кого е?

Тя го изгледа тържествуващо.

— Реших, че имам нужда от кола, която да подхожда на имиджа ми на частен детектив. Нещо по-крещящо от изискания „Мерцедес“. Разбираш какво искам да кажа, нали?

Той се засмя, отиде при нея и я взе в прегръдките си.

— Разбирам какво искаш, мила. — И започна да я целува така, като че ли нямаше да има утре. И двамата като че ли щяха да изгорят в огъня на любовта.

— Кажи ми нещо, Жиро — прошепна тя, легнала под него на дивана с воал, накривен на една страна. Ароматът на гардениите почти ги задушаваше. Огънят хвърляше примамливи сенки по тялото ѝ. — Кажи ми, ако някога ме помолиш да се омъжа за теб, всъщност коя страна на моята личност ще пожелаеш?

Той вдигна глава, за да я погледне в очите. Усмивката отново повдигна крайчетата на устните му.

— Марла — каза той, — искам всички страни на твоята личност. И така си беше.

Издание:

Автор: Елизабет Адлър

Заглавие: Всичко или нищо

Преводач: Силвия Вангелова Ненкова

Издание: първо

Издател: Издателство „Калпазанов“

Година на издаване: 2001

Националност: английска

Редактор: Мая Арсенова

Технически редактор: Никола Христов

Коректор: Мариета Суванджиева

ISBN: 954-17-0200-7

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/12990>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.